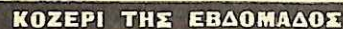

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ζένη Καρέζη

ΜΕΤΡΟ
και στην επικρίνεια

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

APIA

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΧΑΝ ξανασυναντηθεί τυχαίως, έπειτα από 30 χρόνια, στο σαλόνι ενός μεγάλου ξενοδοχείου. Εκείνη είχε τώρα άσπρα μαλλιά κι εκείνος γυαλιστερή φαλάκρα...

— Έπειτα απ' την πρώτη έκπληξη, δώσανε τα χέρια, μ' αληθινή χαρά. Καθισμένοι τώρα σ'ε μιά γωνιά, σιγομιλούσαν και κυττάζονταν ευτυχισμένοι και συγκινημένοι.

— Είσαστε μόνη, κυρία κόμηςσα; ρώτησε εκείνος.

— Όλομόναχη. Και σεις;

— Κι' εγώ το ίδιο. Έδω και 30 χρόνια, γυρίζω μονάχος τον κόσμο.

— Όπως κι' εγώ.

— Περίεργο! Μά σ'ας νόμιζα παντρεμένη, με παιδιά...

— Το ίδιο πίστευα κι' εγώ για σ'ας!

Γέλασαν κι' οι δύο. — Ύστερα σώπασαν ξαπνώντας κι' έμειναν συλλογισμένοι...

— Θυμόμαστε;... ρώτησε εκείνος, χαϊδεύοντας με μιά στοργική ματιά το χλωμό πρόσωπό της, που δεν είχε μαρασθεί ακόμη.

— Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της, χωρίς να προσφέρει λέξη.

— Υπάρξατε σκληρή μαζί μου!

— Έγώ σκληρή; Γιατί;

— Δέ θυμόμαστε λοιπόν;... Τό βράδυ που μαλώσαμε...

— Για κάτι άσημαντο...

— Ναί, για κάτι άσημαντο! Χωρίσαμε τότε, δίχως ένα αντίο... έσείς θυμωμένη, άπογοητευμένη ίσως... εγώ πονεμένος και συγχρόνως άγανακτισμένος για την άδικη κατηγορία σας.

— Δεν ήταν λοιπόν αλήθεια πως φλερτάρατε με τη δεσποινίδα Μάρι;

— Δεν το πήρατε; Πώς εί-

— Όχι, πρέπει να με πιστέψετε!

— Σ'ας πιστεύω, απάντησε ή κόμηςσα χαμογελώντας. Σ'ας πίστεψα και τότε... Μη συνεχίστε τώρα. Θα σ'ας εξηγήσω κατόπιν...

— Επρόκειτο να φύγετε σ'ε τρεις μέρες με τον πατέρα σας για τη Βιέννη...

— Τό ίδιο εκείνο βράδυ, σκόπευα να παρουσιάστώ στον πατέρα σας, για να ζητήσω το χέρι σας. Μά δε μπορούσα νάρθω, χωρίς νάχουμε συμφιλιωθεί πρώτα.

— Μήπως προσπάθησατε κάθλου να συμφιλιωθείτε; Σ'ας περίμενα στο ξενοδοχείο ως άργα τη νύχτα, έτοιμη να σ'ας συγχωρέσω...

— Αλλά δεν ήρθατε... Τού κάκου σ'ας περίμενα και τις επόμενες μέρες, ώπου έφυγα...

— Με περιμένατε; Μά αφού δεν απαντήσατε καν στο γράμμα που σ'ας έστειλα το ίδιο βράδυ, άμέσως αφού χωρίσαμε! Μόλις γύρισα στο ξενοδοχείο μου, σ'ας έγραψα. Σ'ας έλεγα πως σ'ας αγαπούσα πάντα φλογερά και σ'ας ρωτούσα αν με θεωρούσατε ακόμη αξιο να με παρουσιάσετε στον πατέρα σας. Περιμένα όλη τη νύχτα την απάντησή σας. Τού κάκου όμως...

— Τήν άλλη μέρα, όταν συναντηθήκαμε, μου φερόχατε άδιάφορα κι' είρωνικά. Δέ με χαιρετήσατε καν! Και τις δύο επόμενες μέρες κάνατε ό,τι μπορούσατε για να μ' αποφύγετε...

— Ύστερα φύγατε, δίχως νάχω μπορέσει καν να σ'ας μιλήσω.

— Μά δεν πήρα κανένα γράμμα σας!

— Εκείνος ένοιωσε σαν ένα πόνος στην καρδιά.

— Δεν το πήρατε; Πώς εί-

— Μ'ε ποιόν το στείλατε;

— Μ'ε ένα καισαριέση του ξενοδοχείου.

— Πού προτίμησε να μ'ε μου το φέρον!

— Εκείνος είχε σαστίσει. Ξαφνικά όμως του ήρθε μιά ιδέα.

— Α, έπρεπε να το προβλέψω! Είπε. Αύτος ό παληάνθρωπος είχε άπολυθή απ' το διευθυντή, εκείνη ακριβώς τη μέρα, γιατί είχε παραπονεθή εναντίον του. Θάφευγε την άλλη μέρα... Άντί λοιπόν να σ'ας φέρω το γράμμα μου, τ'όσκασε, για έκδίκησι!

— Σώπασε. Σκεπτότανε τις άνεπανόρθωτες συνέπειες του προοιμίου...

— Η κόμηςσα έμεινε κι' αυτή άμυλητη, σκεπτική, με μάτια βουρκωμένα.

— Τό λάθος είναι δικό μου! Είπε έπιτέλους. Εγώ προκάλεσα έπιτήδες εκείνο τον καυγά μας, με μιά κατηγορία που ήξερα πως δεν ήταν αληθινή...

— Ήθελα να σ'ας δοκιμάσω, να δώ πόσο άντεχε ό έρωτάς σας, αν δε θάσπαζε με το πρώτο χτύπημα...

— Είχα ανάγκη να πεισθώ, πριν άρραδωνιστώ μαζί σας, πριν ενώσω τη ζωή μου με τη δική σας. Αλλά...

— Άλλά;

— Τό βράδυ εκείνο, σ'ας περιμένα το κάκου!

— Ό, αν, αντί να σ'ας γράψω, ερχόμουν ό ίδιος...

— Θα κάνατε καλά! Σ'ας περιμένα, αλλά δεν ήρθατε. Τότε σκέφθηκα: «Δέ μ' αγαπάει!»

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

— Κι' έφυγα, θυμωμένη κι' άπελ-

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ

— Ύστερα από μιά πρώτη της εμφάνισι στα χειμερινά «Διονύσια», όπου έδωσε βετικές υποσχέσεις για την καλλιτεχνική της σταδιοδρομία, ή Ντόρα Γιαννακοπούλου πρόκειται το καλοκαίρι να είναι μέλος του θιάσου άρχαίας τραγωδίας του Κωστή Λεϊβάδα. «Ο θίασος θ' άρχιση, ως γνωστόν, τις παραστάσεις του, περί τα τέλη 'Ιουνίου, στα άρχαία θέατρα με την τραγωδία του Εϋριπίδη «Ιφιγένεια εν Αΐδιδι». Στη φωτογραφία μας ή Ντόρα Γιαννακοπούλου, με το Μιχαήλ Νικολινάκο, στην πρώτη της κινηματογραφική ταινία ε΄φε κορίτσια.

ΕΝΑΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

— Όπως είναι γνωστό από τις εφημερίδες, άνεκαλύφθησαν τελευταία δυό ζωγραφικοί πίνακες του 'Αδόλφου Χίτλερ, τους οποίους ό Γερμανός δικτάτωρ ζωγράφισε κατά την παραμονή του στη Βιέννη, χρόνια πριν γίνει ό αρχηγός του Γ' Ράιχ. «Ο Χίτλερ όταν ανέλαβε την άρχηγία κατέστρεψε όλους τους πίνακες, εκτός δυό ή τριών, τους οποίους έκρινε άρκετά επιτυχημένους. Οι δυό πίνακες είναι αποδεδειγμένος γνήσιοι γιατί οι είδικόι τους συσχέτισαν με διάφορα σφάλματα και κριτικές, που δημοσιεύτηκαν τότε στον τύπο και εξακριβώσαν έτσι πως όρείλονται πράγματι στο ζωγραφικό ταλέντο του 'Αδόλφου Χίτλερ. Είναι δυος άγνωστο πώς γλύτωσαν από τη γενική καταστροφή, την όποία παρακολούθησε συστηματικά ό ίδιος. Στο Λονδίνο, όπου έβγικαν στον πλειστηριασμό, άρστήκε ός τιμή έκκινήσεως για τον κάθε πίνακα το ποσό των 100.000 δολαρίων.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Θέλοντας να βοηθήση τον ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ να βρ'η νέο έμφυχο ύλικό, από το όποιο έχει τόσο μεγάλη ανάγκη, ύστερα από την άπότομη αύξησι της κινηματογραφικής παραγωγής στη χώρα μας, ό

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

προκήρυξε από το προηγούμενο τεύχος του ένα καθαρά ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ διαγωνισμό, που δεν έχει καμιά σχέση με τους διαφόρους διαγωνισμούς καλλι- νής ή άλλους, που έχουν προκηρυχθή μέχρι σήμερα στον τόπο μας.

— Ο διαγωνισμός αυτός, όπως τονίσαμε ήδη, δεν είναι κανένας διαγωνισμός δημοφιλίας. Έχει για σκοπό του να βοηθήση όσες και όσους έχουν ή τουλάχιστον νομίζουν πως έχουν κάποιο ταλέντο, να το άναδείξουν με τη βοήθειά μας και να το εκμεταλλευτούν.

— Για να εξασφαλίση την έπιτυχία του σκοπού του, ό «Θησαυρός» συνέβλήθη με την πιο μεγάλη κινηματογραφική έπιχείρησι της χώρας μας, την

ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ

ή όποια υποσχέθηκε άμέσως την άμέριστη βοήθειά της και έθεσε στη διάθεσι των άναγνωστών μας, που θα πάρουν μέρος στο διαγωνισμό, όχι μόνο τις τελευταίες τεχνικές έγκαταστάσεις της, αλλά πρό παντός το πλούσιο έμφυχο καλλιτεχνικό έπιτελείο της.

— Σκοπός του διαγωνισμού είναι ν' άνακαλύψη το ταλέντο που βρίσκεται κρυμμένο μέσα σε όποιοδήποτε άτομο και να το φέρη μπροστά στο φως των προβολέων των κινηματογραφικών στούντιο. Τό ταλέντο αυτό δε φωλιάζει μόνο μέσα σε ώραιες γυναίκες ή σε ώ- ραίους άντρες, γι' αυτό και ό «Θησαυρός» άπευθύνεται σε όποιοδήποτε άτομο, είτε είναι ώραίο είτε όχι. — Ο κινηματογράφος τους χρειάζεται όλους και γι' αυτό ακριβώς ό διαγωνισμός μας είναι τελείως άσχετος με την όμορφιά του προσώπου ή του σώματος.

— Η όμορφιά μπορεί να θεωρηθή προσόν, δεν είναι όμως άπαραίτητη προϋπόθεσι για τη συμμετοχή στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δεν ύπάρχει, έξ άλλου, κανένας περιορισμός και καμιά δέσμευσι. Μπορούν να πάρουν μέρος πρόσωπα όποιασδήποτε ηλικίας, αρκει βέβαια να έχουν κάποιο ταλέντο, ή να πιστεύουν ότι έχουν.

— Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν και από σήμερα να δηλώσουν συμμετοχή στο Διαγωνισμό, αρκει να συμ- μορφωθούν με τους κάτωθι τρεις όρους:

1) Θα βγάλουν τρεις καθαρές φωτογραφίες (κατά προτίμησι σε σχήμα καρτ-ποστάλ), δηλαδή ένα κε- φάλι ή μπουστο, μιά ολόσωμη και μιά τρίτη της άρε- σκείας τους.

2) Στην έπιστολή, που πρέπει να είναι εύανάγνω- στη και γραμμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστο- λέα, να άναφέρονται οι γνώσεις του (σχολικές σπου- δές και τυχόν ξένες γλώσσες, μουσική, χορός κλα- σικός ή μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, οχι, σφαίρι- σμα, κλπ.

3) Θα έσωνκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα το στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού» (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού), χωρίς καμιά άλλη εκ μέρους τους έπιθεώρησι.

— Ο διαγωνισμός, βέβαια, δεν άφορά μόνο τους 'Αθη- ναίους, αλλά και τους διαμένοντας στην έπαρχία (γι'

αυτό άλλωστε χαρακτηρίστηκε και Πανελλήνιος). Για τους τελευταίους οι δυό φίρμες έμπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

έχουν καταστρώσει ένα σχέδιο έπαφής μαζί τους, που θ' άνακοινωθή έν καιρώ. Οι ενδιαφερόμενοι πάντως μπορούν από τώρα να δηλώσουν τη συμμετοχή τους, σε όποιοδήποτε μέρος της 'Ελλάδος κι' αν βρίσκονται.

— Οι φωτογραφίες, που θα ληφθούν, θα συγκεντρωθούν —κατά κατηγορίες— σε άλμπουμ, τα όποια ό «Θησαυ- ρός» θα έχη στη διάθεσι των καλύτερων 'Ελλήνων σκηνοθετών.

— Έτσι ή άπόδοσι του διαγωνισμού θα είναι όσο το δυνατόν περισσότερο πολύπλευρη και οι πιθανότητες διακρίσεως εκείνων, που θα πάρουν μέρος σ' αυτόν πολύ μεγαλύτερες.

— Δεν ύπάρχει κανένας περιορισμός και καμιά δέ- σμευσι για τη συμμετοχή αυτή. Μπορούν να λάθουν μέρος πρόσωπα όποιασδήποτε ηλικίας, αρκει βέβαια να μην είναι τελείως άπογυμνωμένα από προσόντα.

— Όλοι πάντως πρέπει να είναι προκαταβολικά θέ- βαιοι πως ό

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

θα παρακολουθήση με συμπάθεια και μεγάλο ενδια- φέρον τα πρώτα καλλιτεχνικά θήματα εκείνων που θα διακριθούν με βάσι δίκαια και άμερόληπτα κριτήρια.

— Στην άνακάλυψι των ταλέντων θα συμβάλη μιά έ- πιτροπή, την όποια θ' άποτελέσουν τέσσερα από τα πιο γνωστά άστέρια του κινηματογραφικού μας στε- ρεώματος, τέσσερις 'Ελληνες σκηνοθέτες, που εξασφά- λισαν στον κινηματογράφο μας τις μεγαλύτερες έπι- τυχίες του, και δυό γνωστοί ξένοι όπερατέρ, οι όποιοι έχουν έγκατασταθή σχεδόν μόνιμα στη χώρα μας. Τα όνόματα της δεκαμελούς έπιτροπής θ' άνακοινωθούν σε προσεχές τεύχος μας, μαζί με άλλες νεώτερες πλη- ροφορίες.

— Όπως γράψαμε ήδη, ή

ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ

θα θραβεύση τους τέσσερις πρώτους, που θα διακρι- θούν στο διαγωνισμό μας (δυό από το κάθε φύλο) και θα τους δώση άμέσως την ευκαιρία να πρωταγωνιστή- σουν σε φιλμ, και να άμειφθούν με την τρέχουσα τιμή των άλλων πρωταγωνιστών.

— Έπίσης, για όσους διαπιστωθή ότι έχουν μέν ταλέν- το, όχι όμως και την άπαιτούμενη τεχνική κατάρτισι,

Η ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ

ΚΑΙ Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

έχουν εξασφαλίσει 20 ύποτροφίες (για δέκα έκπροσώ- πους από το κάθε φύλο) σε άνεγνωρισμένες κινηματο- γραφικές σχολές.

— Μά κι' άλλες πολλές κι' ευχάριστες έκπληξεις περι- μένουν εκείνους, που θα πάρουν μέρος στο διαγωνι- σμό μας. Θ' άνακοινωθούν την κατάλληλη στιγμή από τις στήλες αυτές. — Ας σπεύσουν λοιπόν όλοι και όλες, που άγαπούν τον κινηματογράφο και θά ήθελαν να σταδιοδρομήσουν σ' αυτόν, να δηλώσουν τη συμμετο- χή τους, για να μη χάσουν τις μοναδικές ευκαιρίες, που θα τους προσφέρη ό

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η Μαργαρίτα προχώρησε. Τώρα ήταν ακόμα πιο βέβαιη πως έδρασε το εφιαλτικό όνειρο συνέγεια. Τόσο σπασμένο, που δεν έλεγε ακόμα να σταματήσει, λες κι ήθελε να ολοκληρώσει το μαρτυριο της.

Ο Λεάνδρος Καραφόντης κοιτόταν με τα μάτια κλειστά, με το πρόσωπο κρύο, στα μαζιλίκια του. Τα μαύρα του μαλλιά, κάπως μακρύτερα, καλλιτεχνικά, σημάτιζαν ένα πεπαιγμένο πλάσιο στο ύψος, κανονικό του πρόσωπο. Το μέτωπό του ήταν ψηλό, καρβύ, η μύτη του ίσια. Στους κορμούς ασυμμένους τριχες έλαιαν στο χαμηλό φως της λάμπας.

Επνίξε ένα ξεφάντο ή Μαργαρίτα κι' έκανε να πέσει άπνοια του. Ή νοσοκόμα όμως τη συγκράτησε.

— Προσοχή... Δεν έχει ανακτήσει τις αισθήσεις του.

Το στήθος του αράχιστο ανεβοκατέβαινε γρήγορα, απότομα, λες και δυσκολευόταν στην αναπνοή του. Σε κάθε κίνηση ακουγόταν κάτι σαν έλαφο σφύριγμα, κάτι σαν ρόγος. Αυτός ο ρόγος σαν να έμπνησε τη δύστυχη γυναίκα, σαν να την έφερε κοντά στην πραγματικότητα.

Την τράβηξε απαλά η αδελφή, την πήρε πάλι έξω, στο διάδρομο. Τότε μονάχα αντέληξε η Μαργαρίτα πως εκεί κοντά στέκοταν ένας αστυνομικός.

Γύρισε, κτύπησε την αδελφή με μάτια πελώρια.

— Πες μου, αδελφή, τί συνέβη; Δεν είναι αυτόκινητικό δυστύχημα; Όδηγούσε ο ίδιος... ήταν κάπως απρόσεκτος.

— Άρρηστο λιγάκι ν' απαντήσει η αδελφή. Στο τέλος πρόφερε διστακτικά:

— Δεν ήταν δυστύχημα, κυρία Καραφόντη. Ο σύζυγός σας έκανε απόπειρα αυτοκτονίας.

— Όχι!

Μέσα στη σιγαλιά της νύχτας το όχι αυτό ακούστηκε στριγγό, την τρώει και την ίδια τη Μαργαρίτα. Η αδελφή την άρπαξε από το χέρι, την έσπρωξε μέσα σ' ένα γραφείο.

— Για όνομα του Θεού, μη ξεφωνίζετε έτσι... περιμένετε λίγο. Θάβω ο γιστρος θα σας πει τα πάντα. Και θα περάσετε κι' από την ανάλυση.

— Γιατί θέλησε ν' αυτοκτονήσει; ρώτησε η Μαργαρίτα με φωνή άκρωτη. που δεν έμοιαζε δική της.

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε τυπικά η αδελφή. Ίσως να ξέρετε σεις καλύτερα.

Οι λυγμοί που μαζεύονταν μέσα της τσάι ώρα, έσπασαν.

— Δεν ξέρω, δεν ξέρω! βόγγηξε με απόγνωση. Ήταν τόσο ετυμωμένος... Ήμιασαν πραγματικά ετυμωμένοι.

— Ηρεμήστε, είπε η αδελφή. Τώρα θα ρωτήσω να σας εξηγήσουν.

ΑΝΑΚΡΙΣΙ

Δεν την άφησαν παρά λίγα δευτερόλεπτα μόνη. Την άλλη στιγμή μπήκε στο γραφείο ένας αξιωματικός της αστυνομίας. Τη χαιρέτησε ευγενικά, και την κτύπησε ερευνητικά μέσα στα ματιά.

— Κυρία Καραφόντη, σας παρακαλώ να μας πείτε όλα όσα ξέρετε. Καταλαβαίνετε πως είναι ανάγκη να διευκρινιστεί αυτή η υπόθεση. Τι νομίζετε, κατά τη γνώμη σας; Πείτε μας πως ακριβώς τα βλέπετε σεις τα πράγματα.

Οι λυγμοί δεν την άφησαν ν' απαντήσει κάμποση ώρα. Στο τέλος η φωνή της ακούστηκε βασιανισμένη:

— Δεν έχω ιδέα. Δε μπορώ να βάλω τίποτα στο νου μου, απολύτως τίποτα...

— Μιλήστε μας ελεύθερα. Ήταν ετυμωμένος ο γάμος σας;

— Τρισευχισμένος...

— Πείτε μου, πείτε μου, έκανε ο αστυνομικός κάπως ανυπόμονα. Δεν είχατε παρατηρήσει κανένα έκνευρισμό;

— Όχι...

— Για σκεφθήτε καλά, την ένεθάρρυνε ο ανακριτής. Μήπως τον τελευταίο καιρό;

— Ναί, τον τελευταίο καιρό, ήταν κάπως αλλοιωμένος ο άντρας μου. Φαινόταν έκνευρισμένος... Άλλα δεν έδωσα σημασία.

— Δεν τον ρωτήσατε;

— Δεν ήταν τόσο έκνευρισμένος, που ν' ανησυχώ. Τυχαίνα καμιά φορά ν' αργήση να γυρίσει στο σπίτι και μούλεγε πάντα ότι είχε δουλειά στο ατελιέ του.

— Εργαζόταν πολύ έντατα τον τελευταίο καιρό κι' είχε αρκετά άδυναμια. Έγώ μάλιστα τούλεγα να τ' αφήσω όλα και να πάμε για λίγες μέρες στη Βουλγαρία.

— Ση βίλλα μας. Αυτός όμως δεν ήθελε ν' ακούσει. Μούλεγε πως όλα είναι φαντασία μου.

— Απέναντί σας, πως φερόταν;

— Άψογα, περίφημα! στέναξε η δύστυχη γυναίκα.

— Και τον τελευταίο καιρό;

— Όλο τον καιρό! Πιο τρυφερά, μπορώ να σας πω, τώρα τελευταία. Κι' εγώ το ξέγνηυσα, διτι ήταν κουρασμένος κι' ότι εύρισκε κοντά μου ξεκούραση.

— Έχετε παιδιά;

— Δύο παιδάκια!

— Ήταν τρυφερός πατέρας;

— Ίδεώδη!

— Πάντα;

— Δίτασε η Μαργαρίτα.

— Ίσως... τώρα τελευταία... ήταν κάπως ανυπόμονος με τα παιδιά. Τιποτ' άλλο. Τ' αγαπούσε τρυφερά... δεν ήξερε τί δώσα να τους κάνει...

— Δεν είχατε φανταστή ποτέ πως κάτι συνέβαινε στη ζωή του;

— Σαν τί; φώναξε έξαλλη η γυναίκα. Δεν είχα φανταστή ποτέ τίποτα!

— Προσέξτε, κυρία Καραφόντη, είπα ο αξιωματικός κάπως αυστηρά. Πρέπει να πείτε όλη την αλήθεια, για το δικό σας σύμφερον. Έδώ βρισκόμαστε πρό είνος δρματός, και νομίζω ότι σεις είστε η μόνη αρμοδία να το εξηγήση.

— Σας είπα όλη την αλήθεια, πρόσφερε με φωνή πνιγμένη στο κλάμμα η Μαργαρίτα. Δε θα είχα λόγο να σας αποκρύψω τίποτα.

Η ζωή μας ήταν ξάστερη, καθαρή... δεν είχε μυστικά. Παντρευτήκαμε από αγάπη, είμαστε δώδεκα χρόνια παντρεμένοι, κι' ούτε ένα σύμφερον δεν πέρασε ανάμεσά μας...

— Να σας κάνω μια ερώτηση ακόμα; Είχε λόγους δυσρεχείας έναντιον σας ο σύζυγός σας;

— Ναι, είπα όλη την αλήθεια, πρόσφερε με φωνή πνιγμένη στο κλάμμα η Μαργαρίτα. Δε θα είχα λόγο να σας αποκρύψω τίποτα.

Η ζωή μας ήταν ξάστερη, καθαρή... δεν είχε μυστικά. Παντρευτήκαμε από αγάπη, είμαστε δώδεκα χρόνια παντρεμένοι, κι' ούτε ένα σύμφερον δεν πέρασε ανάμεσά μας...

— Τα μάτια της δύστυχης γυναίκας έγιναν πελώρια.

— Όχι... Σας είπα τίποτε τέτοιο; Μήπως άφησε καμιά επιτολή;

— Δεν άφησε τίποτα, ούτε και ανέκτησε τις αισθήσεις του για να μιλήσει. Άλλα, οι συνθήκες της αυτοκτονίας του, μάς αναγκάζουν να τα εξεκριθώσουμε όλα. Σας επαναλαμβάνω λοιπόν την ερώτησή, και μπορείτε ν' απαντήσετε ελεύθερα.

— Όλα είναι ανθρώπινα... Μήπως συνέβη τίποτα, που τον κλόνισε στην πίστι του σε σας;

Κατάλαβε η Μαργαρίτα τι έννοιασε ο ανακριτής. Τα μάγουλά της δροσερά, βελούδινα, κορσιτικά, έγιναν φωτιά. Ήταν μέτρια στο ανάστημα, κάπως γεμάτη, μ' ένα προσώπακι αγνό, ολοκάθαρο, με μάτια καστανά βελούδινα, ύγρα, με γέλιτρο τρυφερά, και με επιδερμίδα ανεπαίσθητα ροδίνη, λεία και μεταξωτή. Όλο της το πρόσωπο φλογίστηκε κι' η φωνή της ακούστηκε γεμάτη αγανάκτηση:

— Σας είπα, ότι ήμιασαν ετυμωμένοι. Έν γνώσει μου δεν

τουδωσα άφορμή... Δε βάζω στο νου μου ότι είναι ανθρώπινα δυστυχία. Τιποτ' άλλο. Τ' αγαπούσε τρυφερά... δεν ήξερε τί δώσα να τους κάνει...

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

— Κυρία Καραφόντη... πείτε μου... γνωρίζετε μια κοπέλλα Ρίκα Πόλογλου;

Η Μαργαρίτα πήδησε, σαν να είχε δεχθεί ηλεκτρική εκκένωση. Και μόνο που άκουγε τ' όνομα, έντονη κορσιού αυτή τη στιγμή, την αναστάτωσε.

— Ναί... τη γνωρίζω... δηλαδή την είδα μια φορά...

— Πότε, και πώς;

— Πάνε τρεις-τέσσερις μήνες... Ναί... ήταν πριν από τα Χριστούγεννα.

— Πού την είδατε;

— Στην αίθουσα των εκθέσεων του «Πανασσού». Είχε εκθεσι ο άντρας μου... κάτι πήγαινα σχεδόν κάθε μέρα. Πήγα, λοιπόν, μια μέρα κι' ήρθε μια κοπελίτσα εκεί...

...που έδειχνε κάτι έργα της στον άντρα μου. Μου τη σύστησε... αυτό είναι όλο.

— Και πώς θυμάστε τ' όνομα;

— Το θυμάμαι, επειδή μιλήσαμε γι' αυτήν. Στο σπίτι κατόπιν ρώτησα τον άντρα μου πώς τη γνώρισε. Και μου είπε ότι είναι μια μικρή του θαυμάστρια, σπουδαστριά στη Σχολή Καλών Τεχνών κι' ότι έχει πολλή κλίση τη ζωγραφική...

— Κι' είχε πάει στην έκθεση;

— Ναί, είχε πάει κάτι έργα της για να πάει τη γνώμη του άντρα μου.

— Σας έκανε εντύπωση αυτό το πράγμα; Δώσατε σημασία;

— Όχι, αποκρίθηκε η γυναίκα. Κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει να σπάσει.

— Όχι... δεν σκέφτηκα τίποτα...

— Σας έδωσε ποτέ άφορμή ο σύζυγός σας να τον ζηλεύετε;

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε η Μαργαρίτα.

— Είστε, βεβαία κυρία μου; Μήπως, το επάγγελμά του, που τον ανάγκαζε να κοιτάει σε έπαφή με τόσες άγνωστες σας γυναίκες...

— Ούτε μια στιγμή δεν αμφέ-

δαλα για την αγάπη του. Όπως είμαι σίγουρη πως κι' αυτός δεν αμφέβαλε ποτέ για τη δική του την αγάπη. Άλλα, με βασανίζετε. Γιατί με ρωτήσατε για τη Ρίκα Πόλογλου;

Πάλι σαν να δίστασε ο αξιωματικός να μιλήσει. Επί τέλους, πρόσφερε κυττάζοντάς την στα ματιά, λες και δεν ήθελε να χάσει τίποτα από την εντύπωση που θα της έκαναν τα λόγια του:

— Κυρία Καραφόντη, το ατελιέ του συζύγου σας, δεν βρίσκεται μέσα στο σπίτι σας. Δεν είναι έτσι;

— Στο σπίτι έχει ένα πρόχειρο. Το κύριο ατελιέ του βρίσκεται στην οδό Σίνα.

— Ακριβώς! Λοιπόν... ο σύζυγός σας βρέθηκε απόψε στις ένενες μέσα σε μια λιμνη αίματος, με βαθύ τραύμα στο στήθος. Δίπλα του κοιτόταν ανάσθητη και βαρεία τσακισμένη μια κοπέλλα.

— Η ταυτότης έλεγαν τ' όνομά της: Ρίκα Πόλογλου. Την έχουν μεταφέρει και την κοπέλλα εδώ, κι' η κατάσταση της είναι κρίσιμη. Ο Ιατροδικαστής γνωμάτευσε ότι ο σύζυγός σας την πυροδότησε από πολύ κοντά προς το μέρος της καρδιάς, κι' έπειτα απειριόδη ν' αυτοκτονήσει...

Δεν άκουσε άλλα η δύστυχη γυναίκα. Για μια στιγμή είχε την εντύπωση πως ο αστυνομικός της φωνε αβύ κοντά της, πως η φωνή του μαύρισε, έσθυνε. Κι' άξαφνα όλα σκοτεινίσαν μπροστά της. Μόλις πρόλαβε ο αστυνομικός να την αρπάξει στα χέρια του για να μη σωριασθή λιπόθυμη στο πάτωμα.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΥΙΑ

Όταν άνοιξε τα μάτια της η Μαργαρίτα, παραξενεύτηκε που βρισκόταν στο γραφείο του νοσοκομείου. Είχε την εντύπωση πως είχε περάσει ολόκληρος αιώνας. Κι' όμως όπως κατάλαβε, δε θα είχαν περάσει παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα. Μια νοσοκόμα την περιποιόταν κι' ο ανακριτής την κτύπαζε με συμμόνοια.

— Λυπάμαι, της είπε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Πιστεύετε ότι λυπάμαι μ' όλη μου την καρδιά.

— Άλλα έπρεπε να γνωρίζετε και σεις την αλήθεια.

— Τι κάνει; ρώτησε άκνα η γυναίκα.

— Ίδια κατάστασι, σοβαρή... σχεδόν άπληκτική λένε οι γιατροί και για το σύζυγό σας και για τη μικρή.

Μια κρίσι δακρύων σταμάτησε πάλι την ανακρίσι.

— Προσπαθήστε να ήρεμήσετε, είπε ο αξιωματικός. Έχετε εδώ τους γονείς της κοπέλλας... Οαθήστε σε λίγο σ' αντιπαραστάσι. Μπορείτε να τους ρωτήσετε...

Η πόρτα άνοιξε. Ωδήγησαν τη Μαργαρίτα σ' ένα διπλανό δωμάτιο, ενώ ένας άντρας και μια γυναίκα προχώρησαν στο γραφείο, με βήμα διστακτικό. Ο άντρας, κομμάτι πενηνταριά ετών, μελαγχολικός, αδύνατος, έδινε την εντύπωση πως τα είχε χαμένα. Η γυναίκα, μελαγχολική, αδύνατη κι' αυτή, με μάτια πολύ ζωηρά, κάπως πονερά, κτύπαζε γύρω της δύσπιστα κι' ένθρικα.

— Τι ξέρετε γι' αυτό το δράμα; ρώτησε ο ανακριτής. Πείτε μου όλη την αλήθεια...

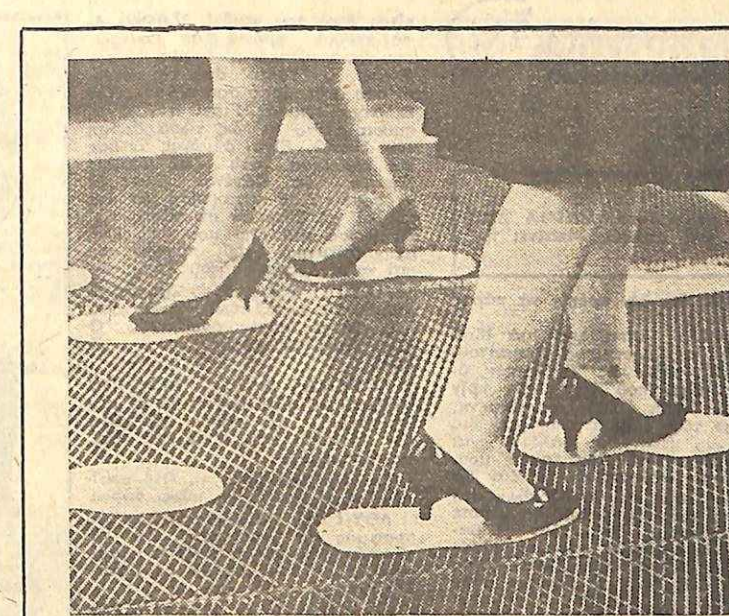
Ο Θρασύβουλος Πόλογλου έκανε μια κίνηση απελπισμένη:

— Τιποτά!

Η Κατερίνα η γυναίκα του αποκρίθηκε φωνιαχτά, επιθετικά σχεδόν:

— Τιποτά! Δεν ξέρουμε τίποτα! Ο ανακριτής την κτύπαζε κάπως παροξενισμένος:

— Κυρία μου, της είπε μαλα-

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ

Είναι γνωστό πόσο φοβούνται οι γυναίκες τις αιδερνικές αγάρες, που αναντούν στο δρόμο τους πάνω σε πολλά πεζοδρόμια. Αποτολύν σωστές παγίδες για τα μακριά λεπτά τακούνια τους. Ένας κάτοικος της Νορσεβίγης, είχε μια άλλη, αλλά πολύ πρακτική ιδέα, που θ' απαλλάξει από κάθε κίνδυνο τα κομμάτια γυναικεία πόδια. Κατασκεύασε γαλβανικά λεπτά ελάσματα σε ογμή μεγάλο πέλματος, τα όποια τοποθετεί κατά διαστήματα πάνω στις αγάρες αυτές, επιτρέποντας έτσι στις εκπροσώπους του άραιο φύλου να περπατούν, άφοβα πάνω σε οποιοδήποτε αγάρα. Πρόκειται για μια πολύ πρακτική μικροεφεύρεση, τα πλεονεκτήματα, της όποιας ασφαλώς θα εκτιμηθούν παγκοσμίως.

κά, συναισθάνομαι τη θέση σας, τον πόνο σας... Άλλα είναι απαραίτητο να μας πείτε όλη την αλήθεια. Και σας ρωτώ: Είχε σχέση η κόρη σας με τον Λεάνδρο Καραφόντη;

— Όχι! στέναξε ο άντρας. Δεν είναι δυνατόν...

Η Κατερίνα όμως τον διέκοψε. — Αυτό, πως μπορούμε να το ξέρουμε; Κύριε αστυνομέ... ξέρετε τα κορίτσια σήμερα... όλο πουνιές είναι και μυστικά. Πού υπορούμε λοιπόν να ξέρουμε. Θρασύβουλε; Νά μη λέμε λόγια στον αέρα...

Ο ανακριτής της έριξε μια ματιά γεμάτη έκπληξη:

— Είστε η μητέρα της κοπέλλας; ρώτησε γρήγορα.

— Η μητέρα της, αποκρίθηκε η Κατερίνα. Τι πάει να πη; Την αγαπάω καλύτερα από πατέρα μου, έχω κάνει θυσίες και θυσίες γι' αυτήν. Άλλα, έτσι μάς έβλεπουν τα παιδιά σήμερα...

Ο Θρασύβουλος Πόλογλου σήκωσε τα μάτια του βασανισμένα στη γυναίκα του.

— Άστα τώρα αυτά, είπε σιγαλά. Δεν πρόκειται για μας. Πρόκειται για το παιδί... για τη μικρή μας που μάς τη σκότωσαν...

Η φωνή του έσθυνε κι' άθελά του ο αστυνομικός τούρισε μια ματιά γεμάτη συμμόνοια.

— Πείτε μου, τι ξέρετε για τις σχέσεις της κόρης σας με τον Λεάνδρο Καραφόντη; ρώτησε μαλακά.

— Κύριε αστυνόμε... αποκρίθηκε η Κατερίνα φωνιαχτά.

Ο αστυνομικός όμως τη σταμάτησε:

— Δεν σας ρωτώ εσάς, κυρία μου. ρωτώ τον πατέρα της μικρής.

Έκανε η γυναίκα μια κίνηση πεισμένη και λούφαξε.

— Επαναλαμβάνω την ερώτησή μου, είπε ο αξιωματικός. Πείτε μου, κύριε Πόλογλου, τι ξέρετε για τις σχέσεις της κόρης σας με τον ζωγράφο Λεάνδρο Καραφόντη.

— Δεν ξέρω τίποτα, σας διαβεβαίω αποκρίθηκε με φωνή τσακισμένη ο άντρας. Ξέρω δηλαδή, ότι η μικρή ήταν έτρελλαμένη με

τά έργα του... Σπούδαζε ζωγραφική.

— Σπουδαστριά του Πολυτεχνείου, στον τρίτο χρόνο. Οι καθηγητές της λέγανε πως έχει μεγάλη κλίση. Κι' αυτή ήταν έτρελλαμένη με τα έργα του Καραφόντη. Ξέρω λοιπόν ότι πήγε στην έκθεση των έργων του — πεί κάποιον ένας χρόνος τώρα — κι' ύστερα μια δυο φορές στο ατελιέ του να το δείξη έργα της...

Αυτός της είπε ότι είναι πολύ καλά... της έδωσε μερικές συμβουλές... και της είπε, πως θα την προστάτευη όταν πάει το διπλώματός της.

— Δεν έχετε ιδέα, αν την έβλεπε κι' εγώ από το ατελιέ του; Αν οι σχέσεις τους δεν ήταν μονάχα έτσι... καλλιτεχνικές;

— Θα μπορούσα να όρκιστώ πως το κορίτσι μου δεν κτύπαζε τίποτ' άλλο παρά την τέχνη του, ανστήναξε με ύφος τσακισμένο ο πατέρας.

— Δε σας είχε δώσει άφορμή να παρανευτήτε; Δεν αργούσε τα βράδια;

— Αργούσε τα βράδια, παραδέχτηκε ο Θρασύβουλος Πόλογλου. Τώρα τελευταία μάλιστα, αργούσε πολύ συχνά.

— Κι' αυτό δε σας έβαλε σε σκέψεις;

Ο Πόλογλου κούνησε το κεφάλι του θλιμμένα.

— Κύριε αστυνόμε, έχω τέσσερα παιδιά. Τη Ρίκα από τον πρώτο μου γάμο, κι' άλλα τρία μικρά. Το μικρότερο είναι 5 χρόνων. Είναι ιδιαιδικά υπάλληλος σε κάποια εταιρία... Παιρνω μικρό ποσό και δουλεύω και τα βράδια τσάι με μασαζα πολλές φορές, υπερπαιρεί, για να ενώσωμαι τις δύο άκρες.

— Και πού να τις ενώσουμε! πέταξε η γυναίκα του.

Ο αστυνομικός όμως τη σταμάτησε πάλι:

— Θέλετε να πείτε, ρώτησε τον Πόλογλου, ότι δεν ήσαστε τα βράδια σπίτι, για ν' αντιληφθήτε ότι αργούσε η κόρη σας;

— Τα περισσότερα βράδια γύ-

ριζα μετά τα μεσάνυχτα. Τότε συνήθως την εύρισκε στο σπίτι. Μερικές φορές, μόλις είχε γυρίσει.

— Και δεν τη ρωτούσατε;

— Τη ρωτούσε η γυναίκα του αποκρίθηκε με ύφος δυστυχισμένο ο Θρασύβουλος. Και πάντοτε είχε κάποια δικαιολογία.

— Με άλλα λόγια, είπε με κάποια πικρία ο αξιωματικός, ξέρετε ότι η κόρη σας... Πόσων χρόνων είναι;

— Είκοσι...

— Ή κόρη σας, είκοσι χρόνων, γυρίζει μεσάνυχτα στο σπίτι και δεν δώσατε σημασία;

— Σας ξέλησα, στέναξε ο άντρας.

Φαινόταν τσακισμένος από τη λύπη και την κόραση. Τα μάγουλά του ήταν βαθυλωμένα, τα μάτια του γυάλιζαν μέσα από τα δάκρυα.

Σαν να τον λυπήθηκε ο ανακριτής, και στράφηκε στη γυναίκα.

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

— Τώρα ήθε να σειρά σας, κυρία Πόλογλου, της είπε σοβαρά. Μπορείτε να μας πείτε, τι δικαιολογίες εύρισκε η μικρή, που αργούσε τόσο;

Έκανε μια κίνηση χαρακτηριστική η Κατερίνα.

— Από δικαιολογίες μπλόκες κύριε αστυνόμε! Ξέρετε, τι διάολος είναι; Ο Θεός να βάλει το χέρι του και να γίνει καλά... την πονά καλύτερα κι' από τα παιδιά που γέννησα, την πονά... καλύτερα κι' από τον εαυτό μου. Άλλα, μάς έχει βασανίσει. Άλλα να σας το λέω, κι' άλλα να το βλέπατε, κύριε αστυνόμε. Μας κάνει το σπίτι άναστα ο Κύριος.

— Δεν απαντήσατε στην ερώτησή μου.

— Δικαιολογίες! Κάθε φορά κι' κάτι. Πότε είχε πάει σε κανένα πάρτυ, πότε το άλλο, πότε εκείνο. Τις περισσότερες φορές όμως, μάς ξεγελούσε ότι πήγαινε σε κάποια φίλης της και εορταζόνταν μαζί!

— Ναί, ζωγράφισαν.

— Νύχτα; είπαε δύσπιστα ο αξιωματικός.

Η Κατερίνα τον κτύπαζε επιθετικά.

— Έτσι μάς έλεγε, κύριε αστυνόμε! Τι θέλατε να ξέρω εγώ; Σας είπα ο άντρας μου τα βάσανά του... Δουλεύει υπερπαιρεί. Τα δικά μου τα βάσανα όμως, ποιος θα τα πη; Ξέρετε τι είναι να θρέβω τρία παιδιά σ' ένα μισθό της εση στόματα μ' ένα μισθό τρεις κι' εμένα; Μ' έφαγε η δουλειά, κύριε αστυνόμε. Δε με βλέπετε; Μις γέρασε πριν της ώρας μου... Όταν παντρευτήκαμε—πάνε δεκαπέντε χρόνια—ήμουν σαν το κροκόδειλο. Και τώρα, πετσά και κόκαλο έχω μείνει.

— Απλάσε το χέρι της, κοκαλιάρικο, να το δείξη. Φαινόταν πραγματικά πολυδουλεμένο, και το σύνολό της έδειχνε μια γυναίκα κουρασμένη.

— Δεν πρόκειται για σας, της είπε σοβαρά ο ανακριτής.

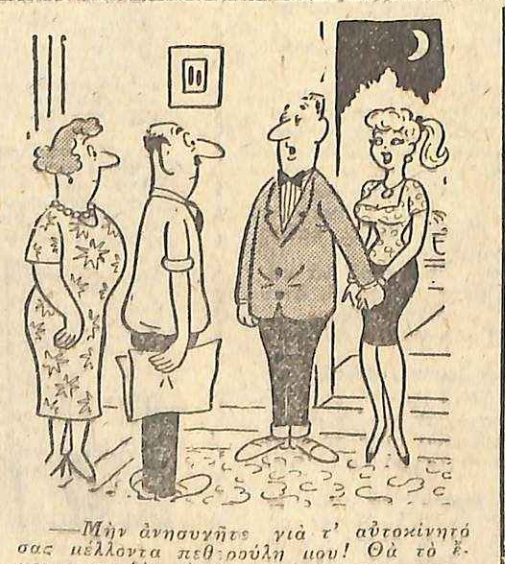
— Όχι... σας λέω... για να καταλάβετε. Τι θέλατε να κάνω; Τις είπα μιά, της το είπα δυο, τέλος το σπίτι μας έγινε κόλασι. Γύριζε ο άντρας μου σκορτωμένος από την κόραση, κι' είχαμε τη συζητήσι για τη μικρή. Πού είναι η Ρίκα, πως άργησε η Ρίκα, τι ήθελε ο Θεός, θα τη φάτσει να μη πάει τον κακό δρόμο.

— Λοιπόν, είπαε αναστενάζοντας ο αξιωματικός, ως μη λέμε πολλά λόγια. Η μικρή αργούσε και σας εύρισκε δικαιολογίες. Δεν είχατε υποψίαση τίποτα για τον Καραφόντη;

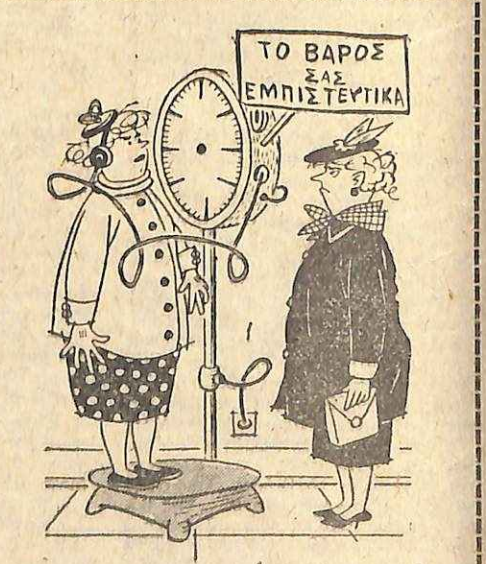
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Ταίρια, ποδρά, βιταμίνες!...

— Μην ανησυχείτε για τ' αυτοκίνητό σας μέλλοντα πεζοδρόμια! Θα το έχουμε σχεδόν σ' όλο το διάστημα παρκαρισμένο!

Χωρίς λόγια.

Το μυστικό

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΥΙΖΑ 45 χρόνων, ΖΑΝ γιός της 24 χρόνων, ΜΑΡΙΑ 22 χρόνων. Η Λουίζα κάθεται σκεπτική στο σαλόνι. Μπαίνει η Μαρία.

ΜΑΡΙΑ: Καλημέρα σας, κυρία.

ΛΟΥΙΖΑ: Καλημέρα, μικρή μου. Κάθισε εδώ κοντά μου. (Η Μαρία μπαίνει με κάποια δειλία).

ΛΟΥΙΖΑ: Μην ταραξάσαι... Ξέρω το μυστικό σου...

ΜΑΡΙΑ: Μά γι' αυτό είμαι και ταραγμένη. Γιατί ξέρω ότι ξέρετε...

ΛΟΥΙΖΑ: Τον αγαπάς, λοιπόν, το γιό μου;

ΜΑΡΙΑ: Πολύ. Κι' εκείνος με λατρεύει...

ΛΟΥΙΖΑ: Δυστυχώς...

ΜΑΡΙΑ: Γιατί, «δυστυχώς», κυρία; Δεν είμαστε νέοι, ελεύθεροι, άδωδοι...

ΛΟΥΙΖΑ: Βέβαια, αλλά εσύ, μικρούλα μου, δεν έχεις πούκα κι' ο Ζάν δεν είναι πλούσιος.

ΜΑΡΙΑ: Αυτό δεν το σκεφτήκαμε καθόλου! Κι' εγώ που νόμιζα πως με καλέσατε για να μου πείτε ότι με δέχεστε για κόρη σας...

ΛΟΥΙΖΑ: Άκουσε, μικρή μου. Ο Ζάν μου μίλησε για την αγάπη σας και με παρεκάλεσε να του δώσω την άδεια να σε ζητήσει από τους γονείς σου. Θέλησα όμως να μιλήσω πρώτα με σένα την ίδια. Ξέρω ότι σε ζητάει σε γάμο. Ένας πλούσιος Αμερικανός. Γιατί δεν προτιμάς αυτόν από το Ζάν;

ΜΑΡΙΑ: Μά, κυρία... Άν δεν ήξερα ότι είστε καλή, θάλεγα πως παίζετε με την καρδιά μου. Για μένα δεν υπάρχει άλλος από τον Ζάν. Και μπρος στην αγάπη του, περιφρονώ όλα τα πλούτη...

ΛΟΥΙΖΑ: Τό το καταλαβαίνω. Άγαπάς το Ζάν και σ' αγαπάει...

ΜΑΡΙΑ: Τότε μη μάς έμποδίζετε να παντρευτούμε...

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν πρέπει να γίνει ο γάμος αυτός!...

ΜΑΡΙΑ: Ξέρω ότι ο γιός σας σας αγαπάει και πως σ' αγαπάει. Άλλ' είμαι βέβαιη πως κι' αν του πείτε, δε θα θέληση να μ' άπαρηφή...

ΛΟΥΙΖΑ: Είναι τρομερό! Άκούσε με, μικρή μου. Πρέπει έσ' η ίδια να πεις στο Ζάν: «Δε σ' αγαπώ πιά! Παντρεύομαι τον Αμερικανό!»

ΜΑΡΙΑ: Ποτέ δε θα το πω αυτό. Με περιφρονεί μήπως, γιατί δεν είμαι πλούσια;

ΛΟΥΙΖΑ: Μην επιμένεις να μάθεις για ποιά λόγο. Άλλα σου

ξαναλέω ότι δεν πρέπει να πάρεις το Ζάν...

ΜΑΡΙΑ: Όστε για μία ιδιοτροπία σας, πρέπει να θυσιαστώμε ο Ζάν κι' εγώ; Έ, λοιπόν, όχι...

ΛΟΥΙΖΑ: Εγώ που λίγη ώρα πριν ήμουνα δειλή και ταραγμένη, νοιώθω τώρα την αγάπη μου δυνατή!... Ναι, θα παλέψω για να υπερσπαστώ τον έρωτά μου. Κι' είμαι βέβαιη, ότι ο Ζάν θα κάνει το ίδιο. Δε θα υποκύψει στη σκληρή απαίτησή σας... Ξέρετε ακόμα, κυρία, ότι ο Ζάν δε βασίλει την ετυχία του στα πλούτη. Θα παντρευτούμε και χωρίς την άδειά σας... (Τρέχει στην πόρτα).

ΛΟΥΙΖΑ: Μην φεύγεις, μικρούλα μου... Μη φεύγεις, παιδί μου... Πρέπει λοιπόν να σου πω όλα... Ναι, πρέπει... Ξέρω πως θα ταπεινωθώ απέναντί σου, αλλά πρέπει... Προτιμώ να ξευτελιστώ μπροστά σου, παρά μπροστά στο ίδιο μου το παιδί...

ΜΑΡΙΑ: Μά τι συμβαίνει; Με τρομάζετε...

ΛΟΥΙΖΑ: Ο Ζάν μ' αγαπάει... Δεν πρέπει να μάθω τίποτα!...

ΜΑΡΙΑ: Μά ποιά είναι αυτό το τρομερό μυστικό, που πρέπει να το μάθω μόνο εγώ;

ΛΟΥΙΖΑ: Μικρούλα μου, δεν πρέπει να παντρευτείτε ο Ζάν κι' εγώ, γιατί...

ΜΑΡΙΑ: Γιατί... Γιατί... ΛΟΥΙΖΑ: Γιατί είστε αδελφί!

ΜΑΡΙΑ: Θεέ μου! Πώς είναι δυνατό να είμαστε αδελφία ο Ζάν κι' εγώ; Δεν καταλαβαίνω!...

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι... Α!... Ο Ζάν μου είπε ο Ζάν ότι σ' αγαπάει και θέλει να σε ζητήσει σε γάμο, σκέφτηκα: «Έφτασε πιά η στιγμή της τιμωρίας μου...»

ΜΑΡΙΑ: Δε μπορείς, Προτιμάς να μιλήσω κατ' ευθείαν σε σένα, μικρή μου. Μά κι' αυτό δεν ήταν εύκολο, όσο το νόμιζα. Προσπάθησα να βρω άλλες προφάσεις...

ΜΑΡΙΑ: Μπροστά όμως στην έπισημή σου, αναγκάζομαι να σε πω όλα. Εγώ, εγώ που ο Ζάν με λατρεύει σαν άγιο, δε μπορέσα, όταν ήμουν νέα ν' αντισταθώ στον πειρασμό. Αγάπησα, πριν ακόμα παντρευτώ, τον πατέρα σου. Οι γονείς μου δε θέλησαν να μ' το δώσουν γιατί ήταν φτωχοί. Με πάντρεψαν λοιπόν χωρίς να με ρωτήσουν σχεδόν, με τον πλούσιο, αλλά ηλικιωμένο Μπερνάρ. Άλλα κα μετά το γάμο μου εξακολούθησα να συναντιέμαι κρυφά με τον πατέρα σου. Ο Ζάν, λοιπόν,

είναι δικό του παιδί! Έπειτα από μερικά χρόνια, ο πατέρας σου παντρεύτηκε κι' έπαψε να τον βλέπω... Έστε από τη γέννησή σου ο πατέρας σου πέθανε. Τον έκλαιγα κρυφά. Γιατί τον αγαπούσα πάντα κι' ως τώρα ακόμη τον αγαπώ. Είναι ο μόνος άνθρωπος που αγάπησα στη ζωή μου... Χίρωνα νέα. Κανένας όμως δε μπόρεσε να με κατακτήσει, αν και πολλοί με ζήτησαν σε γάμο. Κι' αφέρισα πιά όλη μου τη ζωή στην ανάμνηση του πατέρα σου και στην ανατροφή του Ζάν.

ΜΑΡΙΑ: Θεέ μου... Δε μπορώ ακόμη να καταλάβω καλά όσα μου είπατε, κυρία Λουίζα... Ο Ζάν είναι αδελφός μου!... Ο Ζάν!...

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι... Άλλά δεν το ξέρει κι' ούτε πρέπει να το μάθω ποτέ... Δεν πρέπει να χάσει την έκτιμσή του σ' έμένα. Θα τον τρομερό!...

ΜΑΡΙΑ: Θεέ μου!... Θεέ μου!... Και τι πρέπει να κάνω τώρα;

ΛΟΥΙΖΑ: Μά πής στο Ζάν ότι προτιμάς τον Αμερικανό. Και να τον πάρεις να φύγει μαζί σου, μακριά!... Έτσι, δε θα σε ξανα-ιδεί ποτέ ο γιός μου...

ΜΑΡΙΑ: Κι' αν μάθαινε ο Ζάν ότι είμαι αδελφή του, θα μπορούσε να μ' αγαπάει χωρίς πάθος, α-δελφικά, όπως νοιώθω τώρα ότι τον αγαπώ εγώ...

ΛΟΥΙΖΑ: Μαρία... Σκέψου πως, αν το μάθω, θα πάγω να με αγαπάει, όπως μ' αγαπάει τώρα, και πως θα υποφέρει φριχτά...

ΜΑΡΙΑ: Καλά, καλά... Άλλά δε μπορώ να συνέλθω ακόμη.

ΛΟΥΙΖΑ: Θάρρος, παιδί μου!... Σώσε με!... Σώσε τον, έ-σσύ!... Αφού του τη μητέρα του!... Μην του πής το μυστικό μου! Σε ικετεύω... Όταν ένα παιδί χάσει την πίστι του στη μητέρα του, δε μπορεί πιά να πιστέψει σε τίποτα... Λυπήσου τον, λυπήσου με!

(Μπαίνει ο Ζάν, κυττάζοντας Εκ-πληκτός τη Μαρία).

ΖΑΝ: Μαρία!

ΛΟΥΙΖΑ: Ήρθε για να μου πη κάτι πολύ σπουδαίο!

ΖΑΝ: Με πρόλαβες, λοιπόν, Μαρία... Δεν περιμένεις να πάω πρώτος να σε ζητήσω από τους γονείς σου κι' ήρθες να με ζητήσεις εσύ από τη μητέρα μου!...

(Γελάει) Λοιπόν, μητέρα μου, τί λες; Δεν είναι άξια η Μαρία να γίνει κόρη σου!...

ΜΑΡΙΑ: Ζάν... Κύριε Ζάν!... Δεν ήρθα γι' αυτό, που νομίζετε. Ήρθα να πω στη μητέρα σας κά-τι που δεν τολμούσα να το πω σε σας τον ίδιο και εγώ!...

ΜΑΡΙΑ: Λογικότερα...

ΖΑΝ: Μαρία, παραμιλάς;

ΜΑΡΙΑ: Όχι, δεν παραμιλώ! Έτσι πρέπει... Το δικό μου ή μη-τέρα σας με παρακάλεσε ν' α-λάξω γνώμη... Τελείωσε, το α-ποφάσισα... Δε θα πάω έσας. Πρέπει να σκεφθώ την ετυχία των γονέων μου! Αυτό προτιμώ τον Αμερικανό...

ΖΑΝ: Μαρία... Δεν πιστεύω στα λόγια σου.

ΜΑΡΙΑ: Δεν έχω να πω τίποτ' άλλο... Χαίρετε!

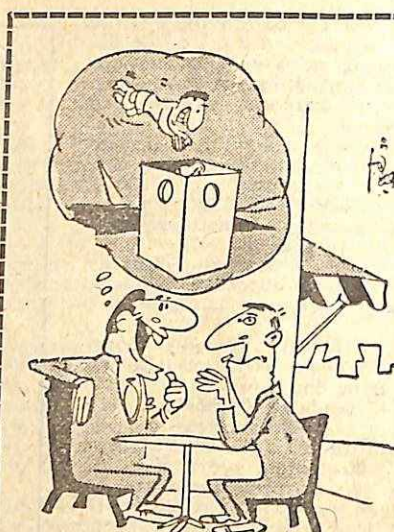
ΖΑΝ: Μαρία!... Θυμήσου την αγάπη μας, τους όρκους μας!...

ΜΑΡΙΑ: Τι να γίνει... Ήταν μοιραίο να μην πραγματοποιηθούν τα όνειρά μας... Μη λυπάσαι τόσο γι' αυτό. (Φεύγει).

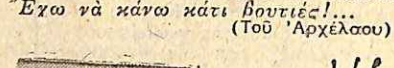
ΖΑΝ: (Πέτοντας στην αγκαλιά της μητέρας του): Μανούλα μου! Μόνο εσύ ήσουν μία πιστή, μία τέλεια γυναίκα στη ζωή σου. Παρηγόρησε με, δώσε μου εσύ θάρρος... Βοήθησε με να ξεχάσω την επίδοξη αυτή γυναίκα, που δεν ήταν άξια να γίνει κόρη σου!...

ΛΟΥΙΖΑ: Υπομονή, καλό μου παιδί...

ΖΑΝ: Ναι, θα κάνω υπομονή μόνο για σένα!... Μοί μένεις έ-σσύ, γλυκεία μου μητέρα μου!... (Κι' ο δούδ' αγκαλιασμένοι ξε-σπούν σε λυγμούς).

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

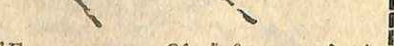
— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

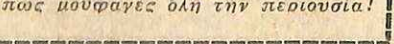
— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

— Έλα κι' άοχισαν τα μπάνια! Έχω να κάνω κατι βουτιές!... (Του Αρχέλαου)

ΤΡΕΙΣ μεγάλες σχολές ζωγραφικής παρου- σίασε η Έλλάς τον 4ο π. Χ. αιώνα: Την Αττική σχολή, τη Σικωνία και την Ίωνική. Στην τελευταία αυτή τη σχολή ανήκει ο Άπελ- λης, ένας από τους επιφανέστερους ζωγρά- φους του αρχαίου κόσμου. Ο πατέρας του ο- νομαζόταν Πυθέας και φαίνεται πως ήταν κι' αυτός ζωγράφος, όπως και ο αδελφός του Κτη- σίλοχος.

Ο Άπελλης έζησε και εργάστηκε στην Έ- φεσο, την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Έκει δίδαχτηκε τη ζωγραφική τέχνη και κα- τόντη πηγή για να τελειοποιηθεί στη Σικωνία, περιώνυση την εποχή εκείνη για τις καλλιτε- χνικές σχολές της. Στο μεγάλο αυτό κέντρο της τέχνης γνωρίστηκε με το ζωγράφο Πάμ- φιλο, καταγόμενο από την Άμφιπολη της Μα- κεδονίας. Ο τελευταίος αυτός φαίνεται πως τον συνέστησε και τον είσχευσε στην αυλή του βασιλέως Φίλιππου. Στη Μακεδονία ο Ά- πελλης ζωγράφισε πολλούς πίνακες και συν- δέθηκε με το Μεγάλο Αλεξάνδρου, ο οποίος μόνο στον Άπελλη επέτρεπε να τον ζωγρά- φη. Έλεγαν μάλιστα τότε ότι ο μέν Αλε- ξάνδρος του Φίλιππου ήταν «άνικτος», ο δε

Άλεξάνδρος του Άπελλη «άμικτος».

Ο Αίλιανός αναφέρει πως κάποτε ο Άπελ- λης είχε ζωγραφίσει τον Αλεξάνδρου έφιππο. Για το έργο αυτό δεν έδειξε μεγάλο ενθου- σιασμό ο βασιλιάς. Όταν όμως σε λίγο έφε- ραν το άλογο του Άλεξάνδρου, για να ιπ- πεύει και να φύγει από το εργαστήριο του ζωγράφου, τότε εκείνος αν άντικρυσε το ζω- γραφισμένο στην εικόνα άλογο, το πέρασε για πραγματικό και άρχισε να κρεμιέται. Και ο Άπελλης γυρίζοντας λέγει στον Αλεξάν- δρο: «Ο βασιλιά, το άλογό σου φαίνεται πως καταλαβαίνει καλύτερα από σένα, τουλάχιστο, τη ζωγραφική...»

Ο Άπελλης συνώδεσε τον Αλεξάνδρου στην έκστρατεία του στην Άσία. Δεν τον ά- κολουθεσε όμως παρά μόνο ως την Έφεσο, όπου έγκαταστάθηκε οριστικά, μολοντί έπε- χειρσθε κατόπιν διάφορα ταξίδια στην Έλ- λαδα και την Άγυπτο. Παντού όπου πήγε συ- νέδεσε το όνομά του με θαυμαστά ζωγραφικά έργα ή με κάποια καλλιτεχνικά γεγονότα. Στην Άλεξάνδρεια, παίρνοντας άφορη από κά- ποιο έπεισόδιο, που έγινε στην αυλή του Πτο- λεμαίου, έκανε τον περίφημο πίνακά του «Η Σκυφαντία».

Στη Ρόδο γνωρίστηκε με το ζωγράφο Πρω- τήνη, που τον θεωρούσε ίσο και ανώτερο του. Έλεγε μόνο (πως δεν ήξερε να άπο- σφύρει έγκαιρα το χέρι του από τον πίνακα, που ζωγράφιζε και με την υπερβολική ακρί- βεια, που έπιζητούσε, έδραπε τη καρ' των έργων του). Ο Πλήγιος αναφέρει ότι, όταν ο Άπελλης έφθασε στη Ρόδο, πήγε να έπισκε- φθεί το διάσημο συνάδελφό του. Στο έργο- πτήριο όμως του Πρωτήνη βρήκε μόνο μία γυναίκα υπέρθετρα, που τον ρώτησε πώς έ- φθανε. Και ο Άπελλης, αντί άλλης απάνω- σης, έκανε ένα λεπτότατο σκεδίο άπάνω σ' έναν πίνακα, που είχε έτοιμάσει από κάτω: «Ίδου, ποιά είμαι!» Όταν ο Πρωτήνης γύ- ρισε και είδε το σκεδίο φώναξε: «Αυτός εί- ναι ο Άπελλης! Κανένας άλλος δε μπορούσε να κάνει παρόμοιο». Και με τη σειρά του έ- κανε στον ίδιο πίνακα ένα καλύτερο σκεδίο, γράφοντας: «Ίδου αυτός που ζητούσε» και εί- πε στη γυναίκα, άμα ξαναγυρίσει ο έζενος, να του το δείξει. Ο Άπελλης ξαναγύρισε και σαν είδε τα δύο σκεδία, πρόσθεσε κι' ένα τρίτο, ανώτερο κι' από τα δύο, όπως έμολόγησε κα- τόντιν ο Πρωτήνης.

Οι δύο ζωγράφοι συμφώνησαν, όταν συναν- τέθηκαν, να άφισσουν τον πίνακα όπως ήταν, ως αίώνιο μνημείο καλλιτεχνικής άμιλλας και (για να τον βλέπουν και να διδάσκονται οι νεώτεροι ζωγράφοι).

Στην Κόρινθο, την οποία έπίσης έπισκε- φθηκε ο Άπελλης και όπου εργάστηκε, άνε- κάλυψε την περίφημη Λαΐδα όταν ήταν ακό- μα μικρό κορίτσι. Την πήρε μαζί του, και την παρουσίασε μάλιστα σε κάποιο συμπόσιο. Να πως περιγράφει τη σκηνή ο Άθηνάιος: «Ο ζωγράφος Άπελλης, βλέποντας τη Λαΐδα παρ- θένο ακόμα να παίρνει νερό από τη θρύση Πεισώνης και θαυμάζοντας την όμορφιά της, την έφερε σ' ένα συμπόσιο φίλων. Εκείνοι όμως την κορόιδευαν, λέγοντας ότι αντί έ- ταιρας έφερε παρθένο στο συμπόσιο! Και ο Άπελλης τους είπε:

— Μην την κυττάτε τώρα. Έγώ θα σας την άφισώ μετά τρία χρόνια, όποτε θα είναι ίκανή για όλα».

Τέχνη και ποίηση στην Άρχαία Έλλάδα

Η διαφήμιση που έκανε ο Άπελλης για τη Λαΐδα ήταν το μεγάλο ξεκίνημα για την πε- ριόδο της τέχνης, πράγμα που ένο- χλησε τις άλλες έρεσιες της Άφροδίτης που έδλεπαν μια έπικίνδυνη αντίληψη. Ο Άλκι- φρων διέκρινε ένα γράμμα, που έστειλαν οι έταίρες της Κόρινθου στις συναδέλφους των της Άθήνας: «Δε μάθατε, γράφουν, τα νε- ώτερα πράγματα; Δεν άκούσατε το όνομα της καινούργιας έταίρας; Για τη Λαΐδα, που την περιμάζεψε ο ζωγράφος Άπελλης; Άθλιες, κλείστε λοιπόν τα εργαστήριά σας ή μάλλον να κλειστήτε και οσείς μέσα σ' αυτά. Μία γυ- ναίκα υπάρχει σήμερα που κινεί όλη την Έλ- λαδα. Μία μόνη! Λαΐς στα κουρέια, Λαΐς στα θέατρα, στις έκκλησιές, στα δικαστήρια, στη βουλή. Παντού όλοι γι' αυτήν μιλούν. Μά την Άφροδίτη, και οι κουφοί ακόμα κάνουν νοή-ματα μεταξύ τους για την όμορφιά της. Έ-τσι, η Λαΐδα γίνεται και γλώσσα ακόμα σε έ- κείνους, που δε μπορούν να μιλήσουν. Έ-τσι, γιατί όταν είναι ντυμένη, είναι έξαι- ρετικά εύπρόσχημο και όταν γυμνώνεται, φαί- νεται λαμπρότατη. Ούτε άδυνατη, ούτε πα- νώδης».

Τότε ο Πραξιτέλης ένεπνεύσθη και έφτιαξε το περίφημο άγαλμα της «Κνιδίας Άφροδί- τας».

Άλλά η ιστορία είχε και συνέχεια από ά- θηναϊκά δικαστήρια.

Ένας ρήτορας ο Εϋθείας, παμπόνηρος και έπικίνδυνος άνθρωπος, που είχε άποκορευθεί από τη θύνη, την κατηγόρησε, γιατί θέλησε να μιμηθεί την άναδυομένη Άφροδίτη, προ-βάλλοντάς τα. Η δική της έταίρας και γιατί θεωρήθηκε η δική όλων των έταίρων, έφ' όσον προεκήλη από κατήγηγία (άποκορευθέντος έραστού), πήρε πανανθρώπινο χαρακτήρα. Το δικαστήριο από πολύ πρῶι ήταν καμμένο κό-μοι».

Όλες οι έταίρες, με έπί κεφαλής την πάγκαλη Βακχίδα, καθώς και οι θαυμαστές τους, είχαν πεί για να ενισχύσουν την θύ-νη. Την υπερασπίσε της κατηγορούμένης την άνελεθε ο περίφημος ρήτωρ και φίλος της Έ-περείδης.

Πρώτος μίλησε και υπεστήριξε την κατηγο- ρία ο Εϋθείας που ήταν τόσο πειστικός στην άγόρευση και, ώστε άρχισε να κλονίζει το ά- κροτήριο και να πείθει τους δικαστές για την άσέβεια της θύνης. Το δικαστήριο φαίνεται καταδικαστικό. Οπότε ο Έπερείδης μετατο- πίζει σε άλλο έπίπεδο την υπερασπίση του. Υποστηρίζει ότι στο πρόσωπο της θύνης δι- κάζεται η ίδια η θεά Άφροδίτη, της οποίας η κατηγορούμενη δεν ήταν μόνο έταίρα, αλλά η ένορκος. Και για να πείσει το δικαστή-ριο οχίζει το έπάνω μέρος του φορέματος της θύνης και την άποκαλύπτει γυμνή. (Τότε, θύνη και η ένορκος, φόρος θρησκευτικός κατέ- λαβε τους δικαστές και κανείς δεν τολμούσε να καταδικάσει την έταίρα της Άφροδίτης, που με το άκρως έρωτικό κάλλος της, έναέρ- κωνε την ίδια την θεά Κι' η θύνη άθώω-θηκε.

Ο περίφημος πίνακας του Άπελλη με την Άναδυομένη Άφροδίτη άγοράστηκε από το Άσκληπείο της Κω, όπου και παρέμεινε ως την εποχή του Καίσαρος (όκταβου Άύγου-στου), όταν όποιον τον έστειλαν έξω 100 τάλαντα τοίκοι της Κω, όταν τους χάρισε 100 τάλαντα από φόρους.

Στην Ρώμη τον τοποθέτησαν στο ναό του θεού Ίουλιου Καίσαρος. Έκει έμεινε ως η μόνη του άρχαιου να έξωφύλασσον. Ο Αύ- γουστος έκάλεσε τότε τους καλύτερους ζω- γούς για να διόρθωσαν τον πίνακα. Κα- θώς όμως δεν έτόλμασαν να περάσει το ά- νεναν έρωτα δεν έτόλμασαν να περάσει το ά- νεναν έρωτα. Προτού όμως να καταστρα- φεί ο πίνακας, ο Νέρων έταξε το ζωγράφο Δω- ρέο και την άνελεθε.

Σήμερα στο μουσείο της Άναδυομένης Άφρο-δίτης παρμένο είτε από το αντίγραφο του Δωρρέου, είτε άκόμη από κάποιο άλλο αντί- γραφο πολύ νεώτερο.

Ο Άπελλης πέθανε σε βαθύ γήρας, αφού περιγράφει πολλές πόλεις, τιμώντας παν- τού ως ο μέγιστος των ζωγράφων της εποχής του και ο μοναδικός ζωγράφος του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

<

Λίγο έλειψε να συμβούν στούντιο του Σαί-Μαρις, όπου ο σκηνοθέτης Άνρι Ζ. Ζ. Κλουζώ, συνεχίζει το γύρισμα του φιλμ «Η Αλβίνα», με πρωταγωνίστρια τη Μπριζίτ Μπαρντό. Η ζήλεια προκαλεί βέβαια μεγάλες ανωμαλίες σε ένα ζευγάρι ερωτευμένων ή παντρεμένων, μπορεί να προκαλέσει όμως και στη κατάσταση ενός κιν.

Ο Τζων Μίλς

ματωγραφικό στούντιο, όταν δε συμβαίνει με το σενάριο. «Ετσι, ο Κλουζώ, που βασίστηκε να βλέπει το Σαί-Μαρις Ζακ Σαρριέ να τριγυρίζει δι-σκαρδώς μέσα στο στούντιο, για να παρακολουθήσει το γύρισμα των ερωτικών σκηνών, στις ό-ποιες πρωταγωνιστούσε η γυ-ναίκα του, του φάνηκε σε μία στιγμή, έξω φρενών: — Σαρριέ! Δεν έχεις καμ-μιά δουλειά εδώ μέσα! Για τελευταία φορά πήγαινε έξω και να μη σε ξαναδώ μπρο-στά μου!

Ύστερα από τα λόγια αυ-τά, ο σκηνοθέτης γυρίζει και κοιτάει τη βεντέτα του και τον παραγωγό του έργου Ρα-ούλ Λεβύ. «Η Μπε-Μπε φαίνεται δι-στακτική. Καταλαβαίνει πως, αν θελήσει να επέμβει, θα προ-καλέσει νέο δράμα, με ήρωα το ζήλιάρη σύζυγό της. «Ο Ραούλ Λεβύ, όμως, που δεν έννοει να χάσει πολύτιμο χρό-νο, ξαναγυρίζοντας διάφορες σκηνές, ζητάει κι' αυτός από το Ζακ να εγκαταλείψει το στούντιο.

Ο δυστυχισμένος Ζακ Σαρ-ριέ είναι άρρωστος. Έχει προσβληθεί από μία παθολογι-κή και αδικαιολόγητη ζήλεια, που τον βασανίζει μέρα-νύχτα και κινδυνεύει να τον κάνει να χάσει για πάντα τη γυναίκα, που λατρεύει. Η ζήλεια είναι βέβαια η καλύτερη απόδειξη αγάπης. Γιατί όμως να ζη-λεύει το Σαί-Μαρις Φρέυ, ε-πειδή αγκαλιάζει και φιλάει τη γυναίκα του, τη στιγμή, που κι' εκείνος είναι τρελλό, ερωτευμένος με τη γυναίκα του, την Πασκάλ. Ω-ν-τ-ρέ!

Τό γεγονός είναι πάντως πως ο δυστυχισμένος Σαί-Μαρις μπορεί να αγκαλιάσει και να φιλήσει με πάθος τη Μπριζίτ, όπως το απαιτούν το σενάριο και ο Κλουζώ, όταν βλέπει σε μία γωνιά το Ζακ Σαρριέ να παρακολουθεί κάθε του κίνηση με βλέμμα εξαγριωμένο.

Βλέποντας πως ο Σαρριέ μένει ακίνητος στη θέση του, ο Ραούλ Λεβύ άγριεψει και του φωνάζει: — Μά δε βλέπεις, λοιπόν, Σαρριέ, πως είσαι απ' όλους ανεπιθύμητος!

Τα λόγια αυτά όμως κάνουν τη Μπριζίτ να εσπάρει κι' αυτή με τη σειρά της: — Ραούλ, μια λέξη αν πής ακόμα, τα παρτάω τότε εγώ όλα και φεύγω! Και, λέγοντας αυτά, καρ-

φώνει τα γεμάτα όργη μάτια της στα μάτια του παραγω-γού.

Δέκα λεπτά αργότερα, η γαλήνη ξαναγυρίζει στο στούν-τιο και ο Σαί-Μαρις Φρέυ φιλού-σε τη Μπε-Μπε, όπως ακρι-βώς τη ήθελε ο Κλουζώ.

Φυσικά, ο Ζακ Σαρριέ είχε εγκαταλείψει το στούντιο! ★ «Η Μπε-Μπε ζήτησε Λη, που έφτασε στις Κάννες κα-τά τις τελευταίες μέρες του Φεστιβάλ, με ιαλλία, κατά-μαυρα ακολουθούμε κι' αυτή τη μόδα και έθεσάν κατ'ε-παναλήμνι να κυκλοφορή ευ-πώλητα.

★ Την Παρασκευή 13 δεν προσέληθη στις Κάννες κα-νένας φιλμ. Όλοι οι παραγωγοί ήσαν, καθώς φαίνεται, προλη-πτικοί και κανένας δε θέλη-σε να παρουσιάσει το φιλμ μου μία μέρα που θεωρείται απ' όλους γρουσουζιά.

★ Γενικά, έφετος, το Φε-στιβάλ των Καννών δεν έκανε καθόλου καλή εντύπωση. Απ' τα 30 φιλμ, που προσέληθη-σαν, τα 25 ήσαν μέτρια, ή και κάτω του μετρίου. Μερ-ικοί έκορυσαν τον κόδωνα του κινδύνου και τονίζον πως, αν δεν ανασταθάνωθι επί εντε-λώς νέων βάσεων, το Φεστι-βάλ των Καννών, δε θα πα-ρουσιάζει το χρόνο κανένα ενδιαφέρον.

★ 560 δημοσιογράφοι και φωτογράφοι βρίσκονταν στις Κάννες, κατά τις ημέρες του Φεστιβάλ. Την πολυμε-λές δημοσιογραφική αντι-προσωπεία την είχε ή Ιταλία, με 50 δημοσιογράφους, και α-κολουθούσε η Γερμανία με 32.

★ Στο Παρίσι η Σοφία Λό-ρεν αποκάλυψε πως όλοι οι μέχρι σήμερα παστεναίρ της στα διάφορα φιλμ, την ε-ρωτεύτηκαν και της πρότειναν να εγκαταλείψουν τις συζύ-γους τους, για να την παν-τρευτούν. Την ίδια πρόταση της έκαναν και πολλοί παρα-γωγοί. Για τη Σοφία όμως υπάρχει στον κόσμο ένας μό-νο άντρας: ο Κάρλο Πόντι. Για τους ηθοποιούς η Σοφία δήλωσε πως είναι όλοι μαρο-φιλάδες! «Κατά τη γνώμη μου, πρόσθεσε, θα έπρεπε να υπάρχουν μόνο γυναικες στάρ, «Αν είχα τη δύναμη, θα καταρ-γύωσα όλους τους άρρενες, εκτός από ένα: το Σπέν-φερ Τρέϊς».

Συνεχίζοντας η Σοφία Λό-ρεν, αποκάλυψε πως πηγαίνει στο Λονδίνο για να γυρίσει το φιλμ «Η εκατομμυριούχος» και πρόσθεσε: «Μου είπαν πως η Κάθριν Χέ-μ-πορν είναι θυμωμένη μαζί μου, επειδή της πήρα το ρό-λο, που τόσο ήθελε να παίξη

Σύντομες ειδήσοιες

είκνιν. Δε νομίζω όμως πως στην ηλικία της έχει το σε-ξ-άππλ, που απαιτεί ο ρόλος αυτός.

★ Μία νεαρά Γαλλίδα κα-στάρ, η Περρέτ Πραντί, έ-ποκάλυψε το φιλμ «Οι κα-κούργοι», διάλεξε την Παρα-σκευή 13 για να προκαλέσει θόρυβο γύρω από το όνομα της και ν' απασχολήσει τους δημοσιογράφους και τους φω-τορεπόρτερς, που τριγυρίζαν την ημέρα εκείνη άρδωγχοί στις Κάννες. Αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει, κόποντας τις φλέβες των χεριών της. Ό-ταν όμως ο γιατρός, που κά-λεσε επείγοντως ο παραγω-γός Ζεράρ Κοέν, εξήτασε προσεκτικά τα ματωμένα χέ-ρια της, είπε: — Γι' αυτή την άνοση με ανησυχίασε και με φέρατε εδώ!

Μιά ώρα αργότερα, η Περ-ρέτ Πραντί κυκλοφορούσε ε-πίδεικτικά στην Κρουαζέ, μ' ένα κομψό επίδεσμο στο κάθε χέρι. Είχε πετύχει όμως το σκοπό της: «Όλες οι έφημ-ερίδες δημοσίευσαν τη φωτο-

Η Μάργκιτ Σάαντ

γραφία της και σχολίαζαν την... άποτυχία άπειρα αυτοκτονιών της. ★ Η Γερμανίδα στάρ Μάργκιτ Σάαντ, λόγω της μελαγχολικής ομορφιάς της

και του τύπου της, έχει είδι-κευθ σε πρωταγωνίστρια ται-νιών δραβικής υπόθεσης. Θε-λοντας όμως να ξεφύγει από την τυποποίησή αυτή η καλλι-τέχνις άρνήθηκε δύο νέες προσφορές, που της έγιναν, και έλπιζε πως θα της δώ-σουν την ευκαιρία να παίξη κανένα ρόλο Ευρωπαίας.

★ Μεγάλη έλλειψη αστέρων πρώτου μεγέθους, παρουσίασε έφετος το Φεστιβάλ των Καν-νών. Ακόμα και η «Ανίτα» «Εκμπεργκ», που έπρόκει-το να παρακολουθήσει την προ-βολή του φιλμ του Φελλιν «Γλυκεία ζωή», πρότιμος, την τελευταία στιγμή, να με-ταβή στο Κάπρι παρά στις Κάννες.

★ Απ'ο γύρισε 126 φιλμ, ο Μισέλ Σιμόν, αποφά-σισε για πρώτη φορά στη ζωή του να παρευρεθί σ' ένα κι-νηματογραφικό Φεστιβάλ και για να δείξει πως δεν είναι προληπτικός, έκανε την εμφά-νισή του στο 13ο Φεστιβάλ των Καννών.

★ Ο ηθοποιός Έφρεμ Τζέιμπαλ ιστ και η γυναί-κα του χωρίζουν. Η κυρία Τζέιμπαλ δηλώνει πως ο σύ-ζυγός της λείπει 10 μέρες από το σπίτι τους και πως έχει χάσει τα ίχνη του. «Δεν ξέρω ακόμα πώς από τους δύο μας θα υποβάλω πρώτος αιτη-σι διαζυγίου, είπα, πάντως να-μίζω πως σ' αυτό απόδειξε η φυγή του συζύγου μου. Το ζεύγος, που παντρεύτηκε το 1956, έχει ένα κοριτσάκι τρι-ών χρόνων.

★ Μιλώντας για τα σχόλια του Ιταλικού Τύπου, που την παρουσιάζουν έρωτευμένη με το Μαουρίτσιο «Αρ-έ-ν-α», η Άννα-Μαρία Πιεράντζελι δήλωσε: «Ο Μαουρίτσιο δεν είναι για μένα παρά ένας πολύ καλός φίλος. Και στο Χόλλυγουντ ο Τύπος ασχολείται με τη ζωή των αστέρων, δε δημοσιεύει όμως ποτέ ανεκκρίβωτες πληροφορίες. Ο δόξεν αυτός μεγάλος έρωτας, που με συ-νέδει με το Μαουρίτσιο, δεν είναι ούτε καν ένα φλέρτ».

★ Ο Ρέξ Χάρισον, που φαίνεται μέχρι πρό ολί-γων εβδομάδων απασχόρητος για το θάνατο της συζύγου του Καίη Κένταλ, απο-φάσισε τώρα να ξαναπαντρευ-τεί. Η υποψήφια νέα του σύ-ζυγος είναι η Τάμμυ Γκρίμς, ένα αστέρι, που τώρα ανατέλλει στο κινημα-τωγραφικό στερέωμα.

★ Ο Τόνυ Κέρτις, που θα γυρίσει το φιλμ «Λαί-δη Λ», με παστεναίρ τη Τζέ-νι Λολομπρίτζιντα, έ-βιασε από τους παραγωγούς

να είναι τελείως ελεύθερος κατά τον Αύγουστο και το Σε-πτέμβριο, για να μπορέσει να παρακολουθήσει στη Ρώμη τους «Ολυμπικούς Αγώνες, μαζί με τη σύζυγό του Τζάννετ Λη. ★ Οι «Αμερικανοί δε φαί-νονται διατεθειμένοι ν' αρι-στούν τον «Υέ Μοντάν» να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του. Μόλις τελείωσε το γύρισμα του φιλμ με τη Μαίριλιν

Ο Τόνυ Κέρτις

Μονρόε, υπέγραψε συμβό-λαιο για να πρωταγωνιστήσ-ει ένα νέο φιλμ παρα το πλε-ρό του Λώρενς Ολίβιε. «Ο «Υέ θα υποδυθί στο φιλμ το ρόλο ενός σωφός, που δι-νει σφες συμβουλές στο α-φεντικό του, το οποίο του α-ποκαλύπτει όλα του τα μυσ-τικά».

★ Οι παραγωγοί του φιλμ «Λολίτα» προσάβουν με νέες, ακόμα πιο δολοφονικές, προ-σφορές, να πείσουν τον Τζων Μίλς ν' αφήσει την κόρη του Χέιλυ Μίλς να παίξει στο έργο. Η Χέιλυ, που είναι σήμερα 13 χρόνων, έπαιξε ήδη στο φιλμ «Δυό μάτια ει-δαν το έγκλημα» και ο ρό-λος της έγινε αφορμή να χα-ρακτηρισθί «παιδί-φαινό-μενο».

★ Ένα νόθο παιδί 17 χρό-νων, ο Λίνο Έμι, που ζή ση-μερα στο Κατελβέτρο της Ιταλίας, είναι πολύ πιθανό να είναι γιος του «Οσβάλ-ντο Βαλέντι και της Λο-λίτα Φερνάντα. Οι δύο ηθοποιοί τουφεκίστηκαν ως φασίστες στις 30 «Απριλίου 1945. Οι δύο καλλιτέχνες νο-μιμοποιήσαν τις σχέσεις τους λίγες στιγμές πριν από το θά-νατό τους, δών προφτάσαν ό-μως να ρυθμίσουν και το ζή-τημα του παιδιού, που είχαν αποκτήσει δύο χρόνια πριν.

★ Ο σκηνοθέτης του Χόλ-λυγουντ, Όρν Κεάλυ, κέρδι-σε κατά την τελευταία διανο-μή των «Οσκαρ» ένα αγαλμα-τίδιο, επειδή κατορθώσε να ντύσει με μεγάλη επιτυχία γυναίκες τους Τόνυ Κέρ-τις και Τζάκ Λέμον στο φιλμ «Μερίκι το προτιμούν καυτός». Η Νόρμα Κόχ, που θα ντύσει τώρα άνδρικά τη Λάνα Τζάνερ στο προ-σέχ της φιλμ, έλπιζει κι' αυτή να κερδίσει ένα «Οσκαρ στην προσηλ διανομή.

★ Ο Ρόμπερτ Βάγκ-νερ είναι τόσο έρωτευμένος με τη γυναίκα του Νάτσαλ Γουόντ, ώστε κάθε φορά που χωρίζουν και ξανασυναντι-θούν, της χαρίζει ένα μεγάλο τετράγωνο διαμάντι. Η Νά-ταλ αποκάλυψε πως έχει αν-κεντρώσει μέχρι στιγμής τό-σα διαμάντια, ώστε πολύ σύν-τομα θα μπορέσει να φτιάξ-ει «αυτά ένα κόσμημα, που θα καταπλήξει την κινηματογα-φούπολη.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Φλογισμένα ΝΕΙΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ: ΛΟΛΙΤΑ
ΛΑΙΝΤΑ ΒΑΛΛΑ: ΡΟΖΙΝΑ
ΣΤΕΦΕΝ ΜΠΟΥΝΤ: ΦΕΡΝΑΝΤΟ
ΠΕΠΕ ΝΙΕΤΟ: ΚΟΜΗΣ ΡΙΜΠΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Λολίτα Φοντάν φτάνει ένα αύγουστιάκι πρώην στην «Αλτα Βίλλα, μία πολίχνη της Β. Ισπανίας, για να περάσει τις διακοπές της κοντά στη θεία της, την κόμισσα Ροζίνα Ριμπέρα. Ενώ το αυτοκίνητο τη μεταφέρει στη Βίλλα, η Λολίτα παρακο-λουθεί μία τραγική σκηνή. Οι χωροφυλάκες βγαίνουν από ένα πη-γαδι το πτώμα μιας ωραίας νέας, που αυτοκτόνησε. Ο αδελφός

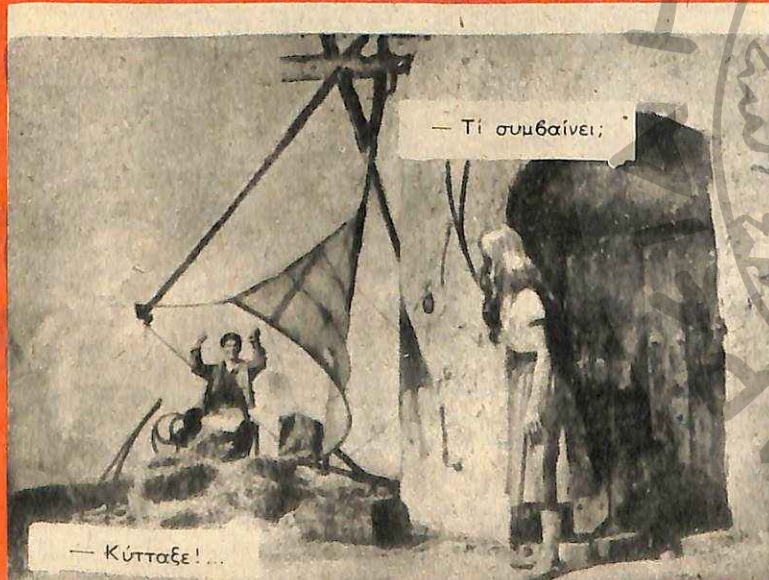
της νέας αυτής, ο Φερνάντο, θεωρεί υπεύθυνο για το θάνατό της τον κόμητα Ριμπέρα, που βρίσκεται μία μέρα δολοφονημένος στον κήπο της Βίλλας του. Τον σκοτώσε άμυνόμενος ο Φερνάντο με το σπαγιά του. Όταν όμως οι χωροφυλάκες τον συλλαμβά-λιναν, η οποία πιστεύει πως είναι άθωος. Τό Ραούλ, ύστερα από μία εξωπραγματική όρεβασία, οι δύο φυγάδες φτάνουν σ' ένα εγκα-ταλελειμμένο μύλο.

«Ετσι σφιχταγκασμένοι οι δύο νέοι ξεπλώνουν στο πά-τωμα και κατάκοποι καθώς είναι δεν άργούν να κοιμηθούν.»

Μόλις αρχίζει να χαράζει ο Φερνάντο ξυπνά πρώτος και φεύγοντας από κοντά από τη Λολίτα χωρίς να την ξυπνήσει, αρχίζει να γυρεύει παντού ένα μέσον, που θα του επιτρέψει να σπάσει την αλυσίδα. Τέλος ανακαλύπτει κάτι παλιές σκου-ρισμένες γρανάζια και κατορθώνει, ύστερα από πολλές προσ-πάθειες, να κόψει την αλυσίδα του. Η χαρά του είναι απεί-ροστη και φωνάζει τότε άμέσως τη Λολίτα για να τη μοι-ραστή μαζί της.

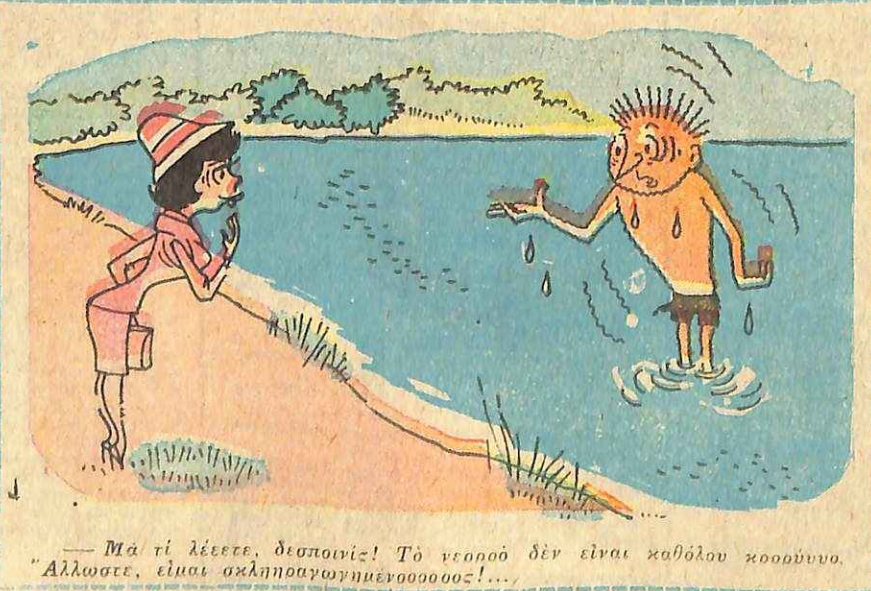

— Τι συμβαίνει;

— Κύτταξε!...

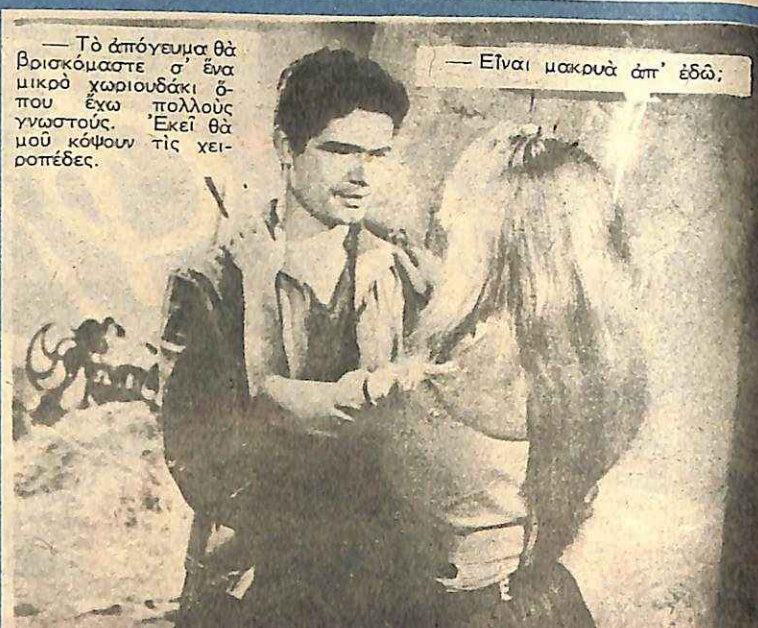
«Η Λολίτα τρέχει ολόχαρη κοντά του και ο Φερνάντο, με ά χέρια ελεύθερα πιά, την αγκαλιάζει. Ο ενθουσιασμός τους καταλήγει στο να σμίξουν τα χείλη τους σ' ένα θερμό...»

— Μά τί λέετε, διαποινίζ! Το νερού δεν είναι καθόλου κοροσύνυ. Άλλωστε, είναι σκληροπυργνημένο...!

...Σ' ένα φλογερό καί ατέλειωτο φίλι.

— Τὸ ἀπόγευμα θὰ βρισκόμαστε σ' ἓνα μικρὸ χωριουδάκι ὅπου ἔχω πολλοὺς γνωστούς. Ἐκεῖ θὰ μοῦ κόψουν τὶς χειροπέδες.

— Εἶναι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ;

— Σαραντὰ χιλιόμετρα, πὲρίπου. Πολὺ μακριὰ γιὰ σένα ἔ, Λολίτα;

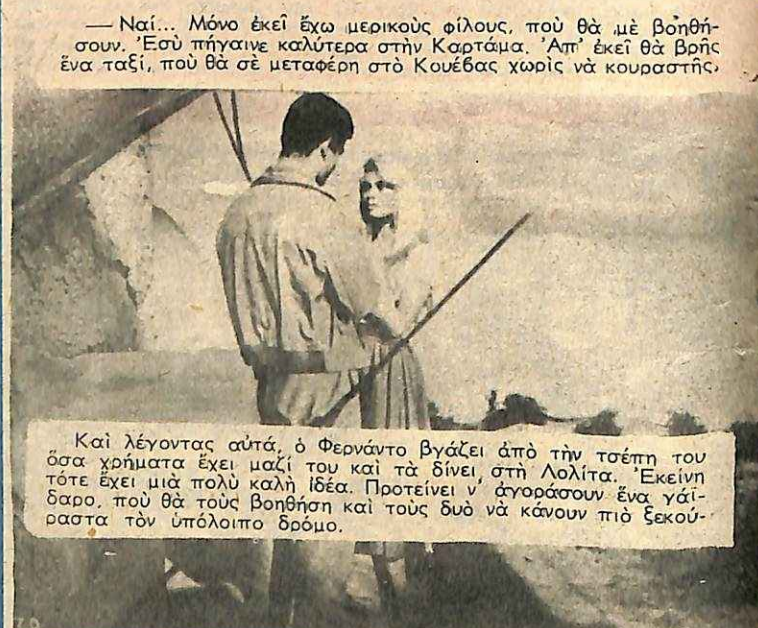
— Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ τάμε ἐκεῖ;

— Ὁλόκληρη ἡ περιουσία μας ἀνέρχεται σὲ 3000 πεσέτες. Δὲν εἶναι πολλὰ λεφτά, ἔ;

— Θὰ τὸν παζαρέψω ἐγώ... Ἀφῆσέ με, σὲ παρακαλῶ, νὰ δοκιμάσω.

Ὁ Φερνάντο ὑποχωρεῖ καὶ ἡ Λολίτα φεύγει μόνη της γιὰ τὸ μικρὸ γειτονικὸ χωριουδάκι, ὅπου μάλιστα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ὄψωμα σπὸ ὁποῖο βρίσκονται, γίνεται μιὰ ἐμποροπανηγυρὶς.

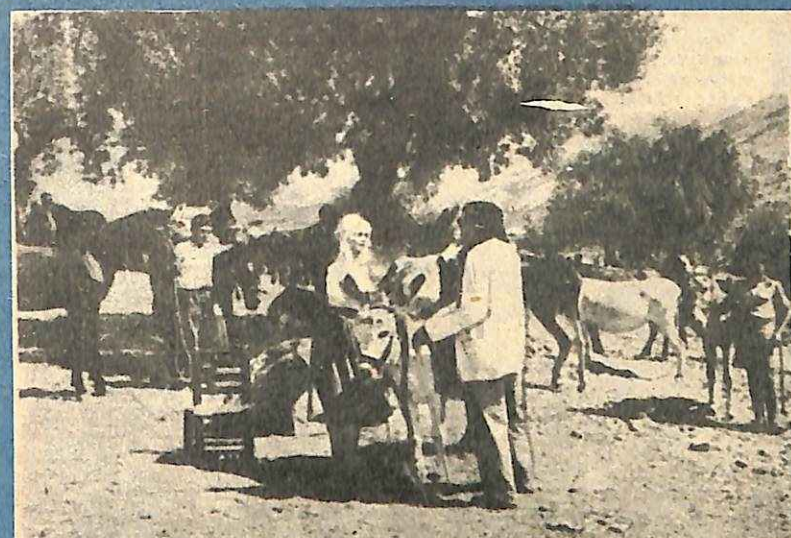

— Ναί... Μόνο ἐκεῖ ἔχω μερικοὺς φίλους, ποὺ θὰ μὲ βοηθήσουν. Ἐσὺ πήγαινε καλύτερα στὴν Καρτάμα. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ βρῇς ἓνα ταξί, ποὺ θὰ σὲ μεταφέρει στὸ Κουέβας χωρὶς νὰ κουρασθῇς.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Φερνάντο βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ὅσα χρήματα ἔχει μαζί του καὶ τὰ δίνει στὴ Λολίτα. Ἐκείνη τότε ἔχει μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα. Προτείνει ν' ἀγοράσουν ἓνα γαῖδαρο, ποὺ θὰ τοὺς βοηθήσει καὶ τοὺς δυὸ νὰ κάνουν πρὸ ξεκούραστα τὸν ὑπόλοιπο δρόμο.

Τὸ θέαμα τοῦ πανηγυριοῦ τὰ διάφορα ζῶα ποὺ ἐκτίθενται γιὰ πώλησι, διασκεδάζουν τὴ Λολίτα, ἡ ὁποία τέλος πλησιάζει ἓνα νεαρὸ χωριάτη, ποὺ πωλαίει ἓνα γαϊδουράκι. Τῆς ζητᾷ στὴν ἀρχὴ 4000 πεσέτες.

Στὸ τέλος ὁμως μειώνει τὶς ἀπαιτήσεις του στὸ ἥμισυ καὶ ἡ Λολίτα τοῦ παίρνει μὲ τὰ ἴδια λεφτά κι' ἓνα ὀλόμαυρο μικρὸ γουρουνάκι τοῦ γάλακτος.

Ὁ Φερνάντο δὲν ἀργεῖ νὰ διαπιστώσῃ πὺς ἡ Λολίτα ἔκανε πολὺ καλὴ ἀγορά. Ὁ γαϊδουράκος ἀντέχει στὴν πορεία καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὥρες φτάνουν στὸν προορισμὸ τους. Τὸ Κουέβας εἶναι ἓνα μικρὸ χωριουδάκι, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποῖου μένουν σὲ κάττι παράξενες τεχνητὲς σπηλιές, ποὺ σκάλλισαν στὴν πηλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ ὁποῖες τοὺς χρησιμεύουν γιὰ κατοικίες.

Παρά τὴ νεορὰ τῆς ἡλικίας ἡ Κάρμεν εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ Φερνάντο καὶ γι' αὐτὸ δὲν κρύβει τὴν ἀντιπάθειά της γιὰ τὴν ὡραία νέα, ποὺ ἔφερε μαζί του. Ὁ Φερνάντο τῆς κάνει διάφορες ἐρωτήσεις ἐκείνη ὁμως ἀρνεῖται μὲ πείσμα ν' ἀπαντήσει.

Ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὸ Φερνάντο ἡ Λολίτα τοῦ δείχνει θριαμβευτικὰ τὶς ἀγορὲς της καὶ τοῦ ἐπιστρέφει τὶς χίλιες πεσέτες, ποὺ περισσεύουν.

— Μὰς περισσεύουν, καθὼς βλέπετε καὶ χρήματα, γιὰ ν' ἀγοράσουμε στὸ δρόμο τὰ τροφίμα, ποὺ θὰ μὰς χρειαστοῦν.

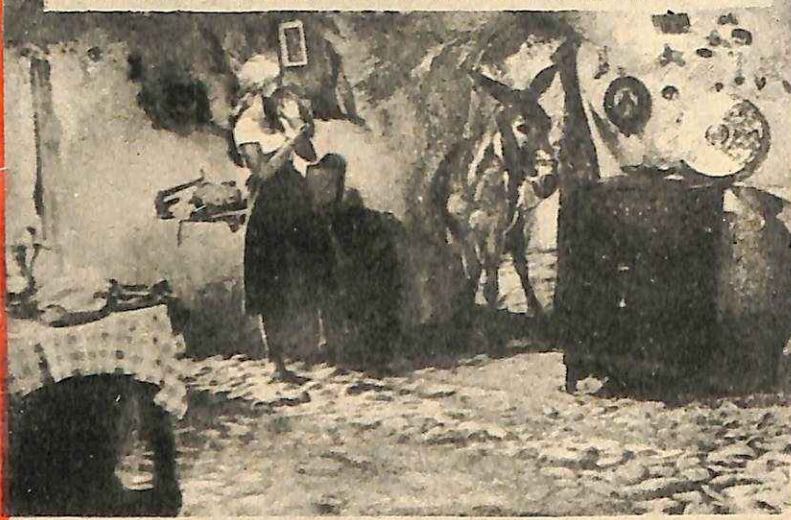

Οἱ δυὸ ταξιδιώτες μπαίνουν σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ταπεινὰ σπιτάκια καὶ συναντοῦν μιὰ νέα, τὴν Κάρμεν, ἡ ὁποία ὁμως δὲν τοὺς ἐπιφυλάσσει καθόλου ἐγκάρδια ὑποδοχή. Ἡ Κάρμεν μένει στὸ σπῆτι αὐτὸ μὲ τὸν παππού της, στὸν ὁποῖον ὁ Φερνάντο ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Ὅταν ὁ Φερνάντο προσπαθῇ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τί ἀκριβῶς συμβαίνει, ἐκείνη μὲ τὸ ὄψος της τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πὺς τὴν ἐνοχλοῦν οἱ οικειότητες. Ἡ Κάρμεν εἶναι σὲ ὅλα μιὰ ἀληθινὴ Σπανιόλα, ποὺ δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ξεγελάσῃ.

Ενώ ο Φερνάντο προσπαθεί να καθυψώσει την Κάμεν, της οποίας η σιωπή και η βοήθεια θα του είναι πολύτιμη, η Λολίτα στο διπλανό δωμάτιο διασκεδάζει βλέποντας τον γαϊδουράκι της να μπαίνει μέσα στο σπίτι—σπιλιά, που ασφαλώς μόνο για σταύλος θα μπορούσε να χρησιμεύσει.

Σε λίγο καταφτάνει και ο παπούς της Κάμεν—έναν ηλικιωμένο τσιγγάνο, ο οποίος δεν κρύβει τη χαρά του που αναδύεται το Φερνάντο. Ο τελευταίος του δείχνει τις χειροπέδες του και ο γέρος τις εξετάζει προσεκτικά.

Υστερα, παίρνει μία φουρκέτα από τα μαλλιά της Λολίτας και με δυο στροφές, ο γερο-τσιγγάνος, σαν σωστής μάγος, απελευθερώνει τον επίσκεπτη του από τα δεσμά του.

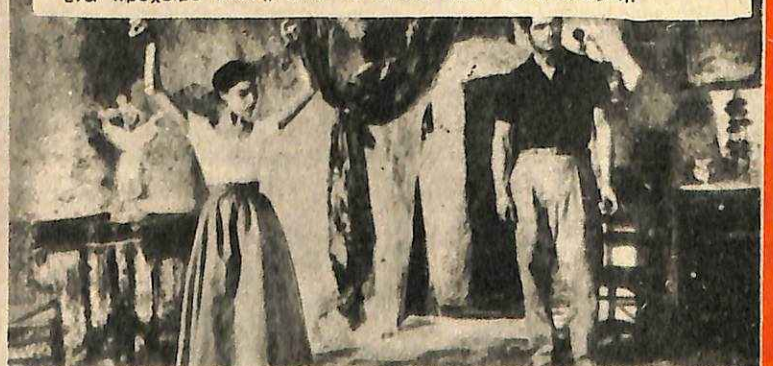
Συζητάει κατόπιν με τον Φερνάντο και φεύγει για να συγκεντρώσει τις πληροφορίες, που του χρειάζονται. Μόλις μένουν μόνοι, ο Φερνάντο, ο οποίος νοιάζει μεγάλη χαρά και ανακούφιση τώρα που τα χέρια του είναι ελεύθερα, αγκαλιάζει τη Λολίτα και προσπαθεί να της μεταδώσει την αιτιολογία του.

Εκείνη όμως του θυμίζει τη βασική τους επιδίωξη, που είναι να φτάσουν σε ξένο έδαφος.

—Μόνο τότε θα ήσυχάζω και θα ήρεμώσω, νοιώθοντας πως έχουν πάψει πια να μας κυνηγούν.

Για να καλοπιάσει την Κάμεν, η Λολίτα της επιτρέπει να φορέσει την μπλούζα και τη φούστα της ενώ η ίδια παίρνει ένα πρόχειρο ντύσι, από το οποίο έχει τόση ανάγκη.

Με το καινούργιο της ντύσιμο η Κάμεν αρχίζει να χορεύει μπροστά στο Φερνάντο ελπίζοντας έτσι να του κάνει εντύπωση. Εκείνος όμως ούτε της προσέχει καν. Σκέπτεται τη Λολίτα, η οποία εμφανίζεται ύστερα από λίγο τυλιγμένη μέσα σ' ένα μεγάλο σπιγιάτικο σάκι. Ο Φερνάντο πηγαίνει κοντά της και η Κάμεν τότε βγαίνει από το δωμάτιο θυμωμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ΚΑΙΣΑΡ ήταν ψηλός ή κοντός, παχύς ή αδύνατος; Ο Σουετώνιος μας τον παρουσιάζει ψηλό και γεμάτο, μ' ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα και μαύρα μαύρα και ζωρά. Ο Πλούταρχος, αντίθετα, λέει πως ήταν ίσχνος και μετρίου αναστήματος. Ομορφος; Κάθε άλλο! Δυο θαβείες κάθεται οπίσθεν ούλων και τα μάγουλά του, το κάτω γέλιο του προσείχε και το τετράγωνο σαγόνι του του έδινε έκφραση ψυχρή και σκληρή. Κοντά στα άλλα, είχε χάσει πρόωρα τα μαλλιά του και, κάθε πρωί, πενούσε αρκετή ώρα μπροστά στον καθρέφτη του, προσπαθώντας με τις ελαχίστες τρίχες που του είχαν απομείνει στο πίσω μέρος να σκεπάσει το γυμνό κρανίο του.

Αργότερα, εξ άλλου, όταν η Σύγκλητος τον ανακήρυξε Ισθμίο δικτάτορα, έκανε γρήγορα το προνομίου, που του επέτρεπε να στέλλει στο κεφάλι διάφορα στεφάνια, όχι από μεταξοβέλια, αλλά γι' να κρύψει τη φαλάκρα του. Οι γυναίκες, ωστόσο, τρέλαινονταν γι' αυτόν και γοητοποιούνταν ένα σωρό τεχνάσματα, για να τον κέρσουν, να τις ξελογιάσει. Κι' οι στρατιώτες του ξεφώνιζαν, περνώντας από τους δρόμους της Ρώμης: «Ε, άντρες, κλείστε τις γυναίκες στα σπίτια σας! Γύρισε ο κολοκυθοκέφαλος που θα τις ξελογιάσει!»

Σε ηλικία 18 χρόνων, ο Κάισαρ πήρε ως σύζυγο μία νέα από αριστοκρατική γενιά, την Κορνήλια. Αλλά, μετά το θάνατο του πατέρα του, που του είχε επιβάλει αυτό το γάμο, την έδωσε και παντρεύτηκε την Κορνήλια, που ήταν κόρη του Κίνα. Ο Σύλλας, που δρισκόναν τότε στην αγωγή, είδε αυτό το γάμο σαν προσωπική προσβολή εναντίον του, γιατί ο Κίνας μαζί με το Μάριο ήταν οι δυο θανάσιμοι

Βιωματικό ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

έχθροι του και του επέδειξε να τη δώσει. Γι' αυτό, κάλλιστα, του προσέφερε ως σύζυγο την ίδια την κόρη του.

Αλλά ο Κάισαρ προτίμησε την έφορα. Από αγάπη στην Κορνήλια; Όχι, από πείσμα. Ο νεαρός αυτός Ρωμαίος πατριώτης δεν ήθελε να παίρνη διαταγές από κανένα και σχεδίαζε ν' ανοίξει δικό του δρόμο στη ζωή.

Από την έφορα του γύρισε μόνο μετά το θάνατο του δικτάτορος. Κι' είχε το μυσό του γεμάτο από φιλοδοξία σχέδια. Αλλά ήταν άγνωστος στο μεγάλο κοινό και του έλειπαν τα απαραίτητα χρήματα, να προκαλέσει την προσοχή του λαού στο άτομο του.

Η τύχη όμως, τον βοηθούσε γιατί, την εποχή εκείνη, συνδέθηκε με την ομορφη Γερτούλα, που ήταν σύζυγος του πλούσιου Κράσσου. Με τη μεσολάβηση της Γερτούλας, λοιπόν, ο Κράσσος του πληρώσε όλα τα χρέη του—25 εκατομμύρια σέστερτια—και του έδωσε και πολλά άλλα χρήματα, για να προσηλφή στην πολιτική κόνιστρα. Υπερβολικά συνδυασμός! Η σύζυγος του είχε χάσει την αγάπη της κι' ο άντρας της του είχε ανοίξει το θησαυροφυλάκιο του!

Ο Κάισαρ έδωσε αργότερα την Κορνήλια και πήρε την Πομπηία, που ήταν ανήλικη κόρη του Πομπηίου.

Η Πομπηία ανήκε στην κατηγορία των γυναικών που φημίζονταν για τους σκανδαλώδεις ερωτές τους. Αλλά ο Κάισαρ δεν έδινε μεγάλη σημασία στα ζητήματα της ηθικής. Κι' έπειτα, εκείνη την εποχή, είχε λόγους, για να θέλει να κάνει στενότερο το σύνδεσμο του με τον Πομπηίο. Τον είχε γοητεύσει ακούμπη ότι η Πομπηία μιλούσε τρεις γλώσσες, την ελληνική, την εβραϊκή και την ιλαυική... Αργότερα, όταν καταλάβε πως μπορούσε να πετύχει με τα δικα του πτερύ, την έδωσε. Κι' αλλιώς, τούδωρε η ίδια την άφορη γι' αυτό, προδίδοντας τον διάδοχό της—ένα νεαρό παρτίκι, τον Κλαύδιο.

Η τέταρτη σύζυγος του Κάισαρος ήταν η Καλπούρνια, κόρη του υπάτου Πισωνος. Αλλά δεν έμεινε περισσότερο πιστός σ' αυτήν από τις άλλες. Οι ερωτικές κατακτήσεις του, εκείνη την εποχή, δεν είχαν ούτε αγωγή ούτε τέλος.

Ο Κάισαρ δαιμονόταν τώρα σ' όλη την οριμότητά του. Έφυγε σε λίγο από τη Ρώμη για να κληθεί τον Γαλάτες που είχαν επαναστατήσει. Τη νίκη του αναλάτεις που είχαν επαναστατήσει, οι άλλοι θριαμβού στη Γερμανία, την Ισπανία, τις άγνωστες νήσους, την Ασία... Η συγκρούση του με τον Πομπηίο τον έφερε κατευθείαν στην Αλγυρία, όπου συνδέθηκε με τη βασίλισσα Κλεοπάτρα κι' απογίτησε απ' αυτήν ένα γιού, τον Καισαρίωνα.

Το ειδικό του αυτό είχε ψυχρά τις σχέσεις του με την Καλπούρνια και φαίνεται ότι ο Κάισαρ σκεφτηκε για μία στιγμή να τη δώσει, όπως είχε κάνει και για τις προηγούμενες συζύγους του. Αλλά, όταν αναγνώρισε στη Ρώμη, συμμαχούσε μαζί της κι' ο ίδιος σύζυγος έζησαν από τότε αρμονικά. Ο Κάισαρ, που εκτιμούσε την πίστη και την αφοσίωσή της, αποστράφηκε από τις ασηνιές τις κατηγορίες των εχθρών του εναντίον του.

Η Καλπούρνια θα γελούσε, έλεγαν όταν μάθαινε πως οι εχθροί του είχαν εκκωλοφορήσει κάποιο καινούργιο κακοκατορού σέ θέσας του.

Κι' έλεγαν να της το πη. Αλλά οι εχθροί του δεν περιόριζον μόνο στο να διαδίδουν καλαμπουριά και κατηγορίες εναντίον του. Από καιρό καιρό τώρα είχαν ορκιστεί να τον ελκύνουν κι' εργαζόνταν συστηματικά γι' αυτό. Έτσι, κεραλές των ανωμοτών βρίσκονταν ο Μάρκος

ΡΩΜΑΪΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ιούλιος Βρούτος και ο Γάιος Λογγίνος Κάσιος.

Κατά τις πρώτες ημέρες του Μαρτίου του έτους 44, ο Κάσιος ανήγγειλε στους ανωτάτους ότι στις 15 ο Κάισαρ θα ανακηρυσσόταν βασιλιάς. Την πρόταση θα την υπέβαλλε στη Σύγκλητο Λούκιος Γκράτιος, που θα έλεγε πως η Σύγκλητος είχε προφητεύσει ότι μόνο ένας βασιλιάς θα κατατάσσονε τους Παρόντες, που απειλούσαν τότε τα ελευθερικά σύνορα της αυτοκρατορίας.

Αν ανακηρυχθεί βασιλιάς, και αυτοκράτωρ, δε θα μπορούσε πια να του κερδίσει τίποτα, είπε ο Κάσιος. Πέπειτος, λοιπόν, να προλάβουμε την ανακήρυξη του. Και γι' αυτό, μας μένει ένας μόνον τρόπος: το έγγειοδίο!

Ενώ συζητούν τις πιθανότητες επιτυχίας μιας δολοφονικής απόπειρας, κάποιος παρατήρησε σίγα ότι είχαν μιλήσει απροσεκτικά, γιατί μέσα στην αίθουσα δρισκόναν κι' η Πορκία, η σύζυγος του Βρούτου. Μια γυναίκα θα μπορούσε να κρατήσει το μυστικό τους;

Η Πορκία, από τα θέματα που της έφριξαν οι συνωμοτές, καταλάβε τους φόβους τους. Ανασέκωσε τότε το γιό της κι' άρπάξοντας ένα εγγχειρίδιο, το έβουσε στο μύλο της, για να δείξει ότι και τα μεγαλύτερα μυστήρια δε θα την έκαναν να προδώσει το μυστικό της συνωμοσίας.

Ο Βρούτος ήταν ως τότε διατακτικός. Αλλά η γειρνομία της γυναίκας του τον έκανε να παύσει.

Οι Ιούλιος Βρούτος και ο Γάιος Λογγίνος Κάσιος, θη από την εποχή ακόμη των σκληρών ανώνων πεταχού του Κάισαρος και του Πομπηίου. Ο Βρούτος είχε πάει αποφασιστικά με το μέρος του δεύτερου κι' είχε πάρει μέρος στην περίφημη μάχη των Φαρσάλων.

Τα Φαρσάλα ήταν το πολεμικό αριστούργημα του Κάισαρος. Με 200'000 άντρες που έχασε, σκοτώσε 15.000 από το στρατό του Πομπηίου, αιχμαλώτισε 20.000, διασκορπίσε τους υπόλοιπους και πανηγύρισε τη νίκη του, τρώγοντας στη σκηνή του απηπάλο του το γέλυμα, που οι μάγκες του είχαν ετοιμάσει γι' αυτόν. Προτού καθίσει, όμως, για να φάει, διέτρεξε έξι φορές δολιχίτρο το στρατόπεδο, ψάχνοντας, με την άγνοια στην ψυχή, μήπως ανακαλύψει ανάμεσα στους σαρμούς των έθνηκων πτωμάτων κι' εκείνο του γιού του. Γιατί, όσο ο Βρούτος μισούσε τον πατέρα του, άλλο τόσο ο Κάισαρ αγαπούσε το γιό του! Και το έδειξε όχι μόνο δίνοντας του συγγνώμη, γιατί είχε σπρώξει τα δικά εναντίον του, αλλά και διορίζοντας τον διοικητή της εντεύθεν των Αλπεων Γαλατίας.

Αλλά όλη η ευνοία που του έδειξε ο Κάισαρ δεν έσβυσε το μίσος μέσα στην ψυχή του Βρούτου. Το ίδιο μεγαλόμυα φέρθηκε ο νικητής και στον Κάσιο, που κι' αυτός όμως, είχε έναν προσωπικό λόγο για να μισή τον Κάισαρο. Έκείνος που οι στασιώστες του αποκαλούσαν «φαλακρό γόητα» είχε ξελογιάσει άλλοτε και τη γυναίκα του Κάσιου Τερ-

τού, που ήταν αδελφή του Βρούτου.

Το έρωτά της 14ης Μαρτίου, ο Κάισαρ δέχθηκε στο σπίτι του μαζί με μερικούς φίλους του. Στα ρωμαϊκά συμπόσια υπήρχε η συνήθεια ο διαστρών να προτείνη στους καλεσμένους του ένα θέμα συζήτησης. Ο Κάισαρ, λοιπόν, πρότεινε: «Ποιο θάνατο προτιμάτε;» Κόσμεως είπε τη γνώμη του.

Ενώ προτίμασε ένα θάνατο γρήγορο και ήπιο, είπε τελευταίος από όλους ο οικοδεσπότης.

Το άλλο πρωί, η Καλπούρνια του είπε πως τον είχε δη στον ύπνο της πλημμυρισμένο από αίματα και τον παρακάλεσε να μην πάει στη Σύγκλητο. Αλλά δεν την άκουσε. Στο δρόμο, συνάντησε ένα μαντι, που του είχε πη, πριν από λίγο καιρό, να φυλάγεται την ημέρα των Ιδών του Μαρτίου, δηλαδή στις 15. «Να του έδωσαν οι Ιδές του Μαρτίου, του έδωσαν ειρηνικά ο Κάισαρ μόλις τον είδε. Αλλά δεν πέρασαν ακόμη, του άπαιτσε η Σύγκλητος, τέλος, που έμπαινε στην αίθουσα της Συγκλήτου, κάποιος φίλος του έδωσε στον Κάισαρο μία περσική ταλινάμη σε σχήμα κυλίνδρου, όπου περιείχε διέξοδο, σε λεπτομέρειες της συνωμοσίας. Αλλά ο Κάισαρ επιβουλήθηκε να τη διαβάσει ποιος τεμαχίζονταν η συγγένισή της Συγκλήτου και την κρατούσε ακόμη στα χέρια του, όταν οι ανωμότες που τον είχαν περικυκλώσει άρπασαν με τα έγγειοδία στο γέρο εναντίον του...

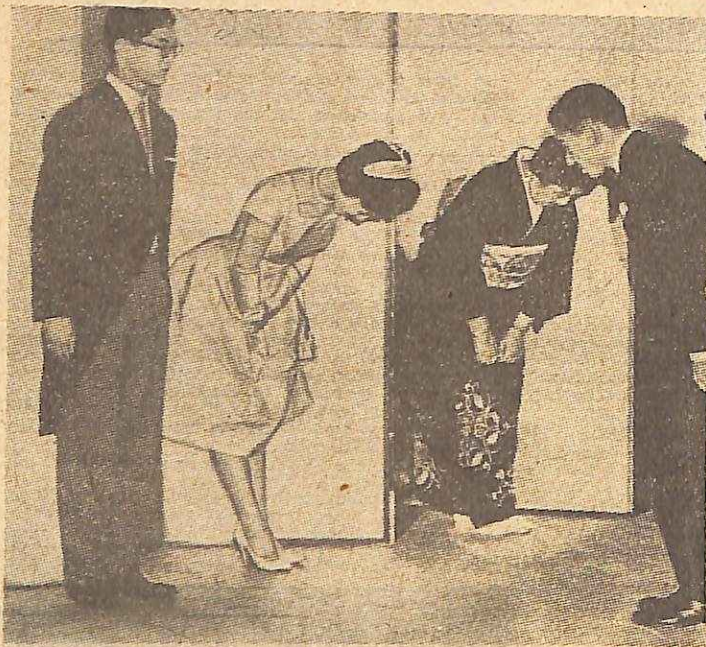
Οι συνωμοτές ξεπρόσσαν τους 60 κι' έβαλαν 5. Λοι να θυθόνταν τα έννευριά τους στις άσφες του. Αλλά, έπειτα από τους 23 πρώτους, οι άλλοι θεώρησαν περίττο να γυμνάζουν ένα πτώμα...

Από όλους, έναν μόνο είδε κι' ένα μόνο παράξενο ο Κάισαρ. Και σ' αυτόν άπαιτσε τα τελευταία του λόγια:

Και σ' τέκνον, Βρούτε, «Έπειτα απ' αυτό τα λόγια ξεμύλησε»

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η σύζυγος του Κάισαρος.

Στη δεξίωσι μετά την γαμήλια τελετή, ο διάδοχος 'Ακιχίτο υποβάλλει τις ευχές του στην αδελφή του, που του ανταποδίδει την υποκλίσι. 'Αριστερά, είναι ο γαμπρός και, δεξιά από τη νύφη, με το πατροπαράδοτο κιμόνο, η πεθερά.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ ΚΑΙ Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Η 'Ιαπωνίδα πριγκίπισσα Σούγκα έγινε με το γάμο της μία κοινή αστή

ΚΥΡΙΟΛΕΥΤΙΚΑ άπιστευτο θα φαινόταν, εδώ και είκοσι χρόνια, να παντρευτεί μία Γαπωνίδα πριγκίπισσα, μία κόρη του αυτοκράτορα, έναν άπλο τραπέζιτικό υπάλληλο. Και ο απλός αυτός τραπέζιτικός υπάλληλος να μην έχη παρά μόλις 1300 δραχμές τον μήνα μισθό και να μην μπορεί να πάρη άδεια, για το γαμήλιο ταξίδι, παραπάνω από πέντε ημέρες!

Όμως, το άπιστευτο αυτό, για την 'Ιαπωνία του 1940, έγινε πραγματικότητα, στην 'Ιαπωνία του 1960. Η πριγκίπισσα Σούγκα, η πολυαγαπημένη κόρη του Μικάδου, παντρεύτηκε τον τραπέζιτικό υπάλληλο Χιζανάγκα Σιμαζού, χωρίς ο γάμος αυτός να συναντηθή την παραμικρή αντίρρηση από μέρους της αυτοκρατορικής οικογένειας και χωρίς να προκαλέση το ελάχιστο πικρόχαλο ακόλιο των συντηρητικών κύκλων, όπως είχε γίνει, λίγες βδομάδες πριν, στην Αγγλία, για τους αρραβώνες της Μαργαρίτας με τον αγαπημένο της φωτογράφο.

Κατάλληλοι, οι ξένοι ανταποκριτές οπεύσανε να μεταδώσουν στις έφημερίδες τους πως επρόκειτο για τον δημοκρατικότερο γάμο γαλαξιατικής κατά την μεταπολεμική περίοδο και πως η Σούγκα είχε ξεπεράσει σ' αυτό και τον αδελφό της 'Ακιχίτο, που, στο κάτω κάτω, είχε παντρευτεί με κόρη μεγαλοβιομηχανού.

Τα φαινόμενα δικαιώνων αυτή την κατάληξη, 'Αλλά οι δυτικοί ανταποκριτές, που οπεύσανε να την εκφράσουν με εντυπωσιακούς χαρακτηρισμούς σαν τον παραπάνω, ήταν πολύ διαστεικτοί. Σε λίγο, όταν κατατόπισταν καλύτερα για τα πράγματα, όταν μάθανε ώριμες λεπτομέρειες που δεν είχαν ακόμη γίνει γνωστές κατά την προαναγγελία του γάμου, βάλανε νερό στο κρασί τους. Ο γάμος της πριγκίπισσας Σούγκα με τον Χιζανάγκα Σιμαζού άρχισε ν' αποκαλύπτεται λίγο περισσότερο (δημοκρατικός) απ' όσο είχε φανεί.

Ήταν αλήθεια πως ο γαμπρός του Αυτοκράτορα άσκησε — όπως άσκει και σήμερα, μετά τον γάμο του — το έντελως (άστικό) επάγγελμα του τραπέζιτικού υπαλλήλου. Ήταν αλήθεια πως βρισκείται ακόμη

Δέν παύει, όμως, ο ταπεινός αυτός υπάλληλος να είναι ο γυιός του κόμητος Σιμαζού, που μία από τις αδελφές του ήταν η μητέρα της σημερινής αυτοκράτειρας Ναγκάκο. Ο Χιζανάγκα Σιμαζού είναι, μ' άλλα λόγια, εξάδελφος της αυτοκράτειρας, και θείος της πριγκίπισσας, που πήρε για σύζυγο.

Όπως βλέπουμε, από την πλευρά των οικογενειακών παραδόσεων, δέν υπάρχει καμία (δημοκρατικότητα) στο γάμο της Σούγκα. 'Αφού οι άριστοκράτες έγιναν υπάλληλοι, μοιραία η πριγκίπισσα ή θα παντρευόταν υπάλληλο ή θα «ξεφευγε» σ' έναν πλούσιο χωρίς προγόνους!

Άπομένει το οικονομικό: οι 1300 δραχμές, που αποτελούν τον πενιχρό μισθό του γαμπρού. Μα το ζευγάρι δέν πρόκειται να ζήση μ' αυτό το μισθό. Ο Αυτοκράτορας έδωσε 1.200.000 δραχμές προίκα στην κόρη του, ποσό που της εξασφαλίζει μνημείο τόκο 7.000 δραχμών. Αν λάθωμε υπ' όψη μας πως η ζωή στην 'Ιαπωνία είναι εξαιρετικά φθηνή, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως το αντίδωγό της, ζήση, με τις 8.300 δραχμές, κάτι παραπάνω από άνετα. Ένα τέτοιο εισόδημα θα είναι υπεραρκέτο για την ικανοποίησι κάθε επιθυμίας του. 'Αρα, κι' από αυτή την πλευρά (δημοκρατικότητα) δέν υπάρχει!

Όστόσο, ώριμένες άλλες πλευρές, σ' αυτό το γάμο, έκαναν τους 'Ιάπωνες να εξανισταθούν και τους γεροντότερους μεταξύ τους να συνειδητοποιήσουν, για μία ακόμη φορά, πως, πραγματικά, πολλά έχουν αλλάξει στη χώρα τους. Το κυριώτερο ήταν πως, παραβλέποντας μία παράδοσι αιώνων, ο Αυτοκράτορας παραστάθηκε ο ίδιος στον γάμο της κόρης του, πράγμα που δέν το είχε κάνει ούτε στο γάμο του γιου του!

Η δεύτερη καινοτομία προήλθε από την ίδια την πριγκίπισσα Σούγκα. 'Αρχικά, η Σούγκα είχε εκφράσει την επιθυμία να προσέλθη στην γαμήλια τελετή με νυφικό (δυτικού τύπου), αντί για το πατροπαράδοτο κιμόνο. Η Αυλή αντέδρασε και η πριγκίπισσα υποχώρησε. Στην δεξίωσι, όμως, που επακολούθησε στο σπίτι του γαμπρού, έσπευσε να αλλάξει το κιμόνο της μ' ένα μοντέρνο φόρεμα κοκτέιλ, σε χρώμα «Ινδοάρ». Το γεγονός, ότι όλες οι άλλες γύρω της, πιστές στο πρωτόκολλο, είχαν έρθει με κιμόνο, δέν την έκανε καθόλου να χάση την άνεσι και τον άερα της!

Η Σούγκα δέ δίστασε ακόμη να δεχτεί η ίδια τους εκπροσώπους του τύπου και να απαντήση στις ερωτήσεις τους.

— Ναι, τους είπε, είναι αλήθεια πως μαθαίνα να μαγειρεύω και ελπίω, να γίνω καλή μαγειρίσα. Όσο για παιδιά, δέν αποκλείω ν' αποκτήσω πολλά. Δυό μωρά θάδανον!

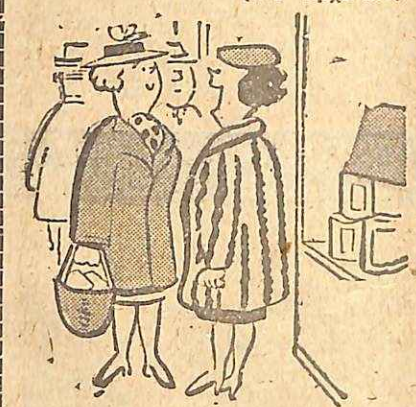
Η κυρία Σιμαζού — καθώς λέγεται από τότε, θεωρούμενη ως κοινή αστή, η πριγκίπισσα Σούγκα — ποθέσσε ακόμη πως, στα ζητήματα του νοικοκυριού, θα λάβαινα υπ' όψη της και τις συμβουλές της πεθεράς της. Πράγμα που σημαίνει, ότι τον πρώτο λόγο έννοει πάντως να τον έχη εκείνη!

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

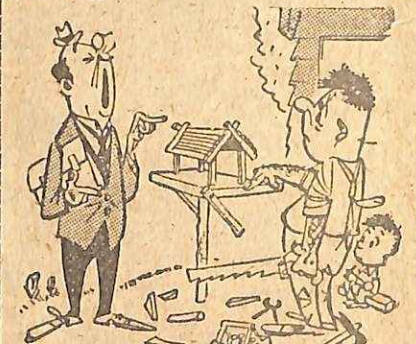
Τα ανθρώπινα όντα του μέλλοντος θα λειτουργούν αυτόματα, χωρίς ανθρώπινους. Ένα τέτοιο όχημα ήδη στην περιφέρεια του Ντόνιμπερ, στη Ρωσία. Οι Ρώσοι μηχανικοί έχουν εγκαταστήσει μία πελώρια μηχανή, που κάνει όλα τα συνήθιστα έργα των ανθρώπων, έχοντας μονάχα ένα χειριστή. 3 άρρες τόσο, κάρδουν, ένα θάλασσο σε 12 άρες μία ομάδα ανθρώπων, που με τα συνήθιστα έφοδια.

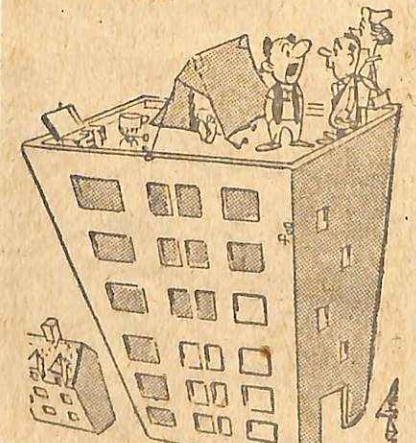
— Σου σφυρίζω... για να βγής... σου... σφυρίζω! (Του 'Αρχέλαου)

— Σου το λέω εμπιστευτικά, όπως μου το είπανε κι' έμένα οι γειτόνισσες.

— Είμαι της υπηρεσίας του σιδηροδρόμου! Πού είναι η άδειά σας για οικοδόμηση;...

— Και βέβαια είναι δικό μου το σπίτι, μα τα κάτω διαμερίσματα τα νοικιάζω πανάκριβα!

ΟΤΑΝ συζητάτε με τον Μίμη Στεφανάκο, το νέο σέντερ υπάκ του θρυλικού «Όλυμπιακού» και της Έθνικης στρατιωτικής μας διάδοσι, μη νομίζετε πως δλη την κουβέντα σας θα την κυβερνά με τη μακική δεσποτία της ή νέα θεά της άδουμένης νεότητος: Η υπάλλα. Κάθε άλλο.

Ο Μίμης Στεφανάκος έχει δώσει σ' αυτήν και στα καρτίσια της μονάχα το... μισό έσπτό του. Τι μισό όμως! Ένα μισό που ξεπερνάει το ελκλκλκλκλκ πολλών άλλων ποδοσφαιριστών και τον έχει αναδείξει μέσα στα τελευταία δύο χρόνια και τον καθιέρωσε στην συνείδησι των φιλάθλων σαν σφίτερι πρώτου μεγέθους στο ποδοσφαιρικό μας στερέωμα. Το άλλο μισό του ο Μίμης το έχει αφιερώσει... 'Αλλ' άς πάρουμε τα πράγματα από την άρχη. Κι' άς ξετυλίξουμε το γροσό κουβάρι του χρόνου αναδρομικά.

Καθισμένοι μπροστά στο τραπέζακι γνωστού Σαγαροπλαστού της πλατείας Συντάγματος, τρώουμε, πίνει στην πορτοκαλάδοσι. Είναι, σ' αλήθεια, ράβνη αυτή η προτίμησι των αστεριών της υπάλλας προς τις... πορτοκαλάδες, αλλά σάς τήνη να κρατάτε όμμε, για να την ξέρετε, αν σάς τήνη να κρατάτε ποδοσφαιριστή. Παραγγέλλετε στο γκαρσόνι, δίνας να ρωτήσετε τον φιλοξενοούμενό σας... κυριό έσπεριδοειδών. Θά τον πιη πλαταγίζοντας τα χείλη, σαν να ήταν νεκταρ.

— Λοιπόν, Μίμη, σε ποιά χρονιά των περασμένων καιρών να σταματήσουμε; Προς χάριν των αναγνωστών του «Θσαυρού» ο Μίμης προθυμοποιείται να ταξιδέμη με το καρδί των αναμνήσεων. Χαιρογέλα αδιόριστα και ενώ στα μάτια του τρεμοπαίζει μια άσπρη φλογίτσα φιλοπαλιμνος διαθέσεως, προτείνει:

—... Λέω να σταματήσουμε στο 1937.
— Τι συνέβη τότε;
— Γεννήθηκα!
— Και πού συνέβη αυτό... το κακό;
— Γιατί κακό;
— 'Εμ' έτσι λένε οι αντίπαλοι του «Όλυμπιακού». Τους ένεσι καφέι. 'Αν δέν ήσαν εσύ, ή διαδά σου θαγόταν όστος πολύ χαμηλά. Είσαι το τελευταίο του και καλύτερο δυγρό της άμυνης, από όσα έχουν σταθεί στα τελευταία χρόνια για την υπερίσπισή του. Ο καλύτερος σέντερ υπάκ.
Ο Στεφανάκος, κοκκινίζει ως τις ρίζες των αυτών, έκδηλώνει τη διαφάνια του. Μετριοφροσύνη ή αδόρτης έννοτι των προκατόγων του; Μάλλον το πρώτο.
— Κάνετε λάθος, άπαντά με σταθερή φωνή. Το προηγούμενο σέντερ υπάκ, ο Σούλης, ήταν μεγάλος ποδοσφαιριστής. Θέλω να το τονίσете αυτό. Στο Σούλη όφειλε πολλά ο 'Όλυμπιακός. Όσο για μένα, ...του γροστώ τα πάντα. Αύτος στάθηκε ο μεγάλος μου δάσκαλος, μέχρι πέγκνα πού αποχώρησε από τα γήπεδα και τόν διαδέχθηκε εγώ.

Πάρν διως ο Μίμης Στεφανάκος διαδεχτή το Σούλη, στη νεοραλική θέσι του κεντρικού όπισθοφύλακα, μεσολάβησαν μερικά άλλα πράγματα.

Πρώτον... γεννήθηκε. Πού; Στην Καλαμάτα. 'Όστόσο δέν είναι Καλαματιανός. Ο πατέρας του, ο Πέτρος Στεφανάκος, είναι Μανιάτης την καταγωγή, όπως φανερώνει και το θυνιά του.

Ήταν αδιωματικός, πού σά νεϊτά του, πήρε σθόρνα όλα τα κέντρα εκπαιδεύσεως, σένοντας μαζί και την οικογένεια του. Σε μία τέτοια υπηρεσιακή μετακίνησι, είδε το φως ο Μίμης, ο πρώτος γυός του σπιτιού.

Ο έλληνικός στρατός άπόγνησε σήμερα έναν ακόμη αξιωματικό, έπτε τότε γελώντας χαρούμενα ο πατέρας, μόλις πρωταντίκρυσε το μωρό τυλιγμένο στα γεννοφάσκια του.

Ο Μίμης έμπηξε τα κλάματα, πράγμα πού κά νουν θέδασι όλα τα μωρά. 'Όστόσο, τα κατοπινά χρόνια αποδείχσαν πως οι τριαιζίες έκείνες δέν ήταν παρά... διαφάνια σούδες επαγγελματικούς προσανατολισμούς, πού νάρασε για τον πρωτότοκο ο πατέρας.

Οι μίστες είχαν άποφασίσει αλλούδης: Το πρώτο ελασάτι της οικογένειας δέ θα φορούσε τη στολή του στρατιωτικού, αλλά τη φανέλλα του ποδοσφαιριστή.

— Και αλίστα έρυθρόλευκη φανέλλα.
— 'Ε, όχι δά Μίμη. Μη μου πής πως από την πρώτη μέρα της ζωής μου άνάπνεσε τον «Όλυμπιακό»!

Ο ήρωας της σημερινής μας στήλης σκάσι στα γέλια, υπυψώντας τα χείρια σε μία κίνησι καλόκαρδης οικειότητας.

— Όχι από την πρώτη. 'Ας πούμε διως άπ' τη δεύτερη.

— Διλαδή;
— Διλαδή από τότε πού άρχισα να παίζω υπάλλα.
— Πότε λοιπόν άρχισες και πού;

— Όπως συνέβη με όλους σχεδόν τους ποδοσφαιριστές, έτσι έγινε και με τον Στεφανάκο. Η πρώτη υπάλλα, πού κλάτρωσε, ήταν καιωμένη από κουρελόπανα δεμένη με σπάγγους, όπου εγκαταστάθηκε η οικογένεια του, όταν ο πατέρας του μετατέθηκε μόλις στην 'Αθήνη, και ίδιος τα ξέμασι των γυριών σπιτιών κάθ' έξωρον για την πρώην ποδοσφαιρική δραστηριότητα του επαγγόρου τότε Μίμη.

— Είχε γερά ελκωταία διολογεί ο ίδιος παρασμένος άπ' τις όρσιές αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας. Και τα γκλά πού έβασα ήταν... κανονιές.
— Μά, τι σά καλό, Σέντερ υπάκ και γκλά; Η σά ποδοσφαίρου παίζατε;
— Και διως. Τα πρώτα χρόνια της ποδοσφαιρικής καριέρας του νεαρού έδωσαν τη πλατεία 'Εξεργείων, είναι νεμιάτα γκλά πού έσημείωσε ο ίδιος σε όρους των αντιπαλών του.

— Η πρώτη μου θέσι ήταν σέντερ φόρ, μδς πηλ.

46ΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ

Μ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΟΣ: Το άπόρθητο κάστρο του «Όλυμπιακού»

ροφореϊ. Πολύ άργότερα πέρασα στην άμυνα. Και έζερετε γιατί;

Χαιρογέλα προκαταβολικά μ' αυτό πού πρόκειται να πη. 'Υστερα έκμυστηρεύεται το μεγάλο του μυστικό:

— Ένεκα... τα στοιχήματα. Αυτά ήταν ή αίτια πού έγινα ποδοσφαιριστής. Στοιχηματίσαμε με τ' όλλα παιδιά της γειτονιάς πούδ θα έδλη τα περισσότερα γκλά στον όλλο. Μία δέκάρα το γκλά.

— Και λοιπόν;

— Δέν έχει λοιπόν. Κάθε βροδάκι μετά το σχολείο, τραβούσαμε για την πλατεία καί... νεμιάτα την ταπμή μου δέκάρας. 'Όστόσο, δέν έφταναν όλες για να πληρώσω τα σπασμένα.

— Ποιά σπασμένα;

— Τα ξέμασι. Στη φόρα πού έπαιρνα και στη μανία μου να κερδίσω περισσότερα... έστέλινα πολλές

πιακού και το ανατέλλον άστρο της έθνικης μας διάδοσι.

— Είπαμε πως το «μισό» είναι το Στεφανάκου το γεμίζει ή υπάλλα. Το όλλο μισό, ο ίδιος το άφιέρωσε στο θέατρο. Η μάλλον στον κινηματογράφο.

— Διλαδή, Μίμη, είσαι κινηματογραφόφιλος; Κοκκινίζει σαν κορίτσι, πού το άναγκάζουν να φανερώνη την κρυφή άγάπη του.

— Ναι! Διλαδή όχι άκριδός. Νά... Συστρέφει τα χείρια για κάμψη όρα άνασφάσιτος. 'Υστερα με σιγανή συγκινημένη φωνή μάς άποκαλύπτει:

— Θά γίνω ήθοποιός του κινηματογράφου. Η καλύτερα έγινα.

Γκλά!

Και τί γκλά. 'Από κείνα πού σ' άφήνουν έμβρόντιο, γιατί έργονται εκεί πού δέν τα περιμένεις.

— Διλαδή, πώς έγινε; Ετσι... στο άμα-σέδης; Όχι άκριδός. Ο Στεφανάκος, όπως μάς άποκαλύπτει, άγαπούσε από παιδί όλομιας την έδουλη Τέχνη. Οι άστέρες της όδούης και του θεάτρου, ένοι και ντόπιοι, τον συγκινούσαν άσάναστα κι' άκούσαν μία παράδην νοητή στην ψυχή του.

— Μπορούσα όρες ατέλειωτες, μάς έκμυστηρεύεται, να κυττάω το πανί των σινεμά και να όνειρεύμαι. Τι άκριδός, δέν ήξερα. Η μάλλον το ήξερα, αλλά δέν ήθελα να το διολογίσω ούτε στον εαυτό μου. Ποθούσα να είμαι ένας άπ' τους ήρωες έκείνους πού τους έβλεπα να κινούνται και να όρουν με άφασση τέχνη στις υποθέσεις των ταινιών. Τόβηλα ή δλη μου την ψυχή, αλλά δέν πείστωα πως ήμουν ικανός.

Αυτή ή έμφυτη κλίσι του προς τον κινηματογράφο και το θέατρο όδησε τον Στεφανάκο ν' άποστή τις παρές καλλιτεχνικών ήθοποιών. πούμα πού πολλοί παρεξήγησαν και όλλοι το θεώρησαν ως άμωσθημα, θανάσιμο για ένα ποδοσφαιριστή.

Αύτος όπόσο άδαιοφροσύνη. Γνωρίστηκε με πολλούς καλλιτέχνες μας, όπως τη Μαρίνα Μερκούρη, τη Στεφανία Βρανά, τη Μάρθα Καραγιάννη, τον Άνδρο Ντούζο, τον Ν. Καζανόγλου, κι' άλλους νεαρούς άστέρες πού θεατρικοί μας στερεώματος. Μίλησε μαζί τους, όρθηκε καταπνόνι στα όνειρά του και μία από τις τελευταίες μέρες πραγματοποιήσε το πρώτο καλλιτεχνικό του όχημα.

— Τι έκανεσ διλαδή;

— Κάτι άπλο. 'Υπόγραψα συνδέοισα με την παραγωγή και σκηνοθέτη Λίττα Κοροκουλάκου, για να πρωταγωνισήσω με την 'Αλίκη Ζαφερόπουλου σε μία πεσιπετινέσι ταινία, πού ή άόχλη σύντομα το εγύρισμα της και πού έχει τον τίτλο «Κοιμήσις του Χάλερ».

— Και θα μής στο καινούργιο αυτό γήπεδο της 7ης Τέχνης, γυορις κοιμά... προπνόνισι;

— Προπνόνιθηκα έλκωφά. Τραβήξαμε μερικά δοκιμαστικά πλάνα και όλοι λένε πως πέτυνα. Όως νάδουν δική.

— Και ή υπάλλα;

— Ό, ή υπάλλα! Η υπάλλα είναι σπόρ. Θά παίζω όσα χρόνια μπορώ. 'Αλλά ο κινηματογράφος είναι επάγγελμα. Ένα επάγγελμα, όπου υποεί κανείς ν' άποβέλησι για το μέλλον.

Καθώς μιλά, τα μάτια του λάμπουν, με άσυνήθιστη ζωπνόνισι.

Το σκεδάσι άόρισε να πείτη κι' οι περιπατητές της πλατείας Συντάγματος να πυκνώσουν. Ψηλά στον καθάριο άνοιχταίο ούρανό κάνουν την εμφάνισή τους τ' άστέρι. Ποιά ή άνγκη να τα θαυμάσουμε; Δίπλα μας ένδους για παρές ένα δικό μας άστέρι. Και τί άστέρι! Διπό.

— Νά τώρα και μερικά μικρά μυστικά άπό τη ζωή του Μίμη Στεφανάκου, πού άφωρον τις δύο άγάπες της ζωής του: Τη υπάλλα και την όδουλη.

— Καλύτερο παγνύει της καριέρας του θεωρεί το μυστή «Όλυμπιακού»... Αιέλα.

— Από τότες 'Ελληνες ποδοσφαιριστές θαυμάζει τον 'Υφαντή, τον Σούλη, τον Πολυχρόνιο, το Θεοδώριδη, το Στέβη και τον Προεδόνα.

— Από τους παίκτες των όλλων συλλόγων έαγορίζει το Νεστορίδη, τον Λουκιανόδη, το Χολέβα, τον Παπαμιμανούλη και τον Σαραβάκο.

— Σάν πολλούς μάς έλεπε, Μίμη, πούδ θα έβλεπε νάσι άπ' όλους αυτούς, αν δέν ήσαν ο Στεφανάκος;

— Σκέπτεται λίγο κι' όστερα άπαντά με πολύ γιοόμορ:

— Ποιός θα έλασε νάσιν, αν δέν ήμουν ο Στεφανάκος; Μά... ο Στεφανάκος.

Δ. ΑΠΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΤΑΝ ΜΑΛΛΟΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΙ

Οι όπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας του Τόκιο σκοπεύουν να έσπασουν μία καινούργια ιδέα, απογεωσιακή για τη συμφιλίωσι των άντρώπων: Θά γτίσουν διπλάσια έκα όσλο, όπου θα μπορούν να καταφύγουν οι έθιμολόγοι σόζονι, όπου να τα έαγαφίσουν με τους άντρες τους!

καὶ δὲν ἀπὸ τοῦ

Ὁ ὄγκος δὲν ἐμποδίζει καθό-
λου τὰ μεγάλα ζῶα νὰ παιχνιδι-
στούν σὰ μικρὰ παιδάκια, τὴν ὥρα
ὅταν ἐρώτων τοὺς. Στὰ παιχνι-
διάκα ζῶα ἀνήκει κι' ἡ φάλαι-
να. Ὁ φυσιοδίφης Κάρλ Γκρός

Ὅσο γὰρ τὸν ἔρωτά τοὺς, αὐ-
τοὺς ἐμπνῶ Ἰούλιο καὶ Ἰούλιο.

το νέο αυτό ηλεκτρικό σίδερο. πού κατασκευάστηκε στην Ιταλία, έχει δυο μεγάλα πλεονεκτήματα: Υγραίνει το θύλασμά που σιδεύει και η νοικοκυρά αποφεύγει έτσι τη ροχαμποπολία θρεγμένου πανιού και δαδύερο σιδερώσει οποιοδήποτε θύλασμά, χωρίς ν' αφήσει καμμία γραμμάδα πίσω του.

Αυτοί όμως έκαναν το αντίθετο. Ούτε
δικοί τους άνθρωποι και του παράγγειλαν ότι μη-
ρούσε να συνεχίσουν ανέναντί του πόλεμο. Ε-
πὶ τὸν περιέμεναν στὴν Πέλλα, ὅσο κι' αὐτοὺς
Ο' Φίλιπποι πρόσταξε τότε να περιποιοῦν τοὺς
δύο ἀποσταλμένους και να τοὺς τιμωροῦν με γιο-
τές, συμπτώσια και ὀνόμα. Οἱ δύο φίλοι, λησμέ-
νωντας τὸ σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς τοὺς, τὴροῦ-
στις διασκεδάσεις, διακροῶντας γιὰ τὸ ἀπο-
λεῖμα. Ἐπὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκτελεστέους ἀλλοκληροὺς μὴ-

καὶ Φιλοσοφίας

—'Εμεις βλέπουμε πιο μακριά από σας, έλεγε
μ' ένα κομπασίο στους αντιμακεδονίζοντες. Ξέρουμε
ότι ο Φίλιππος θά κυριαρχήσῃ μιά μέρα σ' όλο

η πιο σημαντική χώρα της Κεντρικής Στερεάς

Και γέρνοντας στο κάθισμά του, ξεφύτρε.
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΛΑΡΑΣ

PLANNED 2000

γαποδσε... Την άρπαξε από το χέρι και την τράβηξε μαζί του μέσα στο σκοτάδι.
Πίσω τους άκουγόταν ή βουή από το χαλασμένο που έκαναν οι έγχθοι. 'Αλλ' έτρεχαν κι' οι δύο, χωρίς να σκέφτονται τίποτα άλλο παρό' πως να μακρύνουν την

απόστασι που τους χώριζε από την κατασκήνωσι.
Πόση ώρα έτρεξαν έτσι; Δέ θα ήταν σε θέσι να τ' ούουν. Όταν, τέλος, σταμάτησαν, ή σιωπή και τ' σκοτάδι απλώνονταν γύρω τους.
— Που βρισκόμαστε; ρώτησε ή

Θαμάρα.
— Θα τ' μάθουμε αύριο μόλις ξημερώσει, απάντησε ό Μαχμάς.
— Κι' οι άλλοι; ξαναρώτησε ή Θαμάρα.
— Ο Μαχμάς άναστήναξ.
— Θα μάθουμε και γι' αυτούς αύριο, απάντησε.

— Πρέπει να γυρίσουμε στην κατασκήνωσι, είπε ή Θαμάρα.
Ο Μαχμάς έπιασε με τ' δύο του χέρια τ' κεφάλι του και, ξαφνικά, ξέσπασε σε λυγμούς.
— Η Θαμάρα πήγε κοντά του κι' έβαλε τ' χέρι της στον ώμο του.
— Γιατί κλαίς; τόν ρώτησε.
— Τ'α παιδιά μου... ή γυναίκα μου, μούγκρισε ανάμεσα στα δακρύα του.
— Ενοιώθε τύψεις που δέν τ' έχεις σκεφτή πρωύτερα.
— Ίσως να σώθηκαν, ψιθύρισε ή Θαμάρα.

— Είδα τους έγχθους να δριμύνε σαν τ'α θηρία ανάμεσα στις σκηνές και να σκορπίζαν δεξιά κι' άριστερά τ'ο θάνατο, απάντησε ό Μαχμάς.
— Μπορεί γάφυγαν όπως έσύ κι' εγώ, ξαναείπε ή Θαμάρα.
Ο Μαχμάς, όμως, δέ φαινόταν πως πίστευε ότι οι δικ'ι του είχαν σωθή. Και τούς έκόλαμε όλη τ'η νύχτα. 'Αλλ' ή αύγή τόν βοήκε ξαλαφραίμεν. Ήταν σαν όλη ή λύπη του να είχε φύγει μαζί με τ'α δακρύα του... Και τώρα, μέσα στην ψυχ'η του, δέν είχε άπομείνει τίποτα άλλο εκτός από τόν άπέραντο πόθο του γιά τ' Θαμάρα.

Η νεαρή Μακαδίσσα ήταν καθισμένη λίγο πιο πέρα κάτω από ένα δέντρο. Σταγόνες από τ'η νυχτερινή δροσιά κυλούσαν στα μαλλιά της κι' ή όμορφιά της φάνταζε ξεαυλωμένη κι' ύπέρροχη μέσα στο πρωινό φώς.

Ο Μαχμάς τήν κύτταξε σαστισμένος. Καί, ξαφνικά, μιά σκέψη πέρασε από τ'ο μυαλό του. Ήταν μόνος, όλομόναχος με τ' Θαμάρα. Όλοι οι δεισμοί που τόν ένωσαν με τόν κόσμο είχαν κοπή. Πάνω από τ'ο κεφάλι του ο ούρανός απλωνόταν άπέραντος κι' ή γ'η τού φάνηκε σαν να ήταν όλη δικ'η του. Δέ θυμόταν πιά τίποτα από τ'α περασμένα, ούτε τ' Ρουθ, ούτε τ'α παιδιά του, ούτε τ'ο Ναγέδ, ούτε κανένα από τούς παλιούς συντρόφους του. Η ζωή του άρχιζε άπ' αυτή τ'η στιγμή.

Σηκώθηκε και πήγε κοντά της. Ένα εύχυσμένο χαμόγελο μισάνοιγε τ'α χείλη του.
— Θαμάρα, είσαι εύχαριστημένη; τ'η είπε.

Η νέα άπόρρησε γιά τήν ερώτησί του. Αυτή ή άλλαγή που έβλεπε στο Μαχμάς τήν παραξένευε.
— Για ποιο λόγο να είμαι εύχαριστημένη; ρώτησε.

— Είμαστε μόνι έσύ κι' εγώ, τ'η άπάντησε. Δέν υπάρχει κανένας άλλος εκτός από μ'ας τούς δύο. Η ζωή είναι δικ'η μας... 'Αν ήξερες πόσες φορές είχα λαχταρήσει αυτή τ'η στιγμή!

Μήπως, λοιπόν, ή μεγάλη λύπη του είχε κάψει τ'ο μυαλό του να σγλέψη;

— Μαχμάς, πρέπει να φύγωμε, είπε ή Θαμάρα. Οι έγχθοι θα είναι τώρα μακριά; Ποιός ξέρει τί άπομεινε από τήν κατασκήνωσι;

— Άλλά εκείνος δέ φάνηκε πως τήν άκουσε.

— Από τήν πρώτη στιγμή που σε είδα, ή καρδιά μου φτερούγισε μέσα στο στήθος μου γιά σένα, συνέχισε. Σ' αγαπάω, όμορφη Θαμάρα! Και να που ή τύχη μ'ας ένωσε. Τίποτα πιά δέ μπορεί να μ'ας χωρίσει...

— Δέν καταλαβαίνω τ'α λόγια σου, Μαχμάς, είπε ή Θαμάρα. Κι' ούτε θέλω να τ'α καταλάβω... Σοφί είπα πως πρέπει να γυρίσουμε στην κατασκήνωσι.

— Η κατασκήνωσι είναι μα-

κριά, απάντησε ό Μαχμάς. μ' άσπονδυμένο ύψος.

— Πώς είναι μακριά, άφού περαπήσαμε τόσο λίγο; είπε ή νέα. Είμαι σίγουρη πως αν περάσουμε αυτό τ'ο βουνάκι, θα βρεθούμε στην πεδιάδα... Και τότε θα δούμε πώς τ'α που πρέπει να διευθυνώμε τ'α βήματά μας.

— Είναι μακριά, απάντησε και πάλι ό Μαχμάς.

Δέν τόλγε από πείσμα ούτε γιά τ'αυτό τ'ο νυχτερινό τρέξιμο είχε υπερδέψει μέσα στο μυαλό του τις άποστάσεις. Τ'ο πίστευε. Η κατασκήνωσι, οι άνθρωποι της, τ'ο δρόμα τους, όλα είχαν φύγει από τ'ο μυαλό του. Ήταν σαν να είχε ξαναγεννηθή σε μιά καινούργια ζωή, όπου όλες οι αναμνήσεις από τήν προηγούμενη βρισκόνταν σαν σε όνειρο, ένα όνειρο κοιμιασμένο κι' άσυνάρτητο, που δέν κατάφερε να συνταμολογήσει τ'α κομμάτια του... Τ'α μάτια του δέν έβλεπαν παρό' μόνο τ'η Θαμάρα. Αυτή ήταν ό κόσμος του. Και μέσα στην ψυχ'η του θέρριε ό πόθος γιά τ' όμορφο κορίκι της.

Η νέα τρωμαγμένη από τ'ο βλέμμα του τινάχτηκε δρόμα. Οι άντρες τού ήλιου, που ξεπρόβαλε έκείνη τήν ώρα από τ' άντικουά βουνά, παιγνίδισαν πάνω στα μαλλιά της και ρόδισαν τ'α μαγουλά της... Ένα ανάλαφρο αέρακι άνατάρασε τ'ο φόρεμά της και τούδινε χαριτωμένους κυματισμούς, που κάτω άπ' αυτούς διαγράφονταν οι όμορφες καμπύλες τού κορμιού της.

— Πόσο είσαι όμορφη, Θαμάρα! είπε ό Μαχμάς.

Η φωνή του ήταν βραχνή και τ'α μάτια του έλαμπαν παράξενα.

— Ας γυρίσουμε στην κατασκήνωσι, παρακάλεσε ή νέα. Εκείνοι που γλύτωσαν θα μ'ας γυρεύουν κι' ίσως νάχουν τήν ανάγκη μας.

— Δέ γλύτωσε κανείς! Βουχήθηκε ό Μαχμάς.

— Πώς τ'ο ξέρεις; ρώτησε ή νέα.

— Δέν τ'ο ξέρω... άλλ' έτσι πρέπει νάγινε, τ'η άπάντησε. Μ' άκούεις... Έτσι πρέπει νάγινε! Αυτό ήθελε. Κι' έπειδή τ'ο ήθελε, φανταζόταν πως έτσι έπρεπε να είχε γίνει.

Η Θαμάρα έφριξε.

— Ας είναι καταραμένη ή ώρα τούτ'η που άκουσε τ'α λόγια σου! είπε. Δέ συλλογίζεσαι τ'η Ρουθ, τ'η γυναίκα σου;

— Άλλ' ό Μαχμάς ήταν πιά όλος άνθρωπος.

— Δέν είχα ποτέ γυναίκα, τ'η άπάντησε.

— Και τ'α παιδιά σου που θα φωνάζουν τόν πατέρα τους, αν είχαν τήν καλή τύχη να γλυτώσουν; Ούτε αυτά τ'α συλλογίζεσαι; Οδο- λιασε. Τ' άκούεις; Δέν είχα ούτε γυναίκα ούτε παιδιά! 'Αν έζησα πριν σε γνωρίσω, ήταν γιά να σε περι- σέσω νάρθω! Και να που ήρθες, μένω νάρθω!

— Αγαπημένη της ψυχ'ης μου! Η Θαμάρα τόν κύτταξε πλημμυρισμένη από αγανάκτησι κι' άηδία.

— Καταρόσθηκα πρωύτερα τήν ώρα, είπε. Μά ή ώρα δέν έφταίξε ακόμα; 'Αλλ' ή κατάρα άς πέσει στο κεφάλι σου!

— Και τώρα που ήρθες, κανένας δέ θα μ'απορρίψει να σε ξανα- πάρη από μένα, συνέχισε ό Μαχμάς, χωρίς να προσέξει τ'α λόγια της.

— Άπλωσε ταυτόχρονα τ'α χέρια προς τ'ο μέρος της. 'Αλλ' ή νέα ξέφυγε μ' ένα πήδημα.

Γιά μερικά στιγμές, κυττάχτηκαν σιωπηλά.

Τ'ο πρόσωπο τού Μαχμάς ήταν άγριο και τρωμένο. Είχε γείρει τ'ο κεφάλι του, είχε χάσει τ'ο κεφάλι στους ώμους του κι' ήταν έτοιμος να γυρίσει και πάλι.

Η Θαμάρα κατάλαβε πως δέ θα

κατάφερε να τού αντίσταθ'ι δέ τ'ο τέλος. Κι' όλοένα δέν ήταν κανείς γιά να τήν βοηθήσει. Μόνο τ'α πουλιά πέταγαν ανάλογρα από τ'ο ένα κλαδί στο άλλο κι' ό ήλιος, που άνέβαινε δολένα στον ούρανό, παρακολουθούσε από ψηλά τ'ο δράμα της. Η νέα σκέφτηκε τότε πως μόνο στα πόδια της μπορούσε να βρη τ'η σωτηρία. Και κάνοντας μιά άπότομη στροφή, άρχισε να τρέχει.

Ο Μαχμάς ήταν τόσο βέβαιος γιά τ'η νίκη του, που, γιά μιά στιγμή, σάστισε. Άλλά συνήλθε άμέσως κι' άρχισε να τρέχει κι' αυτός.

Η Θαμάρα είχε πιο ευκίνητα πόδια. Άλλ' ό Μαχμάς, που ό πόθος είχε πολλαπλασιάσει τις δυνάμεις του, τ'η ζύγωνε όλοένα. Πηδούσε σαν τ'ο αγρίμι από τόν ένα βράχο στον άλλον, χωνόταν μέσα στα άγκάθια, λόξευε ανάμεσα από τ'α δέντρα κι' ή λαχανιασμένη άνάσα τού έφτανε γεμάτη από άπειλές στ' αυτή τ'η.

Η νέα είχε πάρει τώρα ένα μονοπάτι που πενούσε ανάμεσα από τ'α βράχια, φτιάνοντας άτέλειωτες κορδέλλες. Έτσι μεγάλωσε λίγο τ'η απόστασι. Ο Μαχμάς δέ μπορούσε να τρέξη με τήν ίδια εύκολία όπως πρωύτερα. Σκαρφάλωσε τότε σ' ένα βράχο και πήδησε από τ'ο αντίθετο μέρος. Έτσι, βρέθηκε μπροστά της. Τ'η έκλεινε τώρα τ'ο δρόμο κι' ή δυστυχισμένη δέ μπορούσε να περάσει από πουθενά.

— Θαμάρα, είσαι δικ'η μου! τ'ης φώναξε θριαμβευτικά απλώνοντας τ'α χέρια του.

Η Θαμάρα κατάλαβε πως ήταν χαμένη. Στ'ην άπόγνωσί της, άρπαξε τότε μιά μεγάλη πέτρα και τήν πέταξε μ' όλη της τ'η δύναμη προς τ'ο μέρος του.

Ο Μαχμάς, βλέποντας αυτή τ'η πέτρα νάχνεται, κατ' επάνω του, μαζεύτηκε στη βάση τού βράχου γιά να φυλαχτή... Η Θαμάρα δέ χροιάστηκε περισσότερο. Πέρασε σαν σείκιος από μπροστά του κι' άρχισε να τρέχει και πάλι πάνω στο στενό μονοπάτι, που κατφόριζε προς τήν πεδιάδα.

Άλλη μιά φορά ό Μαχμάς είχε χάσει τ'η λεία του μέσα από τ'α χέρια του. Άλλ' όταν συνήλθε από τήν κατάπληξή του, άρχισε και πάλι να τρέχει. Έτσι, έπειτα από λίγο τήν ξανάφτασε.

Η Θαμάρα άφησε τότε τ'ο μονοπάτι και χώθηκε σε μιά πλαγιά που ήταν σκεπασμένη από πυκνούς θάμνους. Αυτοί οι θάμνοι τήν έμποδίζουν να τρέξη. Από τ' άλλο μέρος, όμως, τ'η έδιναν τήν ευχέρεια να εφεύγη. Ο Μαχμάς δέν κατάφερε πιά να τήν πιάσει, γιά τ'ι, κάθε φορά που άπλωνε τ'α χέρια προς τ'ο μέρος της, αυτή γλυ- στορούσε πότε δεξιά και πότε άριστερά, βάζοντας τούς θάμνους άνάμεσά τους.

Πόση ώρα κράτησε αυτό τ'ο κυνηγητό; Τ'α πόδια και τ'α χέρια της Θαμάρα ήταν καταεσχισμένα κι' ή δυστυχισμένη έβλεπε πως δέ θ' άργούσε ή στιγμή που θ' αναγκάζονταν να υποκύψει... Θα τ'η έμενε τουλάχιστον άρκετ'η δύναμη, γιά να σφίξη τ'α χέρια της γύρω στο λαιμό τού Μαχμάς; Αυτή ήταν ή μοναδική έλπίδα της. Κι' ήξερε από πριν ότι δέ θα δίσταζε να τ'ο κάμει. Άλλά, ξαφνικά, άκούστηκαν θόρυβος και φωνές. Κάμποσοι στρατιώτες είχαν ξεπροβάλει σ' ένα γειτονικό ύψωμα. Οι στρατιώτες αυτοί, βλέποντάς τους να τρέχουν άνάμεσα στους θάμνους νόμισαν πως ήθελαν να κρυφτούν. Κατέβηκαν τότε στη πλαγιά και τούς έπιασαν. Τους πήγαν κατόπιν στην αξιωματικό τους, που τούς ρώτησε από που έρχόντανε και πού πηγαίνανε.

Άπλη έρωτη γιά όποιονδ'ήποτε άλλον, μά δίσκολε γιά τ'ο Μαχμάς και τ'η Θαμάρα.

Ο Μαχμάς που ήταν ξαναμμε-

νος από τ'ο κυνηγητό, απάντησε άπότομα:

— Δέν έρχόμαστε από πουθενά και δέν πηγαίνουμε πουθενά.

— Είσαστε από δω; ρώτησε ό αξιωματικός.

— Όχι, απάντησε ό Μαχμάς.

— Από που είσαστε, λοιπόν;

— Δέ σ' ενδιαφέρει, φώναξε με θυμό ό Μαχμάς. Μήπως έμεις σε ρωτήσαμε από που έρχεσαι και πως βρήκες στο δρόμο μας;

Ο αξιωματικός είχε άρχισει να γάλη τήν ύπουλή του. Άλλά προσπάθησε να συγκρατηθή.

— Ποιός είναι ό δρόμος σας; ξαναρώτησε.

— Ο δρόμος μας βρίσκεται εκεί που δέν είναι ό δικός σας, άπάντησε στον ίδιο προκλητικό τόνο ό Μαχμάς.

Ο αξιωματικός γύρισε τότε στη Θαμάρα. Ίσως να κατάφερε να μιά θη άπ' αυτήν περισσότερα.

— Ο σύντροφός σου και συ έρχόσαστε από τήν 'Ιερουσαλήμ; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ή Θαμάρα.

— Πηγαίνετε εκεί;

— Ούτε.

— Πώς βρήκατε εδώ;

— Χάσαμε τ'ο δρόμο μας.

— Ταξιδεύετε μαζί;

— Η νέα δίστασε.

— Όχι, απάντησε έπειτα από μικρή σκέψη.

— Τί τόν έχεις αυτό τόν άνθρωπο;

— Τίποτα.

— Είναι μισητή μου! φώναξε τότε ό Μαχμάς. Τ'ο όρκίζομαι πως είναι μισητή μου... Πηγαίνουμε να κάμουμε τούς γάμους μας.

— Σας είπα ότι ό άνθρωπος αυτός δέ μου είναι τίποτα. Ξαναείπε με σταθερή φωνή ή Θαμάρα.

— Πώς τότε ήσουν μαζί του;

— Δέν ήμουν μαζί του...

Ο αξιωματικός τούς έκανε κι' άλλες ερωτήσεις. Άλλ' οι άπαντήσεις που τούδιναν ήταν άόριστες, υπερδεμένες κι' αντιφατικές. Κι' οι δύο τους άρνούνταν έπίμυνα να πούν από που έρχόντανε και πού πηγαίνανε. Ο Μαχμάς από πείσμα κι' από τήν έμμελη δυσπιστία που έχουν πάντα οι νομάδες σ' εκείνους που εκπροσωπούν τ'η έξουσία. Η Θαμάρα γιά τ'ο φόδοτ'η μ'ηπως, λέγοντας τήν αλήθεια, έκβησε σε κίνδυνο τ'ο Ναγέδ και τούς συντρόφους του, αν, βέβαια, κάποιοι άπ' αυτούς είχαν σωθή. Οι στρατιώτες αυτοί μπορεί να ήσαν οι ίδιοι μ' εκείνους που έκοιμαν τ'η νυχτερινή επιδρομή στην κατασκήνωσι.

Ο αξιωματικός φαντάστηκε στο τέλος πως οι άνθρωποι αυτοί ήσαν κατασκόποι και πως έκαναν επίτηδες ότι δέν καταλάβαιναν τις ερωτήσεις του, γιά να μ'απορρίψουν να ξεφύγουν... Έτσι, πήρε τήν άπόφασι να τούς οδηγήσει στη Σιγ'ημ. Εκεί, οι δ'ήμοι τού βασιλιά δέ θα δυσκολεύονταν να κάμουν τ'η γλώσσα τους να λυθή.

— Δέστε τους τ'α χέρια στη ράχη, πρόσταξε τούς στρατιώτες του. Θα τούς πάρουμε μαζί μας... Στ'ην παραμικρή άπόπειρα να φύγουν, θα τούς σκοτώσετε στη στιγμή.

Τ'ο μικρό άπόσπασμα ξεκίνησε σε λίγο. Οι στρατιώτες είχαν βά- λει στη μέση τόν άντρα και τ'η γυναίκα που είχαν πιάσει. Ο Μαχμάς τούς έδριζε όλοένα κι' έκανε πολλές φορές να όρμησει πάνω τους. Τόν κεντούσαν τότε με τις λόγχες τους ή τόν κλωτσούσαν στα πσιγιά γιά να τόν κάμουν να προχωρήσει... Μόνον έπειτα από άρκετ'η ώρα, τσακισμένος από τήν κό- ρασι, ήρέμισε κάπως. Άλλά και πάλι εξακολούθησε να βλέπει με κακία αυτούς τούς ανθρώπους, που τού είχαν πάρει μέσα από τ'α χέρια τ'η λεία του.

Η Θαμάρα, αντίθετα, βάδιζε πρό- θυμα και δέ χρειαζότηκε σε καμιά

στιγμή να τήν παροκινήσουν... Γι' αυτήν τ'ο κυριώτερο ήταν ότι είχε σωθή από τ'α χέρια τού Μαχμάς. Έτσι δέ, ζήτησε να μάθ'ι γιά τ'ι σ'υτοί οι στρατιώτες τ'η είχαν πιάσει και πού τήν πήγαίνουν.

Οι στρατιώτες μαζί με τούς δύο αξιωματικούς περπάτησαν όλη τήν

ήμερα κι' ένα μεγάλο μέρος από τ'η νύχτα. Τ'η άλλη μέρα, από τ'α χαράματα, συνέχισαν και πάλι τ'η πορεία τους. Έτσι, έφτασαν στη Σιγ'ημ λίγο έπειτα από τήν ανατολή τού ήλιου. Ο αξιωματικός τούς πήρε τότε τέσσερις άπ' αυτούς έβαλε άνάμεσά τους τόν Μαχ

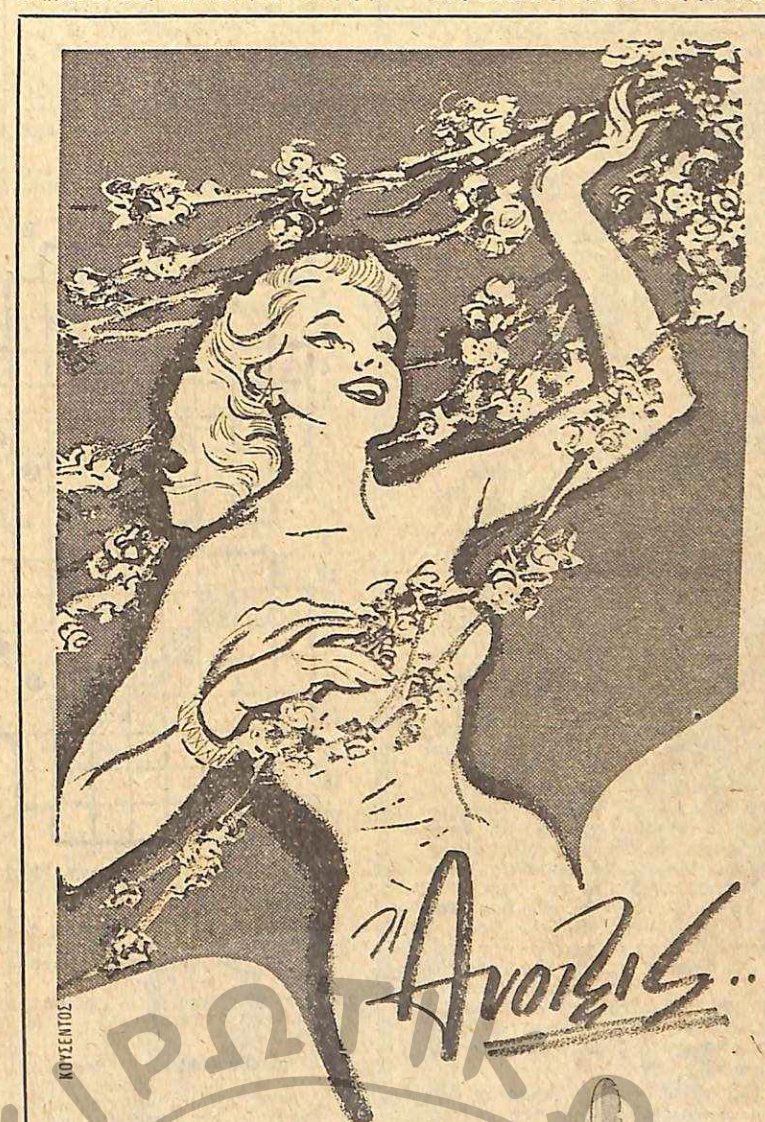
SCHWARZKOPF
FARBE
FÜR HAAR

Palette

Χρωμο-
Σαμπουάν

Κάθε λούσιμο με **PALETTE** δίδει και μιά ώραία απόχρω-
σι τ'ης έκλογής σας
Κάθε απόχρωσις
δημιουργεί και ένα
νέο τύπο.
Καλύπτει επίσης
τις γκριζες τριχες.
**Χρωμο-Σαμπουάν
PALETTE**
Παλέτ προτόν τού
Γερμανικού Οίκου
**H. SCHWARZKOPF
HAMBURG**
Άποκλ. Άντιπρόσωποι
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε
Μίκης 9, Τηλέφ. 25-739

Ανοίξεις...

Ρόδα, Παπαρούνες, Άγριολούδα... και τ'ο πιο όμορφο λουλούδι, τ'α χείλη σας.

CORAL No 18

Άπαλά, Φωτεινό, Κοραλένιο. Η νέα δημιουργία τ'ης «ZINNIA» που θα σας χαρίσει φωτεινά, νεανικά και έλκυστικά χείλη.

ZINNIA

24 ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 30ης ΙΟΥΝΙΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ! Σε κάθε αγορά ενός Κραγιόν «ZINNIA» δ'ηκ'η ή 2 ανταλλακτικών, ό προμηθευτής σας θα σας παραδώσει ΔΩΡΕΑΝ 1 όμορο κραγιόν «ZINNIA» BLANC No 60 γιά να δημιουργήσετε στα χείλη σας μιά δικ'η σας απόχρωση γεμάτη φωτεινότητα. Έπίσης θα σας παραδώσει και 1 δείγμα ΜΕΙΚ-ΑΠ «ZINNIA».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

«Είμαι αισιόδοξος για τη θεραπεία του καρκίνου!»

Εξ άφορης του αντικαρκινικού άγωνος, έμειλε ο καθηγητής του Πανεπιστημίου, κ. Αύρος

ΓΙΑ δεύτερη φορά σε διάστημα μίας διετίας, έγινε στην Ελλάδα έρωας ε'Υπερ του 'Αντικαρκινικού 'Αγώνος.

Η προθυμία του κόσμου να συμβάλει με τον όβολό του στην αντικαρκινική εκστρατεία, φανερώθηκε ποσο- συνδεδεμένη είναι η ευαίσθητη ψυχή του λαού μας με τον πόνο του διπλανού. Και φαίνεται, ότι ο πόνος αυτός, όπως αποδίδεται από τα στατιστικά στοιχεία, είναι απέραντος! 'Αρκεί μόνο να αναφερθεί, ότι 10.000 Έλληνες πεθαίνουν κάθε χρόνο από την τρομερή αυτή ασθένεια. 'Αλλά ο 'πραγικός δείκτης θνησιμότητας είναι εξ ίσου ύψωμένος και σε άλλες χώρες. 'Ετσι, πεθαίνει κάθε 2 λεπτά ένας 'Αμερικανός, κάθε 6 λεπτά ένας 'Αγγλος και κάθε 8 λεπτά ένας Γάλλος.

Μιλώντας για τον αντικαρκινικό άγώνα, ο διαπρεπής καθηγητής του Πανεπιστημίου, κ. Αύρος, που προσδίδει και στο 'Ανώτατο Γνωμοδοτικό Συμβούλιο, είπε, ότι οι άνθρωποι είναι θύματα της εποχής τους. Και οι κακοήθειες είναι αναμφισβήτητα θύματα της εποχής τους, ιδιαίτερα μάλιστα οι 'Ελληνες. Γιατί είναι θύματα της άγνοιας και της έλλειψης των μέσων.

Επαρά τας προόδους της Ιατρικής επιστήμης, συνέχισε ο κ. καθηγητής, ο μίτος του προβλήματος δεν έχει βρεθεί. Είναι όμως αναμφισβήτητο αληθινό, ότι ο καρκίνος, με τα σημερινά μέσα, είναι ίδιουσιμος. Είναι τραγικό σφάλμα να πιστεύει ο κόσμος, ότι ο καρκίνος είναι άθεραπευτο αρρώστια. Ο καρκίνος θεραπεύεται, όταν ανακαλυφθεί στα έντελώς αρχικά του στάδια και μάλιστα σε ολόκληρο όργανο του ανθρώπινου οργανισμού. Φυσικά, το ποσοστό επιτυχίας διαφέρει από όργανο σε όργανο. 'Ετσι, ο καρκίνος του δέρματος είναι θεραπεύσιμος κατά 95%, του μαστού 85%, της μήτρας 80%, του ορθού 75% και του λάρυγγος 80%. Το ποσοστό αυτό επιτυχίας μπορεί να βελτιωθεί χάρις στα νέα διαγνωστικά και θεραπευτικά μέσα. Δυστυχώς, όμως, τα τελευταία χρόνια, φαίνεται, ότι οι περιπτώσεις των κακοήθων όγκων γίνονται συχνότερες, ιδίως στα γυναικεία όργανα του φύλου, στους πνεύμονες από αιμα και στον πεπτικό σωλήνα.

Πρό πέννητα έτών, σε 100.000 ανθρώπους, οι 60 ήταν καρκινοπαθείς. Σήμερα σε 100.000 ανθρώπους οι καρκινοπαθείς ξεπερνούν τους 200.

Οι θάνατοι από καρκίνο κατέχουν διεθνώς τη δεύτερη θέση, δεύτερα από τα καρδιαγγειακά νοσήματα.

Ο διαπρεπής συνομιλητής μας τόνισε, ότι το πρόβλημα του καρκίνου στη σημερινή του μορφή και με τα σημερινά τεχνικά δεδομένα, είναι πρόβλημα εγκαίρως διαγνώσεως.

Η διάγνωση, μας είπε ο κ. καθηγητής, δεν είναι και τόσο εύκολη, πρό πάντων στην αρχή. 'Απαιτείται ο γιατρός να έχει ειδικές γνώσεις και άφθονα μικροβιολογικά τεχνικά μέσα.

Ο καρκίνος εξελίσσεται, χωρίς σχετική βραδύτητα, ύπουλα, χωρίς κανένα κίνητρο άλλης χαρακτηριστικής εκδήλωσεως. Πού να καθιστούν φανερά την παρουσία του. 'Ακριβώς αυτό το λόγο, επιβάλλεται τού-

λάχιστο δυο φορές το χρόνο, να καταφεύγουμε στο γιατρό για μία γενική εξέταση του οργανισμού μας. Είναι όμως δυνατό ν' αντιληφθούμε και έντελώς μόνοι μας την παρουσία του καρκίνου από έπτα προειδοποιητικά σημεία, τα εξής:

1) Ένα τραύμα, που ανόγει αδ-τόματα αποδίδεται στο σώμα, μία άσχημη εξέλκασή ή πληγή, που δεν κλείνει, παρ' όλες τις καλές Ιατρικές περιποιήσεις.

2) Μία μικρή περιορισμένη σκλη-ρία στο μαστό ή οπουδήποτε αλλού.

3) 'Ασυνήθιστη εμφάνιση πολύ δ-περισσότερο έπαναλαμβανόμενη μι-κροαιμορραγία από οιαδήποτε κοιλώ-τητα του σώματος.

4) Μία οιαδήποτε ελιά, απλή ο-περπλασία του δέρματος (άκροχορ-δονα, μερμηγκιά, κλπ.), που αλλάζει έξασφα χρώμα, όψη και μέγεθος.

5) Χρόνιο βραχνάσμα της φωνής ή επίμονος βήχας.

6) Δυσπεπτικές διαταραχές, ελάτ-τωση της όρεξης, καταβολή δύναμ-ης, απώλεια βάρους, όταν μάλιστα συνοδεύονται και από δυσκολία στην κατάποση.

7) 'Αλλαγή ή ανώμαλη διαταραχή στις συνήθειες εκκένωσης του έντε-ρου και της ουροδόχου κύστεως.

Η εμφάνιση ενός από τα παραπάνω κλινικά σημεία, δε σημαίνει ανα-πόφευκτα την παρουσία καρκίνου.

Μπορεί όμως να όφειλεται και στην άρρώστια αυτή, πολλές φορές στα άρχικά της στάδια.

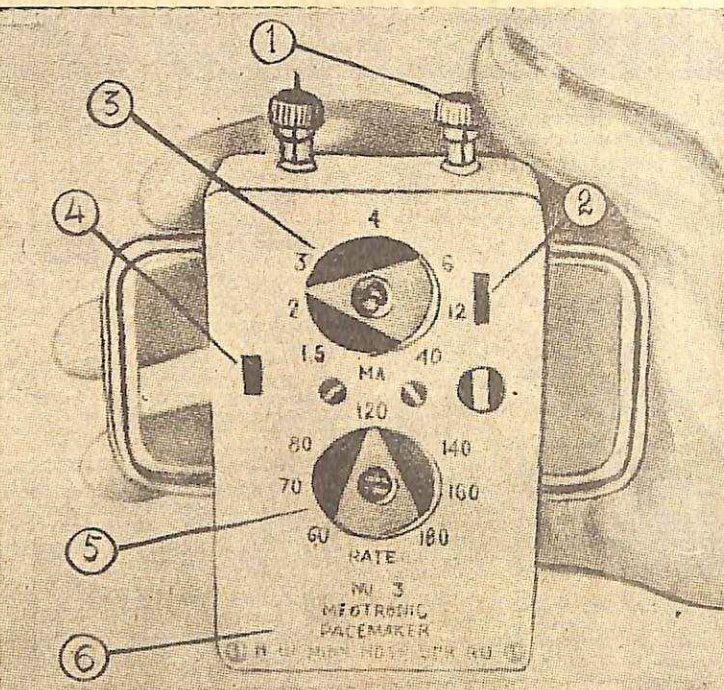
Η διάγνωση στα στάδια αυτά σώ-ζει τον άρρωστο.

Με τα χρήματα του έρwanου που συγκεντρώθηκαν, συνέχισε ο κ. Λού-ρος, θα καταβληθεί προσπάθεια να οργανωθεί η διαγνώσι.

Οι γιατροί μας θα μετρεταίνου-θούν και θ' αποκτήσουν όριμένες α-παράλλητες ειδικότητες, ώστε να μπο-ρούν να συμμετέχουν επιτυχώς στον αντικαρκινικό άγώνα. 'Επίσης όλα τα νοσοκομεία μας θ' αποκτήσουν αν-τικαρκινικά κέντρα διαγνώσεως και θεραπείας και θα ενισχυθούν με τ-πλέον σύγχρονα μηχανήματα, τα 'Αν-τικαρκινικά 'Ινστιτούτα μας.

Ο αντικαρκινικός άγώνας χρειά-ζεται χρήματα, πολλά χρήματα, και μάλιστα επεταγμένα από το παρόν-τος. Για να γίνει αυτό αντιληπτό, ό-σκει να αναφερθεί, ότι μία βούβα νοθευόσται στοιχίζει 2-3 εκατομμύρια και μετά πάροδο 4 έτών είναι τε-λειώς άχρηστη! 'Εξ άλλου, ένα μι-χρήμα, που θεωρείται σήμερα έκ-πληκτικό ή θαυματουργό, αόριο κρινεται, λόγω των θαυμάτων της έ-πιστήμης επεταλαιωμένο.

Είμαι αισιόδοξος, κατέληξε ο κ. καθηγητής, για την έκβαση του αν-τικαρκινικού άγώνος. Πολλοί μ' ρω-τούν: Πότε, έπι τέλους, θα βρεθεί το φάρμακο, που θα σώσει την ανθρωπώ-τητα από την επάρατο νόσο; Η α-

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η συσκευή αυτή, παρά τις περιορισμένες διαστάσεις της έχει τη δυνατότητα να επαναφέρει στη ζωή πρόσωπα, που η καρδιά τους έπαυε προς στιγμήν να λειτουργεί. Δεν είναι καθός θάλεπε πιο μεγάλη από ένα μικρό ρολογιόμοιο τρανζίστορ, κι' όμως μπορεί να επαναφέρει στη λειτουργία, μ' ένα ηλεκτρόδιο, μία καρδιά, που έπαυε να γινεται. Η νέα αυτή πολύτιμη συσκευή, που δοκιμάστηκε ήδη και απέδειξε ότι την άλεια της, όφειλεται στον διάσημο 'Αμερικανό καρδιολόγο Γουάλτον 'Ηλεγκαϊ, που είναι και ο κατασκευαστής της πρώτης τεχνητής καρδιάς. Με τη νέα αυτή έφευρεση, εκείνοι, που έχουν αδύνατη καρδιά, ή μία καρδιά με ά-νώμαλη λειτουργία, θα μπορούν στο εξής να εξασφαλίσουν μία απόλυτα διαλή ζωή. Τα διάφορα σημεία της συσκευής είναι τα εξής: 1) Σημεία συνδέσεως με την καρδιά. 2) Διακόπτης. 3) Δείκτης έντασεως. 4) Λυχνία έλέγχου. 5) Ρύθμιση παλμών. 6) Θέσις ηλεκτρικής στήλης.

πάντη δεν είναι δυνατό να δοθεί με το α ή β φάρμακο. Όλα τα μέσα συμβάλλουν για την εξόντωση του μεγάλου έχθρου.

Σ'αλλά, όπως σάς τόνισα, έχω μεγάλη αισιοδοξία.

Στο σημείο αυτό της συνεντεύξεως του, ο διαπρεπής καθηγητής απέναι-λυσε ένα μυστικό, που ασφαλώς θα προκαλέσει έλπιση και άγανάκτηση σε χιλιάδες ασθενείς. Οι 'Αμερικανοί έ-πιστήμονες του μεγαλύτερου αντικα-ρκινικού κέντρου του κόσμου, το 'Ιν-στιτούτο Σλόαν Κέττερ, πέτυχαν μ' ένα ειδικό σύστημα εμπορικούμα-

τος ν' αποστέλλουν μέσω των αρ-τηριών γνωστά ήδη φάρμακα στα καρκινώδη κύτταρα του έγκεφάλου και της μήτρας και να τα εξαφανί-ζουν εντός 15 ημερών.

Ε'Η πληροφόρηση αυτή, διεκρίνισε ο κ. Λούρος, μου έδωσε έλπιση από τον έκπρόσδοτο 'Αντιστήρι-μο, με τον οποίο ή ελληνική έπιτροπή αντικαρκινικού άγώνος, συνεργάζεται στενά. Η μέθοδος των 'Αμερι-κανών πολύ σύντομα θα εφαρμοσθεί και στην 'Ελλάδα. 'Ελπίζω ότι ή ή-μερα της τελικής νίκης πλησιάζει.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Μικρά έπιστημονικά νέα

αλλά του έπέτρεψε ν' ακούει τους πιο δυνατό έρωτες, χωρίς βλάβη για τον οργανισμό του. Η προσπάθεια εί-ναι ένα ήρεμοτικό φάρμακο, που κά-νει τον άνθρωπο αδιάφορο στο θάνα-το και εξουδετερώνει έτσι τη δυσά-ρεστη έπίδραση του στον οργανισμό.

Καينوόργιο αντιδιετικό

Οι 'Ιταλοί έπιστήμονες ανακάλυ-ψαν ένα καينوόργιο αντιδιετικό, που είναι παραπλήσιο με τη χλωρομυκη-τίνη. Στο νέο αντιδιετικό δόθηκε το όνομα βιοφαινικόλη. 'Επιδρά άπε-λεσματικά στο μελταίο πυρετό, την έγκεφαλονωτιαία μηνιγγίτιδα, την κολοσακίλλωση, τον τυφο κλπ. Είναι επίσης εξαίρετικά αποτελεσματικό έ-ναντι των παθήσεων, που όφειλον-ται σε στρεπτοκόκκο.

Ο ύπνωτισμός θεραπεύει το λόζυνγα

Ο παρατεταμένος λόζυνγος υπο-φέρει να προκαλέσει έπικίνδυνη εξάν-ταση, ακόμα και σε υγιείς ανθρώ-πους. Η περίπτωση είναι ακόμα πιο σοβαρή, όταν έρχεται σαν έπιλοκή έπειτα από μία καρδιακή κρίση. Τώρα, λοιπόν, δυο γιατροί της Φιλαδέ-λφειας, χρησιμοποίησαν ή έπιτυχία των ύπνωτικών, για να θεραπεύσουν ένα λόζυνγα, που διαρκώς έπι 8 δ. αλόκληρες ήμέρες, σε κάποιον άνδρω-πο, που είχε πάσει προηγουμένως από την καρδιά του.

Φάρμακο για τη φαγούρα

Στους 70 από 77 πάσχοντες από

ΕΧΕΤΕ ΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ;

Τα συμπτώματά, που πρέπει να σας άνησυχίσουν

Οι ασθένειες της καρδιάς αποτελούν μία από τις μεγαλύτερες μάστιγες της εποχής μας. Στο ζήτημα αυτό οι σύ-γχρονοι άνθρωποι μπορεί να διαιρεθούν σε δυο μεγάλες κατηγορίες: σ' εκείνους που νομίζουν ότι δεν πρέπει ν' άσכולούνται με την καρδιά τους και δε δίνουν ση-μεία στις ένοχλήσεις, που αισθάνονται και σ' εκείνους που ζουν διαρκώς με το φόβο ότι εκάτι έχει ή καρδιά τους. Και το ένα και το άλλο είναι κακό. Δεν πρέ-πει να παραμεληθεί τις ένοχλήσεις που αισθάνεστε, από α' άλλο μέρος, όμως, δεν είναι οσστό να γινώσαστε κατά φαν-τασία ασθένειες από δηλητηρίαζε τη ζωή με τους φόβους που σάς βασανί-ζουν.

Αλλά ποιά είναι τα σημεία που πρέπει να προκαλέσουν την προσοχή σας;

1) Το λαχάνισμα: Σε πολλές περιπτώσεις, το λαχάνισμα δεν έχει τί-ποτα τ' άνησυχητικό. Γιατί εμφανίζεται μόνον έπειτα από μία προσπάθεια και γι' αυτό μάς φαίνεται φυσιολογικό. 'Υπά-ρει, βέβαια, ένα φυσιολογικό λαχάνισ-μα. Κάθε άνθρωπος, όταν τρέχει, όταν ανεβαίνει μια σκάλα κλπ. αισθάνεται μία δυσέρετη στην άναπνοή. Στόν άρρωστο, όμως, αυτό το λαχάνισμα συνοδεύει όλες σχεδόν τις εκδηλώσεις της ζωής του. 'Αργεί, εξ άλλου, έπειτα από μία προσ-πάθεια, να ξαναβρεί τον κανονικό ρυθμό της άναπνοής του.

Το λαχάνισμα, όταν είναι συχνό και έπιμονο, πρέπει να προκαλέσει την προσ-οχή σας. Μην άναδύατε να έχετε το γιατρό σας. Μπορείτε με μία έγκαρη έ-ξέταση να προλάβετε πολλές σοβαρότε-ρες ένοχλήσεις. Καθυστέρωντας αυτή την εξέταση, αφήνετε πιθανόν μία καρδιοπά-θεια να εξελιγεί. Και θα είναι ίσως πο-λύ δύσκολο για τη θεραπεία σας κατόπιν.

2) Οι νυχτερινές άγανίες: Διαρκούν συνήθως μόλις μερικά λεπτά και γι' αυτό τις αποδίδουμε σε αδιαθεσία. Πολλές φορές ο ύπνους του πνεύμονος, όσσοσο, εκδηλώνονται μ' αυτό τον ύπο-λο τρόπο.

Οι κρίσεις των σπασμών στα παιδιά

Δεν προδιαθέτουν πάντα στην έπιληψία

ΔΕΝ όπάρχει πιο δραματικό θέαμα α-πό έκείνο ενός παιδιού που έχει κυ-ριευθεί από σπασμούς. Οι σπασμοί αυτοί ευφραδίζονται απότομα, είτε κατά τη δι-άσκεια μιας ασθένειας με πυρετό, είτε και χωρίς το παιδί να παρουσιάζει ήν παραμικρή αδιαθεσία.

Και στη μία και στην άλλη περίπτωση τα συμπτώματα είναι περίπου τα ίδια. Το έλέμμα του παιδιού ποτίνει έρσυνικά μία πρόσθετη άκνησια και ταυτόχρονα οι βολβοί των ματιών γυρίζουν προς τα πάνω, έτσι που δε βλέπουμε παρά μόνο το λευκό του σκληροειδούς γιγνώος. Τα γέ-νια, εξ άλλου, κοκκαλιάζουν και τα δά-χτυλα γυρίζουν προς τα μέσα. Η ά-ναμια επεκτείνεται κατόπιν και στα πό-δια.

Αυτή είναι ή πρώτη φάση, που δε διαρκεί συνήθως περισσότερο από μερι-κά δευτερόλεπτα. Η φάση αυτή μπορεί να μην ακολουθηθεί από άλλη. 'Εχουμε τότε τους καλομένους πυγρούς σπασμούς, που δε συνοδεύονται από πυρετό.

Συνθέστερα, όμως, την πρώτη φάση διαδέχεται και δεύτερη. Το παιδί κυρι-εύεται από γρήγορες και άκανόνιστες μυϊκές συσπάσεις, που έντοπίζονται περισ-σότερο στο πρόσωπο και τα άκρα. Άλλά κάποτε επεκτείνονται και σ' όλο το σώμα. Οι όσθαμικοί λόφοι κινούνται πολ-λή γρήγορα και από πάνω προς τα κάτω. Τα σπόνια γυτάνει το ένα πάνω στο άλλο, τα δόντια τρίζουν και κρημιά φα-νεί. Ένας λευκός σφόνς γνάνει από τ-α γένη. Το πρόσωπο είναι κατακίτρινο. 'Επι 2-3 λεπτά, το παιδί γάνει τελείως τις αισθήσεις του κι' ή άναπνοή του στα-ματάει.

Γι' αυτό το πρόσωπό του γίνετα κρη-νό (μπαλασάκι) όπως λέμε συήθως. Ποιότες κινεί-ται από τη μία στιγμή στην άλλη (ά έπι)θ άσπεία. 'Αλλ' ή-πειτα από την άναπνοή αυτή περίοδο, το παιδί άνάνει και πάλι ν' άναπνεί. Ε-φωτιστικά πλάνα και σε λίγο πάλι ένω-να και πάλι θάλαθα. Διορθώνεται ταύτο-χρονα το χρώμα του προσώπου του. ή σπασμική των όγκων σταματάει και το παιδί θυθίζεται σε νάση.

Αυτή ή κρίση των σπασμών μπορεί να

Τεχνοθεραπεία

Κάθε δυσέρετη στην άναπνοή δεν ά-ποτελεί άναγκαστικά σύμπτωμα καρδιο-παθείας. Πρέπει, όσπόδο, ν' άναζητούμε πάντοτε την αίτια της, που μπορεί να έρι-σκειται στην καρδιά, τους πνεύμονες ή το κυκλοφοριακό σύστημα.

3) Οι παλμοί: Ο ύπνης άθροο-πος δεν αισθάνεται την καρδιά του και τους παλμούς της. Ο άσθενής, αντίθετα, αισθάνεται έρσυνικά ότι έχει καρδιά. Αυτή ή δυσάρετη αίσθηση συνοδεύεται συνήθως και από μία άλλη: οι καρδιακοί παλμοί είναι άκανόνιστοι και πιο γρή-γοροι.

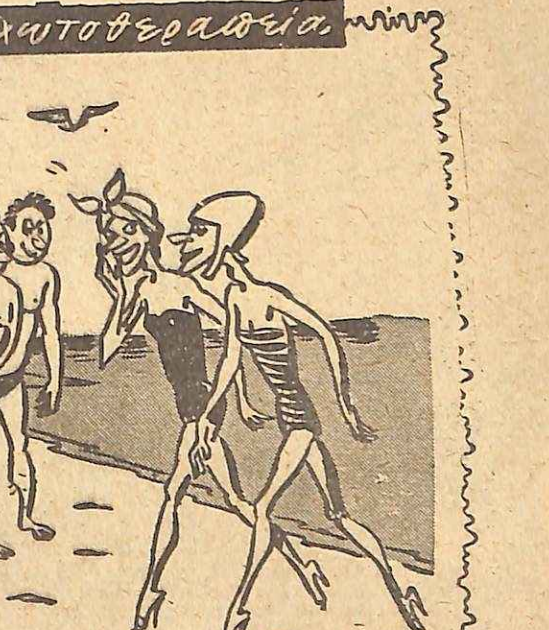
Μία δυνατή συγκίνηση, μία έλαση προσ-πάθεια, μία στενοχώρια κλπ. μπορούν να κάμουν την καρδιά μας να γυτρίσει είδ γρήγορα από δ-τι συνήθως. Γι' αυτό οι παλμοί δεν αποτελούν άπαράτητα σύμ-πτωμα καρδιοπαθείας. Πρέπει, όμως, να τους προσέγουμε, γιατί πολλές καρδιο-παθείες εμφανίζονται στην άσχη μ' αυτό το σύμπτωμα. Στις περιπτώσεις αυτές έν-δεικνύεται ή ραδιογραφική εξέταση και το ηλεκτροκαρδιογράφημα.

4) Οι πόνοι: Η έντασή τους πο-λλάκι κατά τις περιπτώσεις. Μπορεί, εξ άλλου, να συνοδεύονται από αίσθημα ά-γανίας είτε όχι. Η σοβαρότά τους, όμως, δεν έχει σχέση με την έντασή τους. Γι' αυτό, όσο κι' αν είναι έλαφοί, πρέ-πει να συμδουλευόμαστε πάντα το γιατρό.

5) Τα οίδημα: 'Εντοπίζονται κυρίως στους άστραγάλους και εμφανί-ζονται συνθέστερα το θάραυ. Έπειτα ά-πό την κούραση της ήμέρας. Η νυχτερινή άναπνοή δε ξασπνίζει. 'Αργότερα, ό-μως, αν δεν θεραπεύσουμε την πάθηση που τα προκαλεί, γίνονται μόνιμα και εξε-πλώνονται θαυμάια στις κνήμες και τους μπόρους. Τα οίδηματα αυτά είναι τελείως άνώδυνα. 'Αν τα πείσουμε με το δάχτυλο, το άποτύπωμα παραμένει για πολλή ώρα πάνω σ' αυτά. Στην άσχη έχουν ύπολευο γρώδια. 'Αργότερα, όμως, γίνονται σκού-ρα, άνοιχνο και τρέχει άπ' αυτά ένα κι-τρινωπό υγρό.

Σ' άλλες περιπτώσεις, το οίδημα πα-ρεσβείζει την κυκλοφορία. Παίρνει τότε έλαττωτή γρώδια και πονάει.

Το οίδημα, όμως, δεν όφειλονται πάντοτε σε καρδιοπαθείες.

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

— Είστε για νάθωκε πρώτες έφύτος να έγκαινιά-σουμε τα μπάνια; Κρά είχε κάνει το μάτι τους για γυ-ναίκα με μαγιώ!...

«— Είσαι η μεγάλη λατρεία της ζωής μου.. Νομίζω ότι είναι αδύνατο χωρίς εσένα να ζήσω...».

ΗΤΑΝΕ μία χλιστή νύχτα του καλοκαιριού. Ένας ελαφρύς μπάτης περνούσε πάνω από τη στεριά και τη θάλασσα, μοίσιος με τρυφερό γαδί. Το φεγγάρι δεν είχε βγεί. Τα άστρα όμως ήταν σκορπισμένα σπάταλα και κεντούσαν με άσημνες πούλιες όλο το στερέωμα.

Το παραθαλάσσιο κέντρο ήταν γεμάτο κόσμο. Τα τραπέζια του φάνε ακριβώς εκεί που τελειώνει η θάλασσα, όλο μυστικοπαθείς και όνειρο... Κι' απάνω σ' ένα τραπέζι, η συντροφιά της Μάρθας πλαισίωσε με ευθυμία τη δική της μελαγχολία: «Ήταν η κόρη της, ο γαμπρός της, ένα άλλο φιλικό ζευγάρι. Τρώγαμε, πίναμε και γελάγαμε. Όλα είναι όμορφα μία χλιστή νύχτα του καλοκαιριού στην ακροθαλασσιά, ιδίως όταν είναι νέος κανείς και του χαμογέλι ή ζωή...»

«Η Μάρθα έτρωγε λίγο, έπινε λιγότερο και δε γελούσε σχεδόν καθόλου. Τα χείλια της είχαν ξεμείνει το χαμόγελο... Γι' αυτό παρακαλούσε τα παιδιά της να μην την παίρνουν μαζί τους:

— Τι με θέλετε έμμενα... Πηγαίνετε να γλεντήσετε έσεις... Τα νεύατά με τα νεύατά...»

Δεν την άφηναν όμως. «Επιμένανε και την παίρνουν μαζί τους. Γιατί δε θέλανε να την αφήνουν με τις αναμνήσεις της... Είναι σκληρή ή συντροφιά των αναμνήσεων, όταν κανείς πάει να είναι νέος...

Νά, όπως η Μάρθα. Τα μαλλιά της ήταν άσπρα και οι ρυτίδες είχαν φυλακίσει πίσω τους, σαν κάγκελλα, μιάς σκληρής φυλακής, την παλιά όμορφη της. Για ποτέ είχαν περάσει τα χρόνια! Στον καθρέφτη του παρελθόντος έβλεπε τον εαυτό της με ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια... Ήτανε μία εσποινισμένη γλυκιά, που άρεσε στους άνδρες. Κι' οι άνδρες της, που τον περιόριζαν, τον δίκων της, που την τριγύριζε σαν πανούπλο τείχος και την απομόνωνε από τον έξω κόσμο, ύπρηχαν πολλοί που την είχαν πλησιάσει, για να της εκδηλώσουν το θαυμασμό τους, και μερικοί την αγάπη τους...

Ου! Πόσο μακριά ήτανε τώρα όλα αυτά! Και κοντά της μόνο η προσματότης, που της θυμίζει σκληρά ότι η ευτυχία της νεότητος είχε περάσει... Νά, η κόρη της, η

τανε να υποκρούση τα έρωτάλογα ενός ευγενικού θαυμαστή, που την είχε γοητέψει — πώς τον λέγαμε; Δε θα ήξερε να πη... Μέσα στο βάραθρο του παρελθόντος είχε καταποντισθεί κι' αυτός... Τα λόγια του — τώρα θυμότανε όμορφα ή Μάρθα, ότι ήξερε να μιλά όμορφα — τη μεθούσαν ήδονικά... Μια τέτοια νύχτα σαν κι' αυτήν άποψε, είχε καταφέρει η Μάρθα να ξεφύγει από τον κλοιό του οικογενειακού περιορισμού. Και, κάτω από την αστροφεγγιά, είχε μεθύσει με κρασί και με λόγια...

«Ένας σεβάσμιος γκρίζος κύριος είχε στήθε μπροστά στο τραπέζι. Κρατούσε στο χέρι το καπέλο του μαζί με το μπιστούνι του και φαινότανε συγκινημένος:

— Με συγχώρητε... ψιθύρισε. Δεν είσθε όμως η κυρία Βαλέρη;...

«Η Μάρθα τον κύτταξε με συγκινημένη περιέργεια.

— Ναι... αποκρίθηκε. Έγώ είμαι...

— Καλά το κατάλαβα!

Τον κύτταξε περίεργα. Πίσω από τα γυαλιά του, το άνοιγμα βλέμματος σαν κάτι να της θυμίζει...

— Και σεις; Ποιος είσθε;... τον ρώτησε.

— Δε με θυμάστε... Είναι φυσικό... Είμαι ο Πέτρος Γιαρεμής...

«Αργοκουνηθήκανε τα χείλια της: «Ο Πέτρος Γιαρεμής!

Ναι, τώρα θυμότανε το δνομά του... Της το θυμίζει κι' ο φλοίσκος του κύματος — της ίδιας ακρογιαλιάς, που άλλοτε τους είχε μα-

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ του παρελθόντος

Λουκία, ήταν η πιο αδιάφεστη απόδειξη των γερατειών της: «Ήτανε μία κομψή κυριούλα, με δυο παιδάκια — την 'Αμαλία, το Γιώργο... Ναι, η Μάρθα ήτανε πρό πολλού γυαλιά...

Γιατί... Πόσο τη φοβότανε αυτή την εξέλιξη, τότε που της χαμογέλουσε η ζωή! Πάντα έβλεπε τα γερατεία μπροστά της σαν εφιαλτική απειλή... Δε μπορούσε όμως να τα αποφυγή. Ποιος μπορεί να τ' αποφυγή; Και να τα που είχαν έρθει για να τη βασανίζουν, στο βαρύ χειμώνα της ζωής...

«Απόψε όμως ήτανε τόσο γλυκό καλοκαίρι! Το κυματάκι, που έρχότανε να φιλήσει τα πόδια της, κουβάλαγε απάνω του τόσο παρελθόν: Νά, σαν τώρα της φαινόταν, ότι το ίδιο αυτό κυματάκι έρχό-

γέψει μία τέτοια νύχτα σαν άποψε...

Ευγενικά, πολιτισμένη, η Μάρθα του είπε:

— Καθόστε μαζί μας... Είσθε μόνος σας;

— Ναι, μόνος μου... Καθόμουν πλάι σας, σ' αυτό το τραπέζι, σ' εσάς, νόμισα ότι σ' εσάς γνώρισα...

«Έκατσε.

— Να σ' εσύ συστήσω την κόρη μου, το γαμπρό μου... είπε η Μάρθα. Τον κύριο και την κυρία Παυλίδη...

Ιστορικά άνέκδοτα

ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ

«Ο γνωστός μεγάλος φιλόσοφος Γάλλος αθέας Πιέρ, που προσπάθησε να συγκεντρώσει με έρατους γρήματα για την άσκαυση των άπορων, συνάωσε το αποτέλεσμα της προσπάθειας του με τα ακόλουθα επίγραμματικά λόγια:

«Υπάρχουν δύο είδων άνθρωποι. Εκείνοι που δεν έχουν τίποτε και εκείνοι, που δε δίνουν τίποτα».

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΙ

«Όλοι οι Έλληνες, δημοκρατικοί και βασιλικοί, γνωρίζουν, ότι οι πρώτοι δημοκρατικοί στην Ελλάδα ήταν ο Γεώργιος Φιλάρετος και ο μακαρίτης Ρόκκος Χαϊδάς.

Μιά μέρα, στο Ζαχαράτου, δύο βουλευτές του παλαιού καιρού έπαιζαν σκάκι, όταν είδαν το Φιλάρετο να πλησιάζει.

— Τσαβώ, λέει ο ένας βουλευτής, πρόσεξε το βασίλειό σου, άπανταί ο άλλος.

— Κινδυνεύει από τον πύργο.

— Όχι, αλλά από τον... Φιλάρετο!

ΣΚΙΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Μιλήσανε «περί ανέμων και υδάτων»... «Όμως, η Μάρθα κι' ο Πέτρος μιλούσαν χαμηλόφωνα για την αγάπη τους... Συνεχίζανε μία κουβέντα αρχινισμένη σ' αυτή την ίδια ακρογιαλιά, εδώ και χρόνια...

«Είσαι η μεγάλη λατρεία της ζωής μου... Νομίζω, ότι είναι αδύνατο χωρίς εσένα να ζήσω...»

«Είσαι υπερβολικός... Νά της, ότι θα ζήσης, ότι θα με ξεχάσης...»

«Δε θέλω να ζήσω χωρίς εσένα! Ή ζωή μου φαίνεται χωρίς νόημα, άμα δεν την όνειρευτώ στο πλευρό σου...»

«Μιλάς, γιατί σε έμπνέει η όμορφη νύχτα του καλοκαιριού...»

«Μιλάω, γιατί με έμπνέεις εσύ! Ή νύχτα είναι μαγευτικό πλαίσιο δικό σου... Τα άστρα ψιχίζουν από ψηλά διαμαντόκορη για τα μαλλιά σου...»

«Πόσο όμορφα ξέρεις να μιλάς! Ή φωνή σου είναι το ίδιο μελωδική με το φλοίσβο της θάλασσας...»

Νά τον ο ίδιος φλοίσκος! Ή φωνή όμως, η γλυκιά αντρική φωνή, που ήξερε τόσο να τη χαϊδεύει με θερμές κολακείες, είχε χάσει τη νεανική μελωδικότητά της...

Κάτσανε αρκετά. Κι' ύστερα σηκώθηκαν να φύγουν.

«Περσμένα μεσάνυχτα! είπε η Λουκία. Και δοβάμαι μην ξυπνήσουν τα παιδιά...»

Προχωρώντας προς το αυτοκίνητο, η Μάρθα έμεινε λίγο πίσω με τον Πέτρο...

«Το περίμενες, ότι θα βρεθούμε στην ίδια ακρογιαλιά... τη ρώτησε αυτός με τρυφερό μελαγχολία.

— Πώς βρέθηκες εδώ;... Και η φωνή της είχε κάτι σαν παράπονο και σ' αμύλημα...

«Ήρθε προσκυνητής του παρελθόντος... της αποκρίθηκε. Και που να ήξερα, ότι θα εύρισκα εδώ την ίδια μεγαλειότητα του παλιού καιρού, που είχα έλλοτε λατρεύει!

Μιά ξεφτισμένη μεγαλειότητα! του αποκρίθηκε.

Φτάσανε στο αυτοκίνητο. Ή Μάρθα του έδωσε το χέρι της, που αυτός το πλησίασε με σεβασμό στα χείλια του...

Με σεβασμό... Κι' έμεινε στην ακρογιαλιά παρακολουθώντας μελαγχολικά το αυτοκίνητο να απομακρύνεται...

Ο φλοίσκος της θάλασσας έμοιαζε τώρα σ' αλγμός... Τα άστρα δάκρυζαν από ψηλά και ράντιζαν με δάκρυα άσημνα τον αγλαμένο του παρελθόντος, πουχε γίνει γεροντάκι...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

Μιά φορά ο διάσημος μουσουργός Γκουνώ, ο συνθέτης του «Φάουστ», έλεγε σ' ένα νεαρό μουσικοσυνθέτη:

«Όσο βαθύτερα εισχωρήτε στην τέχνη μας, τόσο μεγαλύτερη έκτιμησι θα αισθάνεστε για τους μουσικούς του παρελθόντος. Όταν είχα τη δική σας ηλικία, έλεγα: «Εγώ». Όταν έγινα είκοσιπέντε έτών έλεγα: «Εγώ και ο Μότσαρτ». Σαραντά έτών έλεγα: «Ο Μότσαρτ και εγώ». Τώρα που είμαι πενήντα έτών λέω: «Ο Μότσαρτ».

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

«Ο λόρδος Άνσον, στα άπομνημα, νεύατά του, που γράστηκαν κατά τον 18ον αιώνα, λέγει ότι οι Έλληνες της εποχής του, αν και ύποδομοι και χωρίς σχολεία, δεν δεινούσαν την άρτια τους καταγωγή. Κάποτε διηγείται, είχε ναυλώσει ένα πλοίο, για να πάει στην Τένεδο. Όταν έφτασαν εκεί, ο Έλληνας νερο-καπετάνιος, του είπε δειγνύοντας την απέναντι ακτή:

«Εκεί έγινε άγκυροβολήσει ο στόλος μας.

— Ποιος στόλος σας; τον ρώτησε εκπληκτός ο Άγγλος λόρδος.

— Ο ελληνικός στόλος, κατά την πολιτοκρία της Τεόρας, του άπαντισε ο νεροκαπετάνιος.

— Σας παρακαλώ, κύριε πέλισμαν... Πέντε λεπτά ακόμα να τελειώσω την πρόβα!..

Ανέμελα σε

2

ΑΓΑΠΕΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ μοιραίο να συμβή αυτό: Νά διακόψη ο Κλώντ τις σχέσεις του με την Ουγκέτ, για ν' άφοσιωθεί αποκλειστικά στη Νάντια... Άπορούσε τώρα κι ο ίδιος πώς είχε μπορέσει να συνδεθώ με την Ουγκέτ, ένα κοριτσάκι λεπτοκαμωμένο, ξανθό, μ' άβωρο προσωπάκι, με γαλανά μάτια—ένα πραγματάκι μικρό κι' ασήμαντο...

Γνωρίζονταν εδώ και δυό χρόνια κι' είχαν αρθρωνιστή, όταν ξαφνικά ο Κλώντ βρήκε στο δρόμο του τη Νάντια. Αυτή ήταν έντελώς αντίθετος τύπος: υψηλή, καλοφτιαγμένη, φανταστική ομορφιά, γεμάτη ζωή... ο γυναικείος τύπος που του άρεσε πάντα. Την είχε έρωτευ-τή κι' είχε αποφασίσει να δώσει ένα τέλος: Μιά κι' ήταν σφάλμα του ο αρραβώνας του με την Ουγκέτ, έπρεπε να τον διαλύσει. Κι' αυτό πράγματι έκανε.

Η Ουγκέτ δέχτηκε την απόφασί του δίχως κλάματα, αμίλητη, με τα μάτια στεγνά και τα χείλη σφιγμένα. Ή στάσι της του είχε φέρει άμνησιν και κάποια ταπεινώσι. Αυτός, περίμενε σκηνές και δάκρυα... Θα μπορούσε μάλιστα ν' αμφιβάλλη ακόμη για την αγάπη της, αν δεν ήξερε καλά την ψυχή της.

Όσο... Δε μπορούσε νάναι σίγουρος! Οι γυναίκες είναι τόσο διπρόσωπες! Κι' η Ουγκέτ είχε δεχτή πολύ ψύχραμα το χωρισμό τους, έπειτα από δυό ολόκληρα χρό-νια έρωτα, ενώ βρίσκονταν ήδη στα πρόθυρα του γάμου κι' είχαν έτοιμάσει το σπίτι τους, τα έπιπλα, όλα...

Ήταν τώρα ελεύθερος σαν το πουλί ο Κλώντ, Κι' όμως δεν ένοιωθε διόλου χαρά κι' ικανοποίησι. Σκεπτόταν ολόε-να το αίνιγματικό πρόσωπο της Ουγκέτ...

Γύρισε ανάποδα τη φωτογραφία της, που βρισκόταν ά-κόμη πάνω στο γραφείο του, γιατί η ματιά της τον στενο-χωρούσε, του φαινότανε σαν να τον καταγρόυσε διαρκώς. Όταν, λίγο αργότερα, έβγαζε από τον καπνοδόχο διαρκώς, τη βρήκε να παίζει χαρτιά. Της άναγγελε το μεγάλο βήμα του. Αυτή διέκοψε μία στιγμή το παιχνίδι της, για να του πη σιγά:

—Μπράβο, καλά έκανες! Έτσι δε θάσαι πιά αναγκα-σμένος να πληττής τα βράδια με τη συντροφιά αυτής της ανόητης...

—Δεν ήταν ανόητη, διαμαρτυρήθηκε δειλά ο Κλώντ.

—Α, έτσι; Όπως νομίζεις... απάντησε η Νάντια αψη-ρημένα.

Την άπασχολούσαν τώρα αποκλειστικά τα χαρτιά που κρατούσε.

—Θα τα ξαναπούμε αργότερα... πρόσθεσε σιγά. Ο Κλώντ σπρώχθηκε και βγήκε στον κήπο, κακόκεφος. Είχε δοκιμάσει τόσες ταπεινωτικές απογοητεύσεις! Πρώτα απ' την ψυχραιμία της Ουγκέτ κι' ύστερα απ' την αδιαφο-ρή που είχε δείξει η Νάντια. Έλπιζε πώς, όταν θ' άκουγε την ειδήσι εκείνη η Νάντια, θα πετούσε και χαρτιά και διαχυτικότητα. Μά αυτή δεν είχε άφισει καν το παιχνί-δι της!

Ο νέος ξαναμπήκε στο σπίτι, πήρε το καπέλλο του κι' έφυγε κρυφά σαν κλέφτης.

Αργότερα, του τηλεφώνησε στο σπίτι του η Νάντια, για να του πη:

—Γιατί έφυγες έτσι απότομα, αγάπη μου;... Άκουσε. Θα σε περιμένω απόψε στις 10 στο μπαρ «Κόρσο», για να γιορτάσουμε την άπελευθέρωσί σου!

Ο Κλώντ άφισε το άκουστικό χαμογελώντας ειρωνικά. Σκεπτότανε τί μούτρα θα είχε κάνει η Νάντια, όταν, στο τέλος του παιχνιδιού, δεν τον είχε βρή να την περιμένη λάλκι... Κι' όμως του είχε μιλήσει απ' το τηλέφωνο τρυφερά και διαρκτικά, αυτή η τόσο πεισματάρα, ιδιότροπη κι' αυ-ταρχική...

Μά βέβαια, τον καλόπιανε τώρα, γιατί ήταν υποψήφια σύζυγος!...

Έκνευρισμένος απ' αυτές τις σκέψεις του, ξανασυλλο-γίστηκε την 'Οντέτ. Τί νάκανε άραγε, τώρα που ήταν μό-νη; Έκλαιγε έπιτέλους, έσκίζε το μαγιολάκι της, άφανε να εσπιάση η άπελπισία της; Πώς θάβηλε να τη δη έτσι!...

Μιά παράξενη ιδέα πέρασε απ' το μυαλό του: Νά μπή κρυφά στον κήπο της μοναχικής βίλλας της, να σκαφα-λώσει ως το παράθυρό της και να την κατασκοπεύσει. Θ' ά-νακαλύπτε έτσι αν τον αγαπούσε αληθινά ή αν ενδιαφερό-ταν γι' αυτόν όσο και για το σκυλάκι της γειτονίσσας...

Όταν έβγαζε έξω απ' τον κήπο της βιλλίτσας, άρνά το σούρουπο, άκουσε μέσα απ' τις περιπλοκάδες τη φωνή της Ουγκέτ που έλεγε:

—Όχι, όχι έτσι... Σταμάτησε κι' άφουγκράστηκε. Μιά άγνωστη άντρική φωνή πρόφερε τρυφερά:

—Αγάπη μου! Νομίζω πώς θα πεθάνω στη σκέψι μόνο ότι θα πραγματοποιηθή το τρελλό όνειρό μου!... Ίσως όμως δε θάρθης! Θα σου λείψει το θάρρος και θα μ' άφι-σης να λυώνω, περιμένοντάς σε του κακού...

—Θάρρώ! Θα χτυπήσω την πόρτα σου, για να βρω τον έρωτα...

Οι δυό φωνές σάπασαν. Άκούστηκαν βήματα που άπο-μακρύνονταν.

Ο Κλώντ είχε μείνει σαν άπολιθωμένος... Ξαφνικά τι-νάχτηκε κι' άρμησε προς την καγκελλόπορτα. Τη βρήκε άνοιχτή, όπως και την έσωτερική πόρτα. Άνέβηκε τρέχον-τας τη σκάλα και μπήκε σαν θύελλα στην κάμαρα της 'Οντέτ.

Εκείνη έδωλε μιά φοβισμένη φωνή.

—Μά τί τρόπος είν' αυτός;... διαμαρτυρήθηκε.

—Τ' όνομα αυτού του παλαιοανθρώπου! φώναξε ο νέος, άρπαζοντάς της το χέρι.

—Ποιανού παλαιοανθρώπου; ρώτησε η Ουγκέτ, έκπληκτη.

—Εκείνου που τουδινες ραντεβού, πριν από πέντε λε-πτά, στον κήπο! Μην κάνης την άνήξερη. Τ' άκουσα όλα!

Η έκπληξι χάθηκε απ' το πρόσωπο της Ουγκέτ. Χαμο-γέλασε έλαφρά, ελευθέρωσε το χέρι της κι' έπτε ήσυχα:

—Τί σε μέλει; Δε χωρίσαμε, εμείς οι δυό;

—Αυτά, θα τα πούμε αργότερα! Τώρα θέλω να μάθω τ' όνομά του...

—Μά ξέρεις πώς είσαι τρομερός εγωίστης; Άφου πρώ-τα μ' άφισες για χατήρι μίας τιποτένιας, με κόκκινα μαλ-λιά και με προκλητικό βάψιμο, που καπνίζει και χαρτοπαί-ζει απ' το πρωί ως το βράδυ...

—Πώς! Ξέρεις;... τη διέκοψε ο Κλώντ, σατισμένος.

—Ναι, ξέρω... Καί περιμένα από καιρό αυτό που μου είπες σήμερα...

Μιά σκιά μελαγχολίας είχε άπλωθι τώρα στο πρόσωπο της κοπέλλας.

—Πες μου τ' όνομα του έλλου! έπέμεινε ο Κλώντ.

—Μά δεν υπάρχει άλλος... Τα έρωτόλογα που άκου-σες, άνηκουν στο διάλογο ενός δράματος που πρόκειται να παίξη ο έρασιτεχνικός μας θίασος... Δε σ' είχα πη τίποτα, για να σου κάνω έκπληξι, όταν θα μ' έβλεπες ξα-φνικά στο ρόλο της πρωταγωνίστριας...

Ο Κλώντ ένοιωθε τώρα τον έαυτό του ταπεινωμένο και τρισευτυχισμένο μαζί. Άνασκήωσε το σκυμμένο προσωπά-κι της Ουγκέτ και πρόσεξε τότε πώς τα μάτια της ήταν κοκκινισμένα, σαν νάχε κλάψει πολύ... Τη φίλησε τρυφερά στα βλεφάρα, στα μαλλιά, στο στόμα... Εκείνη είχε έγ-καταλειφθι στην άγκαλιά του.

—Φάνηκα ανόητος, της έπτε. Καί συ το ίδιο, άφου πί-στεψες σοβαρά πώς μπορούσα...

—Δεν το πίστεψα, τον διέκοψε εκείνη, άλλωώς θα είχα πεθάνει από άπελπισία! Ήμουν βέβαιη πώς άργά η γρή-γορα θα καταλάβαινες το λάθος σου και πώς θ' άντιλαμ-βανόσουν πόσο λίγο αξίζει η άλλη... Φοβόμουν μόνο μή-πως αυτό γίνη πολύ άρνά, όταν ο χρόνος θα είχε σβύσει πιά την άνάμνησι της Ουγκέτ! Εύτυχώς που δεν έγινε έτσι!...

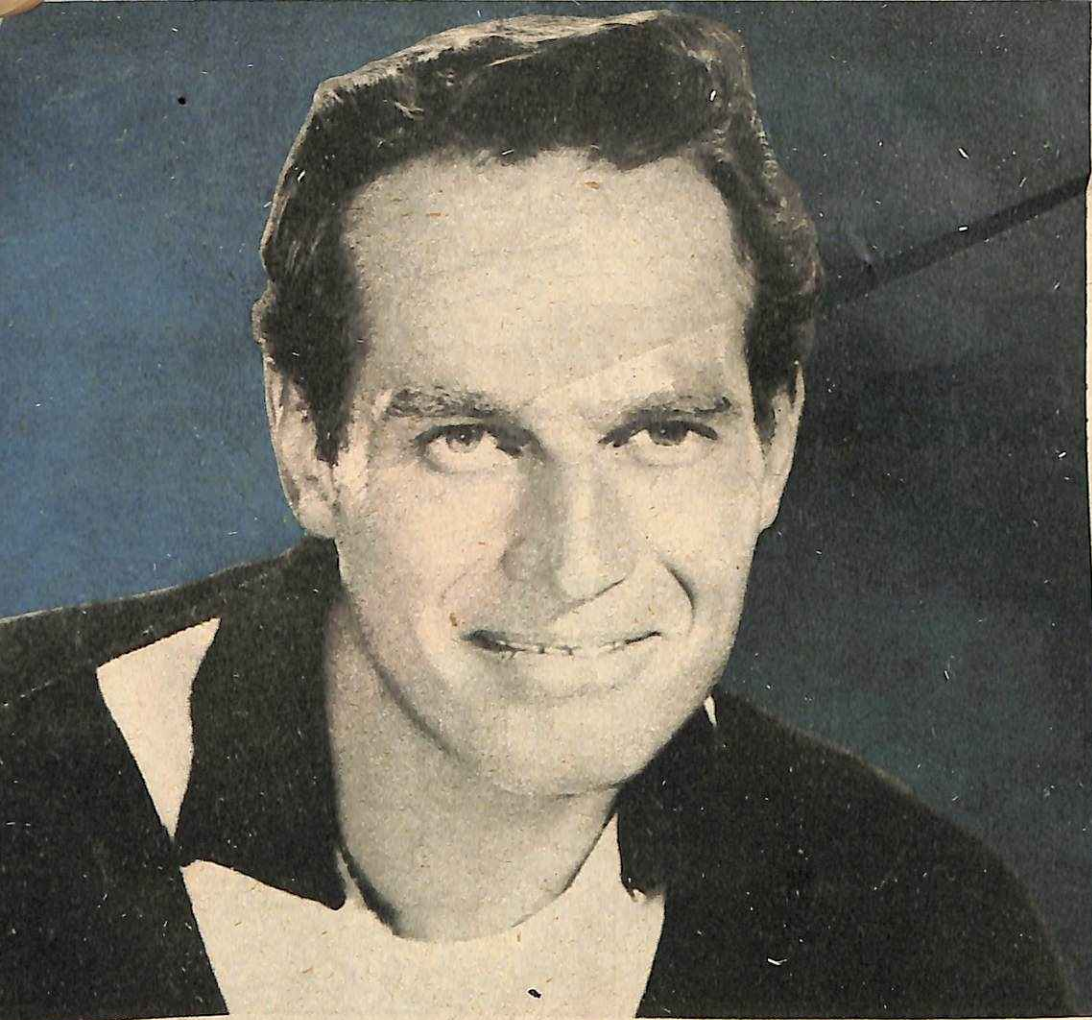
Είχε σκοτεινιάσει από πολλή ώρα. Πλησιάζανε 10...

Ο Κλώντ σκέφθηκε άόριστα πώς θα τον περίμενε κάπου η Νάντια.

Πού όμως; Τό είχε ξεχάσει και δεν προσπαθούσε καθό-λου να το θυμηθ...

Π. ΖΑΝΙΝ

“Ένας εξαιρετος στάρ - νικητής του έφετεινού “Οσκαρ

ΑΠΟ το 1950, που άρχισε την κινηματογραφική καριέρα του, μέχρι το 1957, κατά το οποίο συμπλήρωσε το γύρισμα της δεκάτης τετάρτης ταινίας του, ο Τσάρλτον “Η- στον κατέβαλε φιλότιμες και απεινωμένες προσπάθειες να διακριθώ, αλλά χωρίς επιτυχία. “Ήταν βέβαια ένας νέος ήθοποιος που ήθελε να φτάσει πολύ ψηλά, αλλά κοντά στην καλλιτεχνική φλόγα που τον έκαιγε έπρεπε να διαθέτει και λίγη τύχη. Και τύχη δεν είχε αν κρίνει κανείς από τις τόσες ταινίες, που γύρισε στο παραπάνω διάστημα χωρίς να μπορέσει να διακριθώ ούτε και σ’ αυτή την Αμερική ακόμη.

— Είμαι ένας άτυχος που δεν πρόκειται να προκόψω ποτέ! συνήθιζε να λέει συχνά μ’ ένα πικρό γαμόγελο στα χείλη.

Και να λάβει κανείς υπ’ όψη του ότι ανάμεσα στις 14 αυτές ταινίες ήταν και μερικές σαν «Το δγδσο θαύμα», που έκαναν παγκόσμιο καριέρα και γνώρισαν μεγάλη επιτυχία. Κι όμως θα εξακολουθούσε να παραμένει άγνωστος, αν άμέσως μετά δεν τον ξεχώριζε ο μακαρίτης Σεσίλ ντε Μίλ, ο πίο σπάταλος παραγωγός—σκηνοθέτης του κόσμου, για να του αναθέσει έναν από τους σημαντικότερους ανδρικούς ρόλους στη διθλική ταινία του «Οι Δέκα Έντολές».

Μετά το ιστορικό αυτό φιλμ, θα έλεγε κανείς ότι η τύχη θυμήθηκε επί τέλους και τον Τσάρλτον και τον έκανε περιζήτητο στο Χόλλυγουντ.

Αλλεπάλληλες οι καινούργιες ταινίες τώρα, φιλμ και δόξα όση δεν είχε όνειρευτή ποτέ και τεράστια κέρδη έκαναν τον Τσάρλτον τον υπ’ αριθμόν ένα στάρ της «νέας φουράς» του Χόλλυγουντ. Άνέμεσα στις καινούργιες ταινίες, που γύρισε από το 1957 και μετά σημειώνουμε τις «Τρεις θερμάισμοι άνδρες», «Ο άρχων του τρόμου», με τον “Ορσον Γουέλλες και την Τζάννιτ Λή, «Ματωμένοι δρόμοι», με τον Γκρέγκορι Πεκ και την Τζίν Σίμ- μουν, και «Λαφίτ ο περσικής». με τον Γιούλ Μπρύννερ.

Κατόπιν ένας άλλος γνωστός σκηνοθέτης με μεγάλες επιτυχίες στο ένεργητικό του, ο Γουίλ- λιαμ Γουάιλερ τον προσέλαβε πληρώνοντάς τον πανάκριβα για να πρωταγωνιστήσει στη θρυλική διθλική ταινία «Μπέν Χούρ». Για το γύρισμά του μεγάλου αυτού φιλμ ο Τσάρλτον

Τσάρλτον

ΗΣΤΟΝ

αναγκάστηκε να παραμείνει στη Ρώμη 11 ο- λόκληρους μήνες και να εργασθώ σκληρά. Και ή ανταμοιβή, η πιο τιμητική ανταμοιβή για την τέχνη και τους κόπους που κατέβαλε, ήρθε έφέτος πριν από λίγο καιρό, όταν άνέμεσα σε πολλούς και επικίνδυνους άλλους διεκδικητές, κατέκτησε το περίφημο χρυσό αγαλμάτιο “Ο- σκαρ» και τον επίζηλο τίτλο του «καλύτερου ήθοποιού του 1960».

Γυρίζοντας από τη Ρώμη στο Χόλλυγουντ, πέρυσι τον “Οκτώβριο, βρήκε να τον περιμένει μια ακόμη ενδιαφέρουσα ταινία. Είχε τον τί- τλο «Μονομαχία στον “Ατλαντικό», και συμπρω- ταγωνιστή τον «βετεράνο» Γκάρυ Κούπερ. Διά- βασε το σενάριο, του άρεσε πολύ και δέχτηκε να το παίξει στην οθόνη, μια και θα είχε την τιμή να συμπρωταγωνιστήσει με τον υπ’ α- ριθμόν ένα στάρ της «παλαιάς φουράς» του Χόλλυγουντ, όπως έλεγε ο ίδιος.

Τώρα που τελειώνει και το φιλμ αυτό, ο Τσάρλτον με την οικογένειά του έχουν απο- σπάρθω σε κάποια γωνιά της Καλιφόνιας.

— “Επειτα από τόση έπιποτική εργασία, τώ- ρα ανάπαυση, έλεγε ο ίδιος πριν από λίγες βδομάδες. Βέβαια, δε μπορώ να πώ, τα καλά φιλμ και οι μεγάλοι ρόλοι πάντα με ενδιαφέ- ρουν, αλλά πρέπει να ξεκουράζομαι και να ή- λιο. “Εχω ήδη προτάσεις για τρεις καινούρ- γιους ρόλους. Τους μελετώ, βέβαια, αλλά δε θα αποφασίσω πριν ξεκουραστώ καλά. Νομίζω ότι η καλή υγεία είναι το πρώτο και πιο ση- μαντικό «άτοψ» για έναν άνθρωπο. Όλα τα άλλα έρχονται μετά...

Ο Τσάρλτον “Ηστον — αυτό είναι και το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη μι- κρή πόλη “Εθανστον του “Ιλλινόις της Αμε- ρικής στις 4 “Οκτωβρίου του 1922. Μεγάλωσε και σπούδασε εκεί, αλλά όταν έγινε 15 χρό- νων οι γονείς του τον πήραν για να έγκα- τασταθούν στο Σικάγο. Στη μεγαλούπολη αυ- τή τελείωσε ολόκληρες τις σπουδές του και

Ένα τελευταίο πορτραίτο του άρρενωπού Τσάρλτον “Ηστον

σε ηλικία 19 ετών ένεγράφη στο Πανεπιστή- μιο για να ακολουθήσει το δημοσιογραφικό έ- παγγέλμα.

Παρακολουθώντας τα μαθήματα δημοσιογρα- φίας, γρήγορα διεπίστωσε ότι έξ ίσου τον έν- διέφεραν και τα μαθήματα δραματικής τέχνης. Παρακολούθησε τακτικότερα τα μαθήματα και το 1943 άπεφάσισε να εγκαταλείψει τη δη- μοσιογραφία για να γίνει ήθοποιος του θεά- τρου. Άλλά δε πρόφτασε να παρακολουθήσει περισσότερο από ένα έτος. Τον επόμενο χρόνο τον κάλεσαν να υπηρετήσει στις τάξεις της α- εροπορίας και ο Τσάρλτον, υπαξιωματικός της αεροπορίας πιά, έστάλη να υπηρετήσει σε μια βάση βαρέων βομβαρδιστικών Β. 29 στις νή- σους Άλεούτες του Ειρηνικού.

Πριν φύγει όμως για τη μακρινή αυτή βάση, φρόντισε να τακτοποιήσει και μια ύποχρέωσι που είχε: παντρεύτηκε τη νεαρή συνάδελφό του στη δραματική σχολή Λύντια Κλάρκε, με την οποία τον συνέδεαν πρωερόι δεσμοί από πριν. Άμέσως μόλις έγινε ο γάμος ο Τσάρλ- τον αναγκάστηκε να φύγει.

Στην Αμερική και στη γυναίκα του επέ- στρεψε το 1947 ως πολίτης πιά. “Επειτα από λίγο άπεφάσισε να ακολουθήσει το θεατρικό έ- παγγέλμα όριστικά και σχηματίζοντας μαζί με τη γυναίκα του ένα μικρό θέατρο άρχισε τις τουρνέ στις επαρχιακές πόλεις. Το 1948 διε- λύθη ο θέατρος και ο Τσάρλτον προσελήφθη στο θέατρο της Κάθριν Κόρνελλ, για να έρμηνεύσει έναν ενδιαφέροντα ρόλο στο έργο «Αντώνιος και Κλεοπάτρα». Από τότε άκολουθήσαν πολ- λά άλλα έργα στο Μπροντγουάϊν, ενώ συγ- χρόνως ο Τσάρλτον έκανε εμφανίσεις και στην τηλεόραση.

Στο θέατρο έμεινε μέχρι το 1950. Και θα έμεινε ίσως για πάντα, αν στο μεταξύ δεν τον είχαν έπισημάσει τα «ελαφινικά ταλέντα» του Χόλλυγουντ. Τον πολιορκήσαν άμέσως κι αυ-

τός δέχτηκε να εγκαταλείψει το θέατρο για τον κινηματογράφο, όπου μεσουρανάει σήμερα και είναι ένα από τα πιο λαμπρά νέα άστέρια του Χόλλυγουντ.

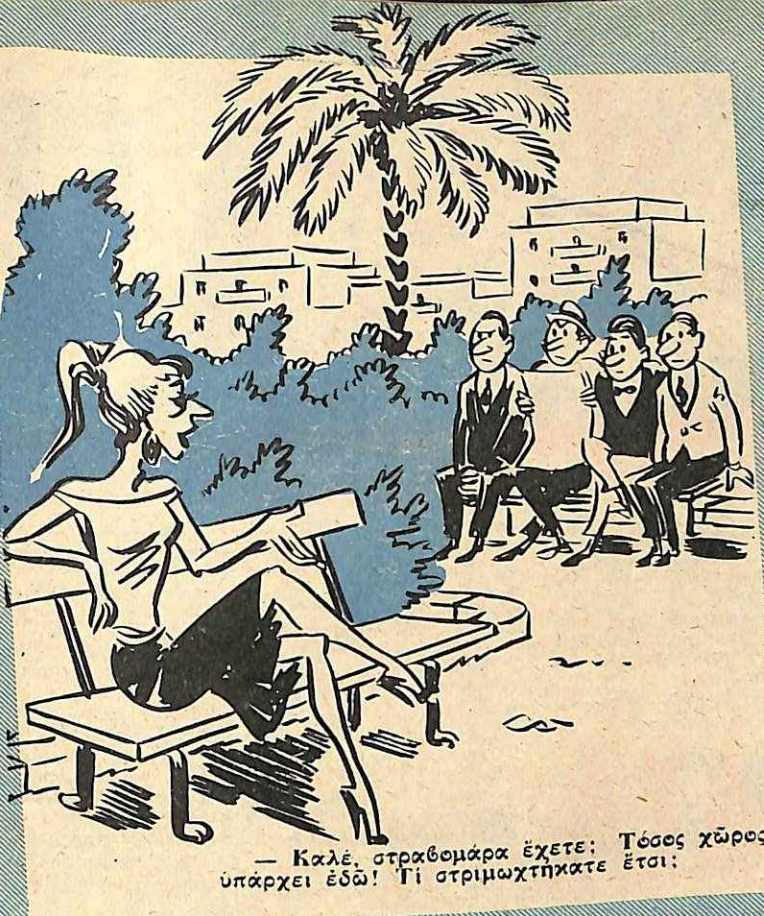
Με άνάστημα 1.85, άθλητικό σώμα φορ- δείς ώμους, σκληρά χαρακτηριστικά προσώπου και γαλανά έκφραστικά μάτια, ο Τσάρλτον έ- δειξε άμέσως ότι ήταν άποκλειστικά πλασμέ- νος για τον κινηματογράφο. Κι ενώ είχε όλη τη διάθεση και την εργατικότητα για να άνα- δειχτεί άμέσως άρχισε να το επιτύχει, γιατί όλες οι πρώτες ταινίες του ήταν δευτερευού- σης σημασίας. Άλλά η έπιμονή και η ύπομονή του νίκησαν στο τέλος.

Από το γάμο του, ο Τσάρλτον απέκτησε ένα γιο το 1955, δώδεκα χρόνια μετά το γά- μο του δηλαδή. Και πέρυσι, απέκτησε ένα κο- ριστάκι, πράγμα που τον ένθουσίασε και τον γέμισε χαρά αφού τώρα έχει δυο παιδιά, ένα άγόρι κι ένα κορίτσι.

— “Εγώ και η γυναίκα μου άναπληρώνουμε τώρα τα χρόνια, που χάσαμε χωρίς παιδιά... λέει συχνά ο ίδιος ενώ το πρόσωπό του άκτι- νοβολεί από εύτυχία.

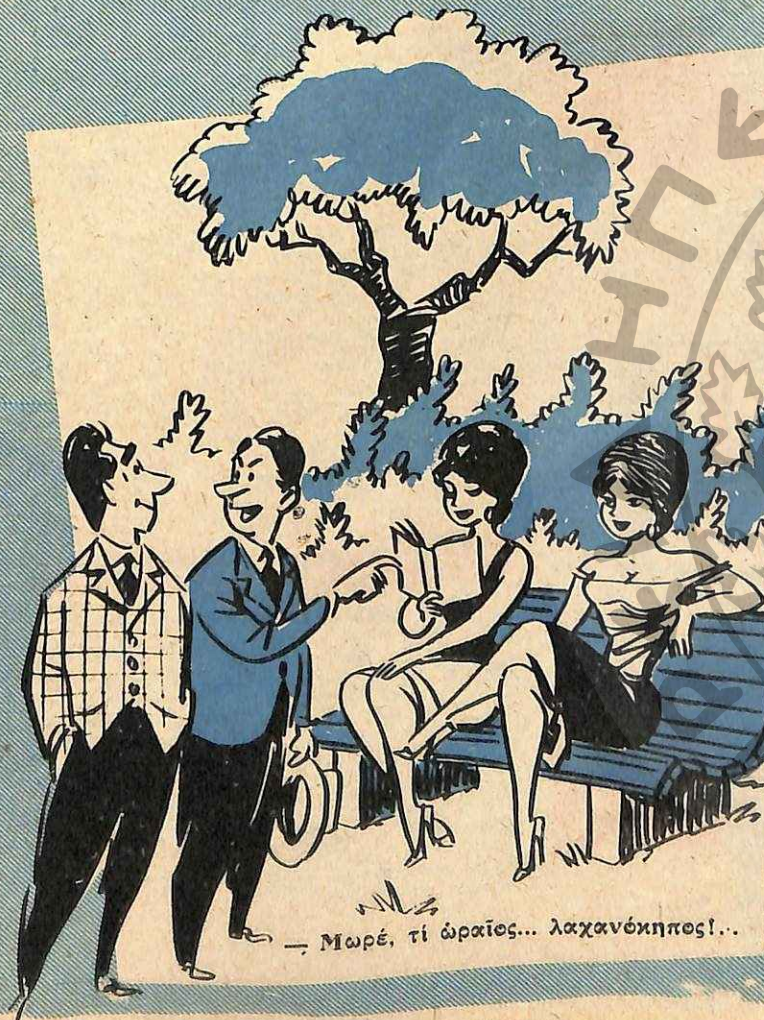
Ο. PENNY ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

*Η Χέντυ Λαμάρ, που χάρισε τον πέμπτο της σύζυγο, τον βασιλιά των πετρελαίων Χόουσαντ Λή, άποκάλυψε πως έκτος από τη διατροφή, που θα της δίνει ο σύζυγός της, θα πάρη μια έφ’ άπαξ άποκρίμωσι, θα κρατήσει όλα της τα κοσμήματα και τα πανάκριβα γουναρικά της καθώς και τις μετοχές που έ- χει στις 193 πετρελασιοπηγές του πρώην συ- ζύγου της, «Είμαι 45 χρόνων», δήλωσε η στάρ και λατρεύω τα δυο μου παιδιά, τον Τόνυ 13 χρόνων και την Ντενίς 15. Με τα χρήματα που έχω και τα έσοδα μου, μπορούμε να ζή- σουμε άνετα. Δεν παραμέλησα ποτέ τον άγ- τρα μου, τον όποιο άγαπούσα ελκρινά, εκεί- νος όμως ποτέ δε μου συγχώρησε το ότι ή- μουν διάσημη».

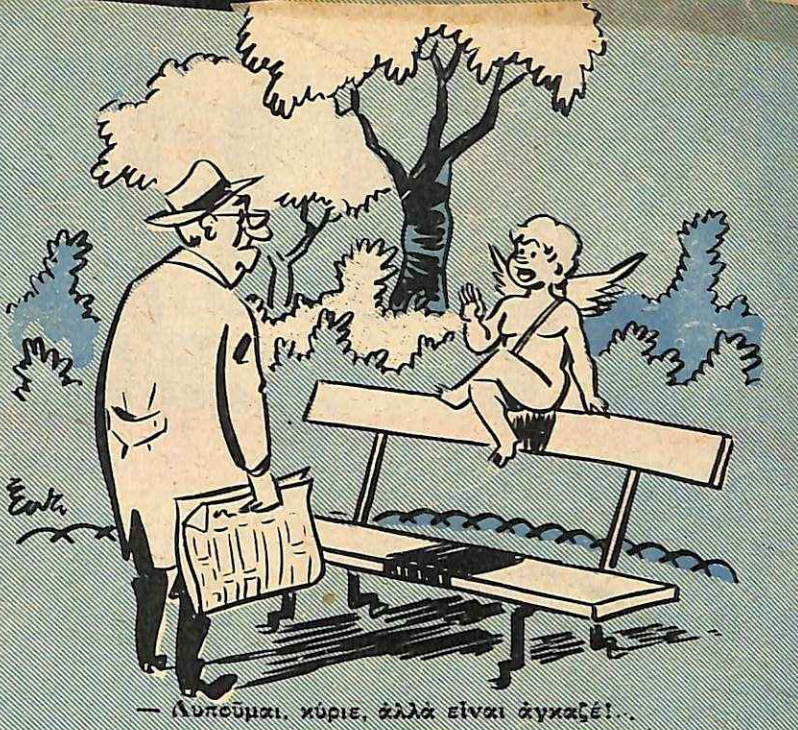

— Καλέ, στραβομάρα έχετε: Τόσος χώρος υπάρχει εδώ! Τι στριμωχτήκατε έτσι!

Άνοιξις και παγκάκια του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Μωρέ, τι ώραίος... λαχανόκηπος!...

— Λυπούμαι, κύριε, αλλά είναι άγκαζέ!...

— Πάμε γρήγορα, κακμοίρη μου, για την άδεια γάμου, γιατί σούστριψα το λαρυγγί!...

— Άντε, βρέ παιδιά, “Ας σηκωθεί επί τέλους κανένα ζευγάρι, γιατί ε’ άρπάζουμε καμιά πουντά!...

**"Οχι πιά
αναβολές
στό χάμο**

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE με GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Μόνον η οδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ ένα πατενταρισμένο ουσιαστικό που δημιουργεί μια άορατη οσπίδα γύρω από τα δόντια και καταπολεμά την τερηδόνα όλη την ημέρα.

Βοηθώντας τα δόντια σας με οδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ με ΓΚΑΡΝΤΟΛ αποφεύγετε την κακοσμία του στόματος και προλαμβάνετε την τερηδόνα.

δότε μπορώ να συγκρατήσω λέξι-
πρός λέξι μία συνομιλία, ακόμα κι
αν κρατήσω μία ολόκληρη ώρα.

Στο διάστημα της αδιασφάλειας
του Ζοντρί, η Έριετα τον περι-
ποιήθηκε όσο μπορούσε. Ζήτησε μά-
λιστα να της στήσουν ένα κρεβά-
τι στην καμάρά του, για να μένει
κοντά του και τη νύχτα.

Αλλά εκείνος δεν το δέχθηκε.

Βρισκόταν, λοιπόν, κοντά στον
άντρα της η Έριετα, όταν του ά-
ναγγείλανε την επίσκεψη της Λι-
λιάν. Ακούγοντας τ' όνομα της
κοπέλλας, κυριεύθηκε από δυνατή
συγκίνηση, αλλά τη δάμασε αμέ-
σως. Ουμήθηκε τη συνομιλία της
με το Ρενώ. Δεν άφησε όμως να
φανεί τίποτα στο πρόσωπό της.

Η Λιλιάν δεν κατώρθωσε να έ-
ξηγήσει τη ματιά που της έριξε η
Έριετα, όταν μπήκε στην καμάρά
του Ζοντρί. Την ήξερε από άλλοτε.
Την αναγνώρισε άμεσα και της
άπλωσε το χέρι της.

Εκείνη δε μπορούσε να μην άν-
ταποδοχή το χαιρετισμό. Το χέρι
της όμως έμεινε παγωμένο και ά-
ψυχο. Η επαφή του έφερε στη Λι-
λιάν ένα συναίσθημα αβύσσου και
φόβου σχεδόν...

Η Έριετα πάλι, βλέποντας πό-
σο μορφή κι' ελκυστική ήταν η
αντίληψη της, ένοιωσε να μεγα-
λώνη το μίσος της...

Ο Ζοντρί αναστατώθηκε στο κρε-
βάτι του και είπε:

— Δεσποίνις, με συγχωρήτε που
σας δέχομαι εδώ. Αλλά δε θέλω να
να σας αφήνω αυτή την άκρως...

Σας έχω πη, άλλωστε, πως είμαι
προθυμός να σας βοηθήσω στην
προσπάθειά σας.

Η Έριετα, ακούγοντάς τον, θυ-
μήθηκε εκείνο που της είχε πη ο
Ρενώ:

«Θα σας συγκράσω αν εξασκή-
σετε όλη την επιρροή σας στον
άντρα σας, ώστε να πείσει τη Λι-
λιάν να διακόψει την έρευνά της».

Τι συμφέρον είχε ο Ρενώ να η-
τάν ένα τέτοιο πράγμα;...

Δεν τόδερε η Έριετα. Πάντως δ-
μως είχε άρνηση στο Ρενώ και του
είχε επανέλθει την απειλή: «Σου
ορκίζομαι πως η Λιλιάν δε θα γί-
νη ποτέ γυναίκα σου!».

Κι' όταν εκείνος τη ρώτησε με
ποιον τρόπο θα το κατώρθωνε αύ-
το, του είχε απαντήσει: «Αυτό εί-
ναι μυστικό μου!».

— Θάχατε ασφαλώς να μου πη-
τε κάτι για το Ρενώ... είπε ο Ζον-
τρί στη Λιλιάν.

— Μάλιστα.

Ο δικηγόρος στράφηκε στη γυ-
ναίκα του. «Ήθελε να την παρακα-
λέσω να τους αφήσει μόνους. Αλλά
έκείνη πρόλαβε την επιθυμία του
και του είπε, με το χαμόγελο στα
χείλη:

— "Αν με χρειαστής τίποτα,
φώναξε με. Δε θύμαι μακριά..."

Και βγήκε απ' την καμάρά. Αλ-
λά δεν απομακρύνθηκε. Έμεινε στο
διπλανό δωμάτιο. Είδε πως η Λι-
λιάν δεν είχε κλείσει τη μεσοπορ-
τα. Πλησίασε, λοιπόν, πατώντας
στα νύχια, κρύφτηκε πίσω από μία
βιβλιοθήκη, που βρισκόταν κοντά
στην πόρτα, κι' άκουγράστηκε.

Η Λιλιάν μιλούσε καθαρά. «Η
Έριετα άκουγε κάθε λέξι της. "Ό-
σο για τον άντρα της, δεν κατώρ-
θωνε να ξεχωρίση τα λόγια του,
γιατί μιλούσε πιο σιγά. Αλλά αύ-
το δεν την ενδιέφερε. Εκείνο που
ήθελε να μάθι ήταν το τί θύλεγε
η Λιλιάν..."

«Όσο μιλούσε η κοπέλλα, το πρό-
σωπό της Έριετα έπαιρνε μία έκ-
φραση άγριας χαράς και στα χεί-
λη της χαραζόταν ένα θριαμβευτι-
κό χαμόγελο..."

Η Λιλιάν επανέλαβε στο δικη-
γόρο όλα της είχε πη ο Ζερβουάς
για το μαχαίρι του εγκλήματος.

Υστερα πρόσθεσε:

— "Αν ο πατέρας μου δε φοβό-
τανε τόσο πολύ το σκάνδαλο και
παρουσιάζονταν τότε στη δικαιοσύ-
νη, θ' αποδεικνύονταν τελείως ή α-
θώοτης του Ρενώ. Δε νομίζετε και
σείς;

Πραγματικά, ψιθύρισε ο δι-
κηγόρος, η λεπτομέρεια αυτή είναι

πολύ σημαντική. "Αν την ξέραμε
τότε, θα μάς χρησίμευε πολύ. Σή-
μερα όμως, έπειτα από τόσα χρό-
νια, αμφιβάλλω αν μπορή πιά να
μάς χρησιμεύει σε τίποτα.

Η Έριετα δεν είχε ανάγκη ν'
ακούση τίποτ' άλλο. Έφυγε αδό-
ρυχα και πήγε να κλειστή στην κά-
μαρά της. Πρέπει δε να ήταν πολύ
σοβαρά κι' ενδιαφέροντα αυτά που
είχε ακούσει, γιατί, μόλις βρέθη-
κε μόνι, φώναξε:

— Ποτέ δε θα γίνη γυναίκα του
Ρενώ αυτή η μικρή! Τους κρατάω
δλους και θα τους κάνω να κατα-
λάβουν πως είναι στη διάθεσί μου!

Νά τί είχε συμβή:

Θα θυμούνται οι αναγνώστες ότι,
όταν η Ζακελίνα είχε φανερώσει στο
Βιλεντιέ πως επρόκειτο να γίνη
μητέρα, τον είχε πιάσει μία μέρα
να ψάχνει στην καμάρά της, για να
βρή τα γράμματά του.

Προβλεπόμενος ίσως τότε το μέλ-
λον, είχε άρνηση να του τα δώσει
πίσω.

Ο Βιλεντιέ είχε φέρει μαζί του
τα γράμματά της Ζακελίνας, για
να τ' ανταλλάξει με τα δικά του.

Αλλά εκείνη του είχε πη περηφάνοι:

— Αφού σας τσάτσειλα, δε μου
αρκούν πιά. Μπορείτε να τα κρα-
τήσετε.

Κι' ο Βιλεντιέ είχε φύγει, χωρίς
να της τα επιστρέψει. Τα είχε φυ-
λάξει ύστερα, μαζί μ' άλλα χαρ-
τιά του, σε κάποιο συρτάρι, που
το κλειδί του το κρατούσε πάντα
πάνω του.

Λίγο καιρό μετά τη δολοφονία
του, πέθανε κι' η χήρα του. Τότε
η Έριετα βρήκε τα φυλαγμένα
γράμματά της Ζακελίνας.

Τα διάβασε ένα-ένα και μάντεψε
πως σ' αυτά περιεχόταν η εξήγησι
έκείνης της δολοφονίας.

Στους δυστυχισμένους μήνες,
που είχε περάσει στο Παρίσι, πριν
συναντήση το Ζερβουά, η Ζακελίνα
είχε πάρει μερικά γράμματά αόκη-
τη απ' το Βιλεντιέ, που της ζητούσε
να τη συναντήσει. Μπορούσε στην έ-
πιμονή του όμως, του είχε στείλει
μία μέρα ένα γράμμα, που έβαλε
τέλος σ' εκείνη την αλληλογραφία.

Σ' αυτό, ανέφερε τη γέννησι της
κόρης τους, καθώς και τ' όνομα
των Ντανιού, που τους είχε έμπι-
σταθή το μωρό.

Απ' τα γράμματά, που είχε βρή
η Έριετα, αποδεικνύονταν οι σχέ-
σεις, που είχαν διακοπή ξαφνικά,
όταν έφυγε η Ζακελίνα απ' το
Μπουά-Μυρέ.

Λίγο καιρό πριν απ' το
γάμο του Βιλεντιέ με την πλού-
σια χήρα. Ήταν, λοιπόν, φανερό,
ο Βιλεντιέ είχε εγκαταλείψει
τη Ζακελίνα, για να παντρευτεί από
συμφέρον, κι' ότι εκείνη είχε φύγει.

Το τελευταίο γράμμα της απ' το
Παρίσι ήταν πιο διαφωτιστικό, αφού
ανάφερε τη γέννησι της Λιλιάν. Η
Ζακελίνα έγραφε επίσης σ' αυτό:

«Μην ξεχνάτε εκείνο που σας εί-
πα κι' άλλοτε. "Όσο κι' αν είναι
το πεπρωμένο μου, εσείς θα είσα-
στε πάντα ξένος για μένα. "Αν ζη-
τήσετε να ξαναβρεθώ στο δρόμο
μου, αλλοίμονό σας!».

Αναπολώντας τις τραγικές στι-
γμές της δολοφονίας του πατέρα
της, που την είχε παρακολουθήσει
από τόσο κοντά, η Έριετα σκε-
φτόταν πως ο άγνωστος φονιάς δε
μπορούσε να ήταν άλλος απ' τη
Ζακελίνα.

Δεν είχε καμιά απόδειξι γι' αύ-
το. Αλλά η πεποίθησι της ήταν
τόσο μεγάλη, ώστε, βασισμένη σ'
αυτήν, είχε απειλήσει το Ρενώ, ότι
η Λιλιάν δε θα γινόταν ποτέ γυ-
ναίκα του.

Απ' το γεγονός ότι οι Ζερβου-
άς είχαν υιοθετήσει την εγκαταλε-
λειμένη Λιλιάν, οι υποψίες της
Έριετας στράφηκαν σ' αυτή. Μη-
πως το υιοθετημένο παιδί ήταν ή
ίδιη ή κόρη της Ζακελίνας;

Έβαλε τότε να μάθουν τί είχε
απαγγείλει η μικρή, που είχε φύσει
η Ζακελίνα στο σπίτι των Νταν-
ιού, στη Νάντη. Πληροφορήθηκε,
λοιπόν, ότι είχε χαρή λίγες μέρες
πριν από την υιοθέτησι. Απ' αυτό
βεβαιώθηκε πως επρόκειτο για το
ίδιο κοριτσάκι.

Από τότε, δεν είχε κάνει κα-

νένα διάδημα. Δε φανταζόταν, άλ-
λωςτε, πως θα της παρουσιαζόταν
στο μέλλον η ευκαιρία να εν-
διαφερθή για τη Ζακελίνα, το Ζερ-
βουάς ή τη Λιλιάν...

Μα να που τώρα συναντούσε τη
Λιλιάν σαν αντίληψή της, πιά ε-
πιβρόδη απ' ότι μπορούσε να φαν-
τασθή!

Γιατί η Λιλιάν, όχι μόνο ήταν
εκαμμοβατικά όμορφη, αλλά και α-
γαπούσε το Ρενώ μ' ένα έρωτα με-
γάλο, άγριο και ανυπότακτο, κι' έ-
κείνος ανταποκρινόταν στο αίσθη-
μά της.

Μα τώρα έλλαζαν τα πράγματα.
Η ύλική απόδειξι της ένοχής της
Ζακελίνας, που έλειπε ως τότε,
προσφερόταν τώρα στην Έριετα
απ' τα ίδια τα χείλη της Λιλιάν!

Η διήγησι της για το μαχαίρι
του εγκλήματος συμπλήρωνε το κε-
νό εκείνο...

Η Έριετα θυμότανε πολύ καλά
πως δεν είχε βρεθή το μαχαίρι, με
το οποίο είχε γίνει η δολοφονία
του Βιλεντιέ. Τώρα μάθαινε ξαφνι-
κά ποιά ήταν κι' από που το είχε
πάσει ο φονιάς.

Τι μεγαλύτερη, τι πιστικότερη
απόδειξι χρειαζότανε;

Η φαντασία της, έρεθισμένη απ'
το μίσος της για τη Λιλιάν κι' απ'
τη ζήλεια της, αναπαριστούσε τη
δολοφονία του πατέρα της κι' όσα
είχαν προηγηθή απ' αυτήν.

Όταν ξαναβρήκε τη Ζακελίνα, ο
πατέρας της θα είχε προσπαθήσει
να επαναλάβη τις σχέσεις μαζί
της. Ίσως να μην είχε πάψει να
την αγαπά...

Μα εκείνη είχε αντίσταθ. Ο
Βιλεντιέ, βλέποντας πως δε γινό-
ταν τίποτα με το καλό, πέρασε
στις απειλές. Μα ούτε κι' απ'
αυτές κλονίσθηκε η Ζακελίνα.

Δέχθηκε ωστόσο μία συνάντησι
μαζί του, για να εξηγηθώ, τη
νύχτα της γιορτής στη βίλλα Πρι-
μερός, και πήγε σ' αυτήν, αφού
πήρε το μαχαίρι πάνω απ' το γρα-
φείο του σκύλου της.

Μετά το γκλήμα, απ' τον τρό-
μο και την ταραχή της, το είχε
ξεχάσει κορφαμένο στο στήθος του
θυμωμένου της.

Για μία στιγμή, είχε έρθει στην
Έριετα η σκέψι μήπως ο δολοφόν-
ος ήταν ο Ζερβουάς. Αλλά αν ή-
ξερε εκείνος τις παλιές σχέσεις
της γυναίκας του με το Βιλεντιέ

— κι' αυτός θα ήταν ο μόνος λό-
γος, που θα δικαιολογούσε ένα τέ-
τοιο γκλήμα του — δε θα κρατού-
σε βέβαια κοντά του τη Λιλιάν,
τον καρπό του ένοχου έρωτα της
γυναίκας του. Ούτε και θάκανε
ποτέ λόγο για το μαχαίρι...

Σίγουρα, η Ζακελίνα είχε δολο-
φονήσει το Βιλεντιέ!

Νά γιατί η Έριετα έλεγε και
ξανάλεγε, με μία λάμψι άγριας χα-
ράς στα μάτια:

— Τους κρατώ!... Είναι στα
χέρια μου!... Θα κάνω δ,τι θέλω!...

Η.

Τώρα, που ο Ζερβουάς κι' η Ζα-
κελίνα είχαν ξαναβρή τη Λιλιάν,
δεν είχαν πιά κανένα λόγο να μεί-
νουν στο Παρίσι. Αποφάσισαν, λοι-
πόν, να φύγουν άμεσα για την
Πριμερός. Από εκεί, η Λιλιάν θα ή-
ταν ελεύθερη να συνεχίση τις έρε-
νές της.

Ποτέ δε χαιρόταν η Ζακελίνα,
όταν πήγαινε στην όρασι εκείνη
βίλλα, όπου έμεινε άλλοτε ο Ρόμ-
περτσον, ο άνθρωπος, που την είχε
αγαπήσει με τόση φροσύνη κι' α-
θωσύια. Της έφευγε αναμνήσεις και
θε άλλο παρά ευχάριστες...

Πιά κάτω απ' το πάγκο, κοντά
στο ποτάμι, ξαναβρίσκε το σπι-
τάκι, όπου είχε περάσει τόσες πι-
κρές μέρες, μετά το γάμο της με
το Ζερβουάς... Εκεί είχε δεχτή την
κόρη της, μισοπνιγμένη, όταν την
έσωσε ο Ζερβουάς...

Εκείνο το βράδυ, είχε περάσει
μιά απ' τις φριχτές ώρες, που κλο-
νίζουν πολλές φορές τα λογικά του
ανθρώπου.

Όταν ξαναεπισκέφθηκε το σπι-
τάκι εκείνο, ένα ρίγος φρίκης πέ-
ρασε απ' το κορμί της. Αναπο-
λούσε τα περασμένα χρόνια, τις
σκληρές δοκιμασίες της. Έβλεπε

πάλι το φτωχικό κρεβάτι, όπου ο
Ζερβουάς είχε περάσει τόσες νύ-
χτες άγρυπνίας και φριχτής άγω-
νίας... Το απλό τραπέζι του φα-
γητού τους, απ' όπου είχε δραπε-
θεί ο Ζερβουάς το μοιραίο μαχαίρι, την
τραγική εκείνη νύχτα — το ίδιο
έκείνο μαχαίρι, με το οποίο δολο-
φονήθηκε ο Βιλεντιέ.

Όλα ήταν στη θέση τους... Τι-
ποτα δεν είχε αλλάξει.

✽

Πολλές φορές, στους περιπάτους
τους, ο Ζερβουάς βέλησε να τρα-
βήση τη Ζακελίνα προς το περίπτε-
ρο του πάρκου του Μπουά-Μυρέ.

Μα εκείνη εύρισκε πάντα μία πρό-
φασι να μη προχωρήση ως εκεί.
Δεν είχε το θάρρος ν' αντικρύση
το μέρος εκείνο. Φοβότανε μήπως
πάντων από τότε που ήξερε πως η
Λιλιάν άσχολετο μ' αυτή την υπό-
θεσι, την κατείχε διαρκώς μία ά-
γωνία, που την έκανε πολύ εύκο-
λοσυγκίνητη.

Απεναντίας, η Λιλιάν πήγαινε
καθημερινώς στο περίπτερο — σά
να έλπιζε ότι, τώρα που είχε εισ-
χωρήσει κάπως στο μυστικό του
δράματος, η θέα του μέρους εκεί-
νου θα της φανέρωνε δ,τι δεν ή-
ξερε ακόμα...

Το περίπτερο ήταν πάντα έγκα-
ταλειμένο. Ο Ζοντρί δεν είχε
ενδιαφερθή γι' αυτό, κι' η Έριετα
είχε κάθε λόγο να μη το συμπαθή.

Η Λιλιάν δε μπόρεσε απ' την πόρ-
τα. Όπως κι' άλλοτε, σκαρφάλωνε
στο διπλανό δέντρο, κι' από εκεί
πήδησε μέσα στο δωμάτιο του ά-
πάνω πατώματος.

Το πάτωμα είχε αρχίσει να σα-
πίση απ' την πολυκαιρία και την
ύγρασία. Αμέτρητα πουτίκα ει-
σχωρούσαν από κάτω τις φωλιές
χαν στήσι από κάτω τις φωλιές
τους, ενώ οι άραχνες είχαν σκεπά-
σει τοίχους και ταβάνι.

Η Λιλιάν προχώρησε, ύπεννι-
σε τη σκάλα, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

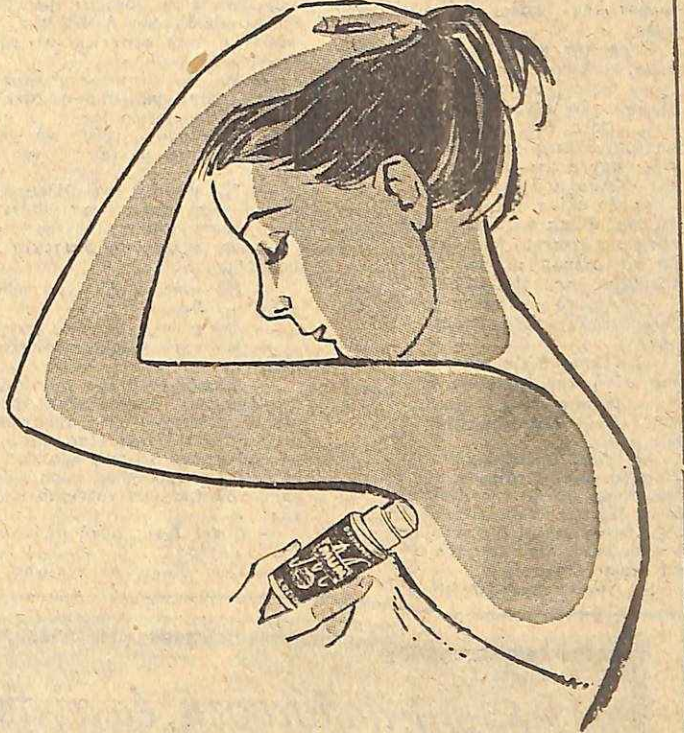
Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν,
Βιλεντιέ, που τον δολοφονούσαν...

Κι' εκεί είχε πέσει από την άκρη
της σκάλας, πατώντας σ' ένα παχύ
στρώμα σκόνης, κι' έφτασε στη
στροφή της, στο σκαλοπάτι απ' ο-
ποίο είχε παρακολουθήσει άλλοτε τη
συνήθησι στο ισόγειο. Από εκεί ε-
ισχώρησε τις φωνές του
Χε ακούσει επίσης τη δολοφονούσαν,

ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΠΛΗ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟ MUM ROLLETTE

σας εξασφαλίζει 24 ώρες φρεσκάδας!

Η περιστρεφόμενη σφαίρα επαλείφει, με μίαν απλή περιστροφή, αφήνει εις το δέρμα το απαλό πέπλο του άποσμητικού MUM. Χρησιμοποιείτε κάθε μέρα το άποσμητικόν MUM ROLLETTE, το πρώτο σε παγκόσμιο κατανάλωσι. Έχετε πάντοτε την βεβαιότητα ότι εξασφαλίσατε 24 ώρες φρεσκάδας.

MUM ROLLETTE

- Προλαμβάνει την κακοσμία του ιδρώτος, ολόκληρο το 24ωρο.
- Ρυθμίζει την εφίδρωσι.
- Δεν έρεθίζει το δέρμα.
- Ακίνδυνο για τα ρούχα.
- Εύγενικά άρωματισμένο.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΛΕΙΑ

BRISTOL MYERS COMPANY - NEW YORK

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε. ΦΑΜΑΡ

γάλη ζέστη. Όταν η Ζακελίνα είδε τη Λιλιάν να γυρίζει απ' το περφόρτο, ανατρίχιασε, χλώμιασε άκονα πιά πολύ, άλλ' έκρυψε τη συγκίνησή της κάτω από ένα χαμόγελο.

Πήρε την κοπέλλα σ' ένα δροσερό σαλονάκι και της είπε:

— Θέλεις να καθήσεις λίγο μαζί μου... αν δεν είσαι κουρασμένη;

— Πότε δεν είμαι κουρασμένη, μητέρα. Ξέρεις δε πολύ καλά πως θέλω πάντα να μείνω κοντά σου.

— Από πού έρχεσαι;

— Η Ζακελίνα ήξερε την απάντησι, πού θα παίρινε, άλλ' είχε κάνει αυτή την ερώτησι για να βοηθήσει να μιλήσει με τη Λιλιάν για ένα θέμα, πού είχε προετοιμάσει...

— Απ' το περίπτερο του Μπουά-Μυρέ, απάντησε η Λιλιάν. Το θυμάσαι;

— Όστε έχεις πάντα στρ' νοού σου αυτή την ιστορία;

— Περισσότερο παρά ποτέ! Απ' αυτήν δεν εξαρτάται η εύτυχία μου...

— Είσαι υπερβολική, Λιλιάν... Τί σχέση έχει η εύτυχία σου με την αποκάλυψη αυτής της αλήθειας, έφ' δσον έζορουμε όλοι — και το παραδέχθηκαν κι' οι δικασταί — πως ό άνθρωπος, πού αγαπάς δε μπορεί νάναί ένοχος;

— Η Λιλιάν κυττάζε με έκπληξι

τη Ζακελίνα.

— Μα ξεχνάς, μητέρα, ότι το έμπδιο στην εύτυχία μου δεν προέρχεται από μένα, άλλ' απ' το Ρενώ; Θα λείψη μόνο τη μέρα, πού θα φανερωθώ δηλ η αλήθεια... Γι' αυτό κι' εγώ φροντίζω να την ανακαλύψω!

— Κι' αν σε παρακαλούσα για κάτι... είπε με κόπο η Ζακελίνα.

— Έσού, μητέρα...

— Αν σου ζητούσα να μην ασχοληθής πιά μ' αυτή την υπόθεσι;

— Ό, μαμά, γιατί θέλεις να με λυπήσ τόσο πολύ; Γιατί θέλεις να γίνω δυστυχισμένη...

— Δε θέλω τη δυστυχία σου, παιδί μου...

— Θα πεθάνω, αν ξέρω πως θα χάσω το Ρενώ.

— Ούτε θέλω να τον χάσης...

— Μα τότε δε σε καταλαβαίνω, μαμά!

— Επειδή σε βλέπω συχνά απελπισμένη κι' επειδή είμαι βέβαιη πως θ' αποτύχης στις προσπάθειές σου, γι' αυτό σου είπα να διακόψης αυτή την άκαρπη έρευνα... Ποτέ δε θα κατορθώσης, κόρη μου, να βρής τον πραγματικό ένοχο πού ζητάς.

— Γιατί έχεις αυτή την πεποίθησι, μητέρα;

— Πώς θέλεις να πετύχης, έκει

πού αποτύχανε τόσο άνθρωποι, πού ήταν σε θέσι να κατορθώσουν πολύ περισσότερα από σένα;

— Ποιός ξέρει καμμιά φορά...

— Έχεις πάντα πεποίθησι;

— Πολύ μεγάλη!

— Όστόσο, όπως έλεγες και μόνη σου, όλοι είναι εναντίον σου. Ακόμα κι' ό Ρενώ, εκείνος δηλαδή, πού έχει το μεγαλύτερο συμφέρον ν' αποδειχθώ ή αθώότης του, κατέφυγε σε ψευτικές ομολογίες, γιά να σ' έμποδίσω να συνεχίσης τις έρευνές σου...

— Μ' αυτό όμως δεν κατώρθωσι τίποτ' άλλο, παρά να μεγαλώση την έπιμονή μου!

— Όστε λοιπόν αυτή η αγάπη αποτελεί το μοναδικό δνειρό σου;

— Ναι, μητέρα...

— Κι' ό γάμος σου το μοναδικό σκοπό σου;

— Ναι, μητέρα...

— Αφού αντίσταθες στα παρακάλια του Ρενώ, καταλαβαίνω καλά πως θ' άρνηθής και στα δικά μου...

— Ό, μαμά... μαμά...

— Τα μεγάλα μαύρα μάτια της Λιλιάν γέμισαν από δάκρυα.

— Δε σε μαλώνω, παιδί μου, της είπε μαλακά η Ζακελίνα.

— Ούτε καί πρέπει να με μαλώσης, μαμά! Αν εσύ δεν εγκρίνεις την έρευνά μου, ό πατέρας δε

μωσ συμφωνεί μαζί μου. Με βοηθήσε με τις συμβουλές του και με τα λεφτά του και μού κανέρωσε μία σπουδαία λεπτομέρεια, πού δεν την ήξερα...

— Κι' αν μπορούσε να γίνη ό γάμος σου με το Ρενώ;

— Πας' όλο το μυστήριο του παρελθόντος;

— Ναι.

— Ε, μα τότε δε θα μ' ενδιέφερε πιά αυτό το μυστήριο, έφ' δσον δε θ' αποτελούσε πιά έμπόδιο στην εύτυχία μου.

— Και δε θ' άσχολείσω πιά μ' αυτό;

— Ποτέ, σου το υπόσχομαι!

— Καλά, παιδί μου... Η μητέρα σου θα προσπαθήσει να σε κάνει εύτυχισμένη, να σε δώση σε κείνον πού αγαπάς και να βγάλει απ' τη μέση τα έμπόδια πού σάς χωρίζουν!

— Τί σκοπεύεις να κάνης, μαμά;

— Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός... Το μόνο πού μπορώ να σου πώ, είναι, ότι σκοπεύω να συναντήσω το Ρενώ, κι' έλπίζω να τον μεταπειλώ.

— Η Λιλιάν έκανε ένα μορφασμό άμφιδολίας.

— Ός τότε, πρόσθεσε η Ζακελίνα, μού υπόσχεσαι πως δε θα κάνης καμμιά άλλη ένέργεια;

— Όστε και σύ, μητέρα, όπως κι' ό Ρενώ, ενδιαφέρεσαι να μη μάθω τί κρύβεται σ' αυτή την υπόθεσι;

— Η Λιλιάν έκανε αυτή την ερώτησι, δίχως να φαντάζεται πόσο βαθεία πληγώναν τη Ζακελίνα τα λόγια της.

— Εκείνη δεν της απάντησε. Αλλά τα μάτια της πήραν μία έκφρασι τόσο λυπημένη, ώστε η Λιλιάν την άγκάλιασε σφιχτά και της μουρμούρισε σ' αυτή:

— Συχώρεσε με, μαμάκα μου! Συχώρεσε με!...

— Θα περιμένης λοιπόν;

— Ναι, αφού το θέλεις.

— Δεν άπαιτώ, κόρη μου. Σε παρακαλώ μονάχα... Γιατί είναι δικαίωμά σου να ψάξης και ν' ανακαλύψης δηλ την αλήθεια.

— Χωρίστηκαν ύστερα με κάποια άμηχανία, παρ' όλες τις τρυφές έκδηλώσεις τους.

— Η Λιλιάν ήταν νευρική. Συλλογίζότανε τα έμπόδια, πού έβοζαν στο δρόμο της όλοι εκείνοι, πού θαπρεπε να τη βοηθούσαν. Βασάνιζε τη σκέψι της, αλλά δεν κατώρθωνε να βρή μία εξήγησι του μυστηρίου. Και τρώμαζε πολλές φορές, γιατί φοβόταν πως την περίμενε ίσως κάποια μεγάλη λύπη...

— Θυμάταν τα λόγια του Παραμπιέ, πού την είχε προειδοποιήσει άλλοτε, ότι η αποκάλυψη της αλήθειας θα την έκανε πολύ δυστυχισμένη.

— Αν υποπτευότανε τη μητέρα της, σίγουρα δε θα προχωρούσε ποτέ στο δρόμο εκείνο, προς την καταστροφή... Μα δεν είχε γεννηθώ στο νοού της η παραμικρή τέτοια υποψία. Θα περίμενε, λοιπόν, το αποτέλεσμα των ενεργειών της μητέρας της.

— Αφού ό Ρενώ ήταν αθώος — και η Λιλιάν δε μπορούσε νάχη την παραμικρή άμφιβολία γι' αυτό — σε τί όφειλόταν η έπιμονή άρνησής του, πού έφτασε μάλιστα στο σημείο ν' αυτοκαταγορηθώ;

— Η Λιλιάν άναλογιζότανε τις έξηγήσεις, πού της είχε δώσει ό Ρενώ, και ψιθύριζε:

— Όχι, δε μού τα είπε δια... Υπάρχει και κάτι άλλο ακόμα...

— Από κείνη την ήμερα, κυττάζε όλοένα τη Ζακελίνα, γιά να μάθω αν είχε συναντήσει το Ρενώ. Αυτή καταλάβαινε την άνωπομονησία της και της απαντούσε μ' ένα μεγαλοχολικό χαμόγελο:

— Όχι ακόμα, αλλά θα γίνη σύντομα...

✱

Στο μεταξύ, ό Ρενώ είχε επιτρέψει κοντά στους γονείς του, στο χωριό τους. Κι' εκεί προσπαθούσε να ξεχάσει... Καταγινότανε σε διάφορες άγροτικές δουλειές, γιά να διώχνη κάπως τις σκέψεις

του, πού στρέφονταν έπιμονα γύρω απ' τη Λιλιάν.

— Έτσι ήσυχη και μονότονη κυλούσε ή ζωή του εκεί κάτω...

— Η στοργική αγάπη των γονέων του τούδινε θάρρος. Οι δυό γέροι άγαπούσαν ακόμα περισσότερο το γιοό τους, από τότε πού είχαν δηλ γιά λίγες στιγμές τη Λιλιάν.

— Η κοπέλλα είχε κάμει έντύπωσι κυρίως στην καρδιά της μητέρας του Ρενώ, πού ήταν περήφανη γιά τι μιά τόσο όμορφη κοπέλλα άγαπούσε με τέτοια έπιμονή το γιοό της. Ήξερε ή κ. Ραϊζίς πως ή Λιλιάν ήταν πλουσιώτατη και πως θα μπορούσε να διαλέξη τον καλύτερο γαμπρό. Κι' όμως αυτή είχε προτιμήσει απ' όλους το Ρενώ! Πώς να μη συγκινή και να μην κολλήσει τους δυό γέρους ή έκλογή της;

— Όταν τους είχε έπισκεφθώ ή Λιλιάν, ή μητέρα του Ρενώ κρατήθηκε με πολύ κόπο γιά να μη της άνοιξη την άγκαλιά της και να μη της φωνάξει:

«Ναι, έδώ είν' ό Ρενώ και σ' αγαπάει! Είναι ένας άξιος νέος, πού κανείς δε μπορεί να τον κατηγορήσει γιά τίποτα!».

— Μα ό Ρενώ είχε προλάβει να την προειδοποιήσει, κι' έτσι είχε άφισει τη Λιλιάν να φύγη, χωρίς να της πη τίποτα.

— Οι δυό γέροι καταλάβαιναν πολύ καλά την κρυφή λύπη του γιοού τους. Τόν βλέπανε να επιδίδεται μαζί τους σε κουραστικές εργασίες, στις όποιες ήταν άσυνήθιστος, γιατί είχε φύγει από μικρός απ' το χωριό. Κι' όταν, το βράδυ, ή μητέρα του τον έβλεπε κατάκοπο, αλλά πάντα άποροροφημένο απ' τις σκέψεις του, άναστενάζε θλιμμένα...

— Ένα βράδυ, του είπε δειλά:

— Και μένα, έχει μείνει στην καρδιά μου αυτό το κορίτσι...

— Ό, μαμά!... φώναζε ό Ρενώ, σά να τον είχε κεντήσει κάτι.

— Γιατί να υποφέρης έτσι και να την κάνης κι' αυτήν να υποφέρει δίχως λόγο; Δε μπορώ να σε καταλάβω... Την αγαπάς και σ' αγαπάει... Αφού είν' έτσι, δε λείπει παρά ό παπάς, γιά να τελειώση ή ιστορία!...

— Ξέρεις καλά πως αυτό είναι αδύνατο!

— Όχι, δεν το ξέρω καθόλου... Έσού, με το μακάλο σου, το κάνεις αδύνατο! Αυτό έξω έγω... Δεν είν' έτσι τα πράγματα... Απ' την πρώτη στιγμή, πού ήθε έδώ αυτή ή κοπέλλα, τόσο όμορφη και λυπημένη, την αγαπάω σαν κόρη μου... Εμείς γεράσαμε πιά. Θα θέλαμε, λοιπόν, πριν κλείσουμε τα μάτια μας, να σε δούμε εύτυχισμένο...

— Μητέρα, σε παρακαλώ, δε μιλάμε πιά γι' αυτό!

— Η μητέρα έσκυψε το κεφάλι της και σάπασε.

✱

— Έν' απόγεμα, την ώρα πού συγύριζε την τραπεζαρία, είδε μ' έκπληξι να σταματά έξω απ' το σπίτι ένα αυτοκίνητο. Και κατέβηκε απ' αυτό μιά κομψή κυρία, νέα ακόμα, με μιά έκφρασι άησυχίας στο πρόσωπό της.

— Η κ. Ραϊζίς κατάλαβε άμέσως, από ένστικτο, πως έπρόκειτο γιά τη μητέρα της Λιλιάν.

— Και, πραγματικά, ήταν ή Ζακελίνα. Προχώρησε, φανερά συγκινημένη, και τη ρώτησε:

— Με συγχωρήτε, κυρία, είν' έδώ ό κ. Ρενώ Ραϊζίς; Θάθελα να του μιλήσω.

— Η αγαθή χωρική ήταν ταραγμένη κι' αυτή, γιατί φοβότανε μήπως ή συνάντησι εκείνη δημιουργήση καινούργιες στενωχίες γιά το γιοό της.

— Παρακάλεσε, με μασσημένα λόγια τη Ζακελίνα να καθήση και πέρρασε ύστερα στο δωμάτιο, όπου άναπαύονταν ό Ρενώ, πριν φύγη γιά τα χωράφια.

— Μα κι' εκείνος είχε δη τη Ζακελίνα να κατεβαίνει από τ' αυτοκίνητο. Κι' είχε σκεφθώ άμέσως πως έπρεπε να συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό, γιά ν' άποφασίσω ένα τέτοιο διάδημα. Ίσως να κινδύνεζε ή δυσ-

τυχισμένη...

— Ό Ρενώ έτοιμάστηκε βιαστικά. Δεν ένοιωσε καθόλου μίσος γιά τη Ζακελίνα. Τη λυπότανε μόνο. Δεν ήταν γι' αυτόν φόνισσα, αλλά μιά γυναίκα, πού είχε άναγκασθώ να σκοτώση γιά να σώση την τιμή της, την εύτυχία του συζύγου της, τ' όνομα της κόρης της. Άνάμεσα στην άτιμία και στο έγκλημα, είχε προτιμήσει το δεύτερο — κι' ό Ρενώ τη δικαιώνει γι' αυτό.

— Δεν άργησε να παρουσιάστ ή στη Ζακελίνα, πού τον περίμενε ταραγμένη.

— Με ζητήσατε, κυρία; της είπε. Είμαι σέη διάβει σάς.

— Εκείνη έμεινε γιά πολύ άμίλητη. Της φαίνονταν τρομερά όσα έπρόκειτο να πη...

— Τέλος, πήρε θάρρος και άρχισε: — Ζήτησα να σάς δώ, κυρία, γιάτι θέλω να σάς μιλήσω γιά τη Λιλιάν... Γιά να μη σάς μείνη όμως καμμιά άμφιβολία, σάς λέω άμέσως ότι, όταν έφυγε ή κόρη μου απ' τη Νέα Υόρκη, έμαθα το παλιό μυστικό σας και το πραγματικό σας όνομα!

— Ό Ρενώ χλώμιασε, αλλά δεν απάντησε. Περίμενε ν' άκούση τί ήθελε απ' αυτόν ή Ζακελίνα...

— Θα ξέρετε, βέβαια, την έρευνα, πού έχει αναλάβει ή κόρη μου,

συνέχισε εκείνη. Θα ξέρετε ακόμη, καλύτερα απ' αυτήν κι' απ' όλους μας, ότι δεν πρόκειται βέβαια να πετύχη εκεί πού άπέτυχε ή δικαιοσύνη... εκεί πού αποτύχισε και σεις ό ίδιος. Δεν είν' έτσι, κ. Ραϊζίς;

— Ό Ρενώ κρατούσε τα μάτια του χαμηλωμένα. Φοβόταν μήπως, αν τα σήκωνε, διάβαζε ή Ζακελίνα μέσα σ' αυτά ότι ήξερε το τρομερό μυστικό της...

— Η Λιλιάν σάς αγαπάει, έξακολούθησε εκείνη. Έχει δε καταλάβει καλά πως και σεις την αγαπάτε και πως δε δέχεσθε να την παπρωτήτε μονάχα έπειδή θεωρείτε τ' όνομά σας κηλιδωμένο απ' την άδικη εκείνη κατηγορία. Είν' έτσι;

— 'Ακριδώς, κυρία...

— Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμμιά διέξοδος, αφού θεωρείτε άπαραίτητη προϋπόθεσι την αποκάλυψη της αλήθειας κι' είσαστε βέβαιοι πως αυτή ή αποκάλυψη δε μπορεί να γίνη ποτέ;

— Δυστυχώς!...

— Θα υπήρχε όστόσο ένα άπλό μέσο, γιά να βρήτε την ήσυχία και την εύτυχία...

— Ξέρετε σεις αυτό το μέσον;

— Δε μπορεί να γίνη σκέψι πως θα παραδώσετε τον πραγματικό ένοχο στη δικαιοσύνη, γιά ν' απο-

κατασταθήτε με μιά άνασφάλχη της δίκης σας...

— Όχι, βέβαια, αφού... μας είναι άγνωστος αυτός ό ένοχος!

— Τότε, λοιπόν, γιάτι καταδικάζετε τη Λιλιάν να τον άναζητά έπ' άπειρον, δίχως έλπίδα να τον άνακαλύψη ποτέ; Δε θα ήταν καλύτερο να της λέγατε: «Ας ξεχάσουμε κι' οι δυό αυτό το παρελθόν, ας άφίσουμε τον ένοχο στις τύψεις του, αν το έγκλημα εκείνο υπήρξε πραγματικά έγκλημα»;

— Ό Ρενώ άνασφάλχε το κεφάλι του.

— Ναι, έξακολούθησε ή Ζακελίνα, σά ν' αποτελείωνε τη σκέψι της. Μήπως ξέροουμε ποιά αίτια είχε... ό άνθρωπος, πού σκότωσε το Βιλεντιέ; Αν δεν είναι ένας κοινός έγκληματίας, ή συνειδήσι του θα τον τιμωρήση πολύ αωτρώα...

— Αν ήπτε, λοιπόν, στη Λιλιάν να ξεχάσει, αν ξεχάσετε και σεις ό ίδιος, θα βάλετε ένα τέλος στην τρομερή αυτή κατάστασι, πού μας τυραννεί όλοι... Γιά το γάμο σας, δε θα συναντήσετε έμπόδιο, ούτε από μένα ούτε απ' τον άντρα μου. Κι' ή Λιλιάν, εύτυχισμένη πιά, δε θα ενδιαφέρεται γιά τίποτ' άλλο παρά γιά την εύτυχία σας... Έρχομαι σά μητέρα και σάς παρακαλώ να λυπηθήτε την κόρη μου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: *Η συνέχεια.

Είναι άωίστευτη, έφαναστατική, γιά τή μόδα του 1960 η παρέλασις των ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ Revlon

12 άσέροχα καινούργια χρώματα... Άωαζά! έντυωσιακά! έκωηκητικά!

*Η Revlon λανσάρε μιά έπαναστατική καινοτομία στη μόδα των κραγιών. Γοητευτικές άπαλές άποχρώσεις... *Έντυωσιακά βιολέ... *Έξωτικοί τόνοι του μανταρινιοό-δλα... όσο έλκυστικά, πού θέλεις ν' άποκτήσης τρία ή τέσσερα συγχρόνως. Είναι μία άπερίοριστη παρέλασις χρωμάτων!

Και κάτι ωού σάς ενδιαφέρει! «WHITE A LA CARTE»

Μεταβάλετε τους τόνους του κραγιονού σας με το άσπρο Revlon! Κάτω από οιοδήποτε χρώμα, φωτίζει, ένώ από πάνω προσδίδει καινούργιες άνταύγειες.

Γιά το ίδεώδες κολλάρισμα

Κυκλοφορεί σε κομψότατα Βαζάκια με πλήρεις όδηγίες.. και... προσέξτε

ΣΕ ΚΑΘΕ ΒΑΖΑΚΙ ΚΙ' ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟ ΚΟΥΠΟΝΙ ΔΩΡΩΝ

Κόλλα ΚΛΙΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΛΙΝΕΣ

Μὴ «σκοτώνετε» λίγο-λίγο
τὸν ἄντρα σας!

Είναι γεγονός εξακριβωμένο ότι οι άντρες ύστερον σε άντονη από τις γυναίκες. Ένας άντρας 40—50 χρονών έχει 7 φορές περισσότερες πιθανότητες απ' τη σύζυγό του να πάθι στηθάγχη ή θρόμβωσι των στεφανιαίων.

Κι' όταν ακόμη η γυναίκα τους αντιληφθή ότι κουράσθηκαν πολύ και τους συστήση να σταματήσουν, αυτοί δεν την ακούνε. Μιά που άρχισαν κάτι, έπνοον να τὸ τελειώσουν. Δὲν είναι συνηθισμένοι οἱ ἄντρες ν' ἀφίνουν μισοτελειωμένες τίς δουλειές τους...

Ἄν ἀγαπᾶτε ἀλλήλιν, τὸ σὺν τῷ λαφῷ
 ὃν δὲν ἔχετε διδοῖαι, νὰ μείνεται πρόωρα γῆ-
 ρα, πάντες νὰ ἐρίσκατε διαφορὰς ἐπιχειρο-
 λείας, γιὰ νὰ τοῦ τῷ φάρτωσεται ὅταν γυ-
 ρίση ἀπ' τοῦ γραβίου τοῦ ἡ' τοῦ μαγαζιῶ τοῦ.
 Ἡ κἀνέτις τί ἐσέτις, ἡ ἀναθεσέτις τίς ἐς κά-
 ποιν ἄνθρωπον, ἐργάτη ἡ τεχνίτη, μέ πληρω-
 μῇ. Τί εἶναι προτιμώτερο, μιά μικρὴ δα-
 πάνη ἡ ἡ ὕδαλις κ' ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου;

«Ὁ παροργιστὴς κ' ἡ ἑλλειψὶ σωματικῆς ἀσκλήσεως συντελοῦν στὶς παθήσεις τῶν στεφανιαίων, γιὰ ἔχον ἄντρα πρὸς πέρασε τὰ 40. Καλλίτερα νὰ φαίνεται ὁ σύζυγός σας ἀδύνατος καὶ πεινασμένος, παρά παχουλὸς καὶ καλοθρεμένος».

Ὁ ἄνθρωπος σὰς ἔχει ἀνάγκη νὰ κινῆται, νὰ περπατᾷ, γιὰ νὰ τὸνώνεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἀλλ' ἡ σωματικὴ αὐτὴ ἀσκηση πρέπει νὰ γίνεται ταχτικά, κανονικά καὶ μὲ μέτρο.

Μη τὸν ἀφίνετε λοιπὸν νὰ κἀν τέτοιες ἀνοησίες, προπάντων ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό. Ἐμποδίζετε τον... ἀλλὰ μὲ τρόπο καὶ διπλωματία, γιατί ὁ ἄντρας δὲ χωνεύει νὰ τοῦ φέρνετε σάν εἰς μικρὸ παιδί ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κηδεμονία!

[illegible]

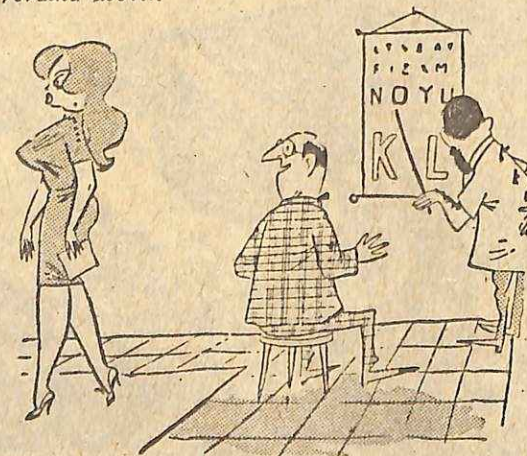
Οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν πως τὸ θεῖον εἶναι
τὸ καλόν. "Ε, ἀφίστε τοὺς νὰ τὸ πιστεύουν!
Τὶ ἔχετε νὰ γράψετε... Ἀπεναντίας, θὰ κερ-
δίσετε τὴν ἡσυχία, τὴν ἀσφάλειά καὶ τὴν κα-
ρὴν ὁὕτως.

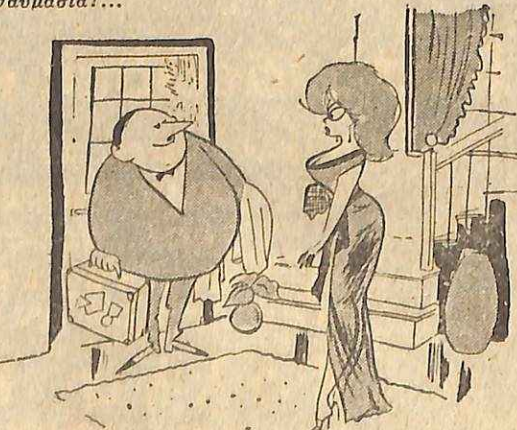
— Καλὲ κονμπάρε... Δὲ θὰ περάσετε μέσα;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Κάποιος, γιατρέ, φλέοταρε τὴ γυναῖκα μου.
Τοῦ ἔδωσα, λοιπόν, μιὰ γροθιά, μὰ μοῦ ἐπετέθη ἡ
γυναῖκα μου!...

— Τώρα μάλιστα, μ' αὐτὰ τὰ γυαλιὰ βλέπω θαυμάσια!...

· Ἡ ἀναχώρησί σου θὰ μ' ἀφήσῃ μεγάλο κενό!

Πῶς θὰ διατηρῆτε τὴ σωματικὴ καὶ
πνευματικὴ σας ἀπόδοσι

Ἡ ἀξία τῶν ὁμῶν χυμῶν ὀφείλεται σὺν ὅτι ἀφομοιώνονται εὐκόλᾳ ἀπὸ τὸν ὄργανισμό. Ἐπίσης, διατηροῦν ὅλες τῆς θιταμίνες καὶ τὰ ὑπεράτα τους, ἐνῶ μὴ τὸ θρεπτικό καταστρέφεται ἕνα μέρος ἀπὸ αὐτά.

Γιὰ νὰ θυγάλομε τοὺς χυμοὺς τῶν φρού-
των, τὰ στύβουμε ἀπλῶς καὶ τὰ περνᾶμε ἀπὸ
τοὐλπάνι. Προκειμένω γιὰ πράσινα χορτά-
ρικα, χρειάζεται ἕνας εἰδικὸς στύφτης. Τὰ
ἀγγούρια, καρότα κλπ. τὰ ξύνουμε πολὺ ψι-
λὰ μὲ τὸν τρίφτη κι' ἔπειτα τὰ στύβουμε μὲ-
σα σὲ τοὐλπάνι.

Οι γυμνοί τὸν φρούτον διεγείρουν καὶ καθιερώνουν συγγνώμης τὸν δργανισμό. Ἄλλ' εἰ μεγάλες ποσότητες θιταμινῶν καὶ ἀλάτων ποὺ παρέχουν στὸ αἷμα, προκαλοῦν συχνὰ μεγάλη ἀσθένειαν τοῦ μεταβολισμοῦ στὸς ἰστούς καὶ ὀξυγένησις ἐνδοχρήσις στ' ἄτομα ἀσυνήθιστα. Γι' αὐτὸ, εἶναι προτιμώτερον νὰ τοὺς κρατοῦμεν ἐν ἀρχῇ μὲν νερό, ὥσπου νὰ τοὺς συνήθισαι τὸ δργανισμό μας.

*Από τους χυμούς των λαχανικών, καλλι-
τεροι είναι οι προερχόμενοι από ρίζες: κα-
ρότα, κοκκινोगούλια, γογγύλια, κλπ. Διατη-
ρούν τα «ζωντανά» συστατικά τους πολύ πε-
ρισσότερο από τα μπαγιανικά χορταρικά που
βλέπουμε συχνά στα μανάβικα.

Οι γυμνοί τών πρᾶσινον χορταρικῶν —ιδίως μαρουλίου, σπανάκιου, μαϊντανού καὶ πατά-
σου— πρέπει νὰ παίρνωνται μετὰ μέτρον, γιατί
εἶναι πολὺ διεγερτικὰ ἢ περιέχουν μεγάλας
ποσότητες δεξλικοῦ ζέσος. Ὁ γυμνὸς τὸν λά-
γανον προκαλεῖ φούσκωμα σὲ ὀρισμένα άτο-
μα, γενικὰ διῶς ἀποτελεῖ ἓνα καλὸ συμπλή-
ρωμα τὸν γυμνὸν τὸν καρότον.

Με τους χυμούς των λαχανικών γίνονται πολύ ωφέλιμα εκκαταίλη, που έχουν συνήθως μία δόση τους το χυμό του καρότου, Σ' αυτόν μπορείτε να προσθέσετε χυμό από σέλινο, κοκκινόρριζι, άγγουρι, ντομάτα, γογγύλι, πορτοκάλι ή μηλό. Τα πράσινα χορταρικά χρησιμοποιούνται κι' αυτά, αλλά πιο περιωρισμένα. Ένα πολύ νόστιμο μίγμα γίνεται με ίσες ποσότητες χυμού καρότου, πατίτσιου κι' μηλού.

Νά τώρα ποιές εἶναι οἱ ιδιότητες τῶν κυ-
ριωτέρων ἀπὸ τοὺς χυμοὺς λαχανικῶν καὶ
φρούτων:

Κ α ρ ό τ ο: Περιέχει πολύτιμες βιταμίνες
καὶ βοηθεῖ στὴν ἐπούλωση τῶν πληγῶν.

Παντζάρι: Περιέχει σίδημο, νάτριο
και λίγο ασβέστιο. Ωφέλιμο για την πίεση,
τους κισσούς και την αρτηριοσκλήρωση

Σέλινο: Είναι πλούσιο σε ασβέστιον
καί ὠφελεῖ ἰδιαιτέρως τοὺς ἀρθρικούς καί
τοὺς νευροπαθεῖς

Ντομάτα: Πλούσια σε βιταμίνες και
ώφελιμα άλατα. Έξουδετερώνει τὰ όξέα του

Λάχανο: Περιέχει βιταμίνη C, θειάφι, χλώριο και ιώδιον. Ωφελεί ιδιαιτέρως στὸ

Γογγύλια: Πλούσια σε βιταμίνη C, κάλιο και ασβέστιο. Καταπολεμούν το

καυτών και αδιόρθωτων. Καταπολεμούν την υπερβολική δεξιάτητα του οργανισμού και κάνουν σκληρότερα και δόντια και τὰ κόκκαλα.

Μαρούλι: Περιέχει άφθονα μεταλλικά
 άλατα, ιδίως του σιδήρου. του μαγνησίου και
 του πυριτίου.

Σπανάκι: Ήξαιρετο γιά τόν καθαρισμό καί τήν αναγέννησι τοῦ πεπτικoῦ συστήματος καί κατά τῆς πυρορρίας τῶν ὀφθαλμῶν.

Μαίντανός: Ὁφελεῖ πολὺ ἐναντίον
τῶν παθήσεων τοῦ οὐροποιογεννητικοῦ συστή-

Π ρ ά σ ο : Περιέχει πολύ θειάφι, αλλά και άλλα χρήσιμα συστατικά. Καθαρίζει τα

Τερπ. Ἀγγουρί: Περιέχει κάλιον, νάτριον, γλώριον, ασβέστιον, φωσφόρον, τιμινόν.

θειάφι. Είναι διουρητικό, και γενικά αξιολογείται
τις έκκρίσεις του οργανισμού. Δυναμώνει την

Λεμόνι: Έχει ισχυρή αλκαλική αντί-
δραση. Ωφέλιμο για τους ρευματισμούς και

Πορτοκάλι: Περιέχει βιταμίνες Α, Β και C. Ένεργει όπως και το λεμόνι.

Μήλο: Καθαρίζει τὸ αἷμα καὶ ὠφελεῖ τὸ νευρικό σύστημα.

Σταφυλί: Πλούσιο σε βιταμίνες Β, κά-
λιον, ιώδιον, ασθένιον, κλπ. Ωφελεί ιδιαι-
τέρως στις καρδιακές παθήσεις.

Ο Ρότζερ Τσιούη, λίγο μετά την αποφυλάκισή του, με το βιβλίο του, που στάθηκε γι' αυτόν το διαβατήριο για το θάνατο.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ

Οι πιστοί του σκότωσαν για εκδίκηση τον αντίξηλο του αρχηγού τους Ρότζερ Τσιούη, άμεσως μόλις αυτός άπεφυλάκιστηκε

ΥΠΟΒΑΛΛΟΝΤΑΣ αίτηση χάριτος για να βγεί από τη φυλακή, όπου είχε μείνει εξορισμένος τεράστιο χρόνο, ο Ρότζερ Τσιούη, ο επιλεγόμενος, μία φορά, «Ρότζερ ο τρομερός», ήξερε πως υπόγραφε το θάνατό του. Οι πιστοί του πιά μισητού έχθρου του, του θυμικού 'Αλ Καπόνε, είχαν ορκιστεί να τον σκοτώσουν μόλις θα άποφυλάκισόταν. Τό γεγονός, ότι ο άρχηγός τους είχε πάψει, από πολλά χρόνια, να βρίσκεται στη ζωή, δεν είχε σημασία γι' αυτούς. 'Η εκδίκηση έπρεπε άποσώδηποτε να παρθή...

Ο Ρότζερ Τσιούη έδερε αυτό, με ταπίαιε δια για όλα. Είκοσι πέντε χρόνια στη φυλακή είναι πάρα πολλά, ώστε ν' άποφασίσουν κανείς να μείνει και περισσότερο για ν' άποφύγει ένα μεγαλύτερο κίνδυνο. 'Η χάρι του δόθηκε και ο Τσιούη, μία μερικές έβδομάδες, άπόλαυσε τη χαρά της ελευθερίας. Μπόρεσε να ντυθεί πάλι σαν εκύριος, με παλτό καμηνό και καπέλο μελόν, να πιή το ούισκυ του στα ακριβότερα μπαρ του Σικάγου, να ξεδέψει δπου και όπως ήθελε τα χρήματα, που τού άφαισε το βιβλίο, που είχε γράψει στη φυλακή, για ν' άπείδειξη την άδωσή του. Μα τα βιβλία αυτά ακριβώς έμελλε ν' είναι, για τόν γερασμένο πρώην γκάγκστερ, το διαβατήριο για το θάνατο...

Γιους ενός τίμιου άστυνομικού, ο Ρότζερ Τσιούη έδειξε από νέος ακόμη πως δεν είχε τόν παραμικρό ζήλο ν' άκολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του. 'Ενώ τ' άλλα πέντε άδελφία του έγιναν χρήσιμα μέλη της κοινωνίας, αυτός άνακατέθηκε από νωρίς με τόν υπόκοσμο και, όταν ήρθε η έποχή της ποταπογαρεύσεως, έκανε χρυσές δουλειές, νοικιάζοντας στους γκάγκστερ καμινία για τη μεταφορά του άπαγορευμένου έμπορεύματος.

Τά κέρδη αυτά, αντί να τόν Ικανοποιήσουν, τού άνοιξαν σύντομα τήν βρεξί για μεγαλύτερα. Φιλοδόχησε να επιδόσει ο ίδιος για λογαριασμό του στο λαθραίο εμπόριο του άλκοόλ, χωρίς να δειλιάσει από τό ότι παρτίβαιε έτσι τη μονοκρατορία του πανί-σχυρου 'Αλ Καπόνε. 'Ο Τσιούη συγκρότησε δική του συμμορία, που δεν άργησε ν' άνοδεύσει σ' έπιφόβο αντίξηλο της συμμορίας του Ναπολιτάνου άρχηγάκαστερ. Τό έμπορεύμα μοιράζονταν στους

παραλήπτες μέσα σε μπουκάλια του γάλακτος χρωματισμένα άσπρα. Σε λίγο, ο 'Τρομερός Ρότζερ' ίδρυσε και έργοστάσιο οίονπνευματώδων, με άποτέλεσμα να πολλαπλασιαστούν οι εισπράξεις του.

Ο 'Αλ Καπόνε, που στην αρχή δεν είχε δώσει σημασία σ' αυτό τόν αντίπαλο, άρχισε τώρα ν' άνησυχή. 'Ηταν φανερό πως ο Τσιούη δεν επιδίωκε άπλά να πάρη ένα μερίδιο από τα κέρδη, που άφηνε το λαθρεμπόριο του οίονπνεύματος, αλλά φιλοδοξούσε να τόν εκτοπίσει, άποκτώντας αυτός τήν πρώτη θέση. Τά ποτά του και, πρό παντός, η μύπου του ήταν πολύ καλύτερης ποιότητας και, έπιπλέον, φηνότερα, από εκείνα του 'Αλ Καπόνε. 'Αν αυτός δεν άντιδρούσε με άποφασιστικό τρόπο, ήταν σίγουρο πως ο Τσιούη δε θ' άργούσε να τόν ξεουδετερώσει.

Τήν πρώτη φορά, ο 'Αλ Καπόνε χρησιμοποίησε, όπως συνήθιζε, τόν μελίχιο τρόπο. 'Ετό Σικάγο — τού μήνισε — είναι άρκετά μεγάλο και για τούς δύο μας. Δε θα σε πειράζουμε, αν περιοριστής εκεί που θα συμφωνήσουμε.

Ο Τσιούη έκανε τόν κουφό. 'Ο 'Αλ Καπόνε περίμενε τρεις έβδομάδες κι' έπειτα έστειλε τα 'παιδιά'. 'Η δουλειά, που έκαναν τα 'παιδιά, ήταν να συνετίζον, με μερικές ριπές τού ατμού, τους τολμοδούς να σηκώνουν κεφάλι στον άρχηγό. Αυτή τη φορά, η άποστολή τους δεν ήταν να σκοτώσουν τόν Τσιούη, μα τόν υπαρχηγό του, τόν Νάτ Κόλμπ. Καί, στην κηδεία τού Κόλμπ, ο 'Αλ Καπόνε, που τó μακάβριο χιούμορ ήταν ένα από τα κύρια γνωρίσματα του παράξενου χαρακτήρα του, έστειλε ένα πανάκριβο στεφάνι, πληρωμένο 3.000 δραχμές!

Από τη δεύτερη αυτή προειδοποίηση, ο Ρότζερ Τσιούη κατάλαβε πως δε θ' άργούσε κι' η δική του σειρά, αν δεν έσπευδε να συνθηκολογήσει. Δέν ήταν, όμως, από τήν πάστα εκείνον, που υποχωρούν. Τό μόνο, που φρόντισε, ήταν να λάβη όλα τα μέτρα, για να προστατεύσει τη ζωή του. Προμηθεύτηκε ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο, άχύρωσε μ' ένα σύστημα από ηλεκτροφόρα καλώδια τó σπίτι του και κυκλοφορούσε πάντα συνοδευόμενος από δύο ρομάλους σωματοφύλακες. 'Εκείνο,

που δεν ύποπτευόταν, ήταν πως ο 'Αλ Καπόνε δε θα χρησιμοποιούσε τη βία, αλλά τó δόλο, για να τόν ξεουδετερώσει.

Λίγους μήνες μετά τήν έκτέλεση τού Κόλμπ, έξη άγνωστοι, που φορούσαν μάσκες, πιάσανε τόν Τζόν Φάκτορ, τόν επιλεγόμενο «Τζάκυ ο Κουρέας», προσωπικότητα τού υπόκοσμου τού Σικάγου και πειθήνιο όργανο τού 'Αλ Καπόνε, τόν έβαλαν σ' ένα αυτοκίνητο και τόν άπήγαγαν. Ένα άνώδυνο τηλεφώνημα πληροφορήσε για τήν άπαγωγή τού Φάκτορ τήν άστυνομία.

Ένώ οι έρευνες για τήν άνεύρεση τού συνεχίζονταν, ο Φάκτορ, τρεις μέρες άργότερα, έφανίστηκε, άξούριτος, πεινασμένος και άπαθλιωμένος.

Ο άνθρωπος, που με άπήγαγε, δήλωσε στην άστυνομία, ήταν ο Ρότζερ Τσιούη. 'Αναγκάστηκε να τού δώσω 70.000 δολάρια λύτρα, για να με άφισή.

Ο άστυνομικός, που άνέλαβε τις άνακρίσεις, ήταν ο έπιθεωρητής Τζίλμπερτ, που είχε τη φήμη τού πλουσιότερου άστυνομικού της 'Αμερικής. Κοινά μυστικά ήταν πως ο Τζίλμπερτ είχε άποκτήσει τήν περιουσία του συνεργάζοντας με τούς γκάγκστερ, μα κανείς δεν είχε μπόρεσει να τó άποδείξει. Με τήν κρυφή βοήθεια τών άνθρώπων τού 'Αλ Καπόνε, που έστειλε άβυσσους ψευδομάρτυρες, ο Τζίλμπερτ κατάφερε να παρουσιάσει μία έπιδημική άλυσίδα από στοιχεία, που παρουσίαζαν τόν Τσιούη σαν ένοχο της άπαγωγής. 'Η ένοχη προκατάληψη, που ύπρχε εναντίον του βοήθησε τó έργο τού Τζίλμπερτ. 'Αθώς η ένοχος για τήν άπαγωγή — σκέφθηκαν οι ένοχοι — έχει κάνει, πάντως, άρκετά έγκλήματα, για τά όποια αξίζει να καταδικαστεί σε φυλάκιση 99 έτών, δπως διατυπώνεται η καταδίκη σε ισόβια από τήν άμερικανικά δικαστήρια.

Ο 'Αλ Καπόνε είχε πάρει τήν εκδίκηση του και ο Τσιούη θα είχε ξεχαστεί από τούς πιστούς του Ναπολιτάνου άρχηγάκαστερ, αν, άδιόρθωτα έπεισματάρης, δεν άποράσισε, δσο βρισκόταν στη φυλακή, να γράψει ένα βιβλίο, άποκαλύπτοντας όλα δσα κρυβόντουσαν πίσω από τήν Ιστορία της σκηνοθετημένης άπαγωγής. 'Η καριέρα τού 'Αλ Καπόνε είχε τελειώσει άδοξα στο μεταξύ, μα οι πιστοί του δε σάχωρεσαν στόν Τσιούη αυτή τήν επρόκληση.

Τό έργο τού Τσιούη τήν έπρόκλησε. 'Η θά τελειώσει τις μέρες του στη φυλακή, η θά τόν σκοτώσωμε! όρκιστήκανε.

Ο Τσιούη τó είχε μάθει αυτό. Μα ριψοκινώνοντας, όπως πάντα, φρόντισε μόνο να προσλάβη ένα σωματοφύλακα, τόν πρώην άστυφύλακα Τόνι Μίλλερ, που τόν προστάσει στις εγόδους του. Μα η προστάσια του δεν τόν άφέλησε. Ένα βράδυ, ενώ άνέβαινε στο διαμέρισμα της άδελφής του, στο τελευταίο πάτωμα ενός παλιού ακινήτου, οι φονιάδες τόν περίμεναν, κρυμμένοι στην κακοφωτισμένη σκάλα. Μία ριπή τόν έριξε νεκρό, ενώ πλάι τού έπεφτε, βρεαία τραυματισμένος, ο Τόνι Μίλλερ.

Καμιά άμφιβολία δεν ύπάρχει πως εκείνος, που προετοίμασε αυτό τó φόνο, είναι ο 'Αντον 'Ακάρντο, από τούς πιο πιστούς συντρόφους τού 'Αλ Καπόνε, που ποιάσει σήμερα για διάδοχό του. 'Αλλωστε, η άκάρντο δεν παράλειψε να τó εμολογήσει, έπαναλαμβάνοντας τήν προσφιλή χειρονομία τού άρχηγού του: Στήν κηδεία τού Τσιούη, τó ακριβότερο στεφάνι ήταν τó δικό του!

Ο τρόπος με τόν όποιο μαγειρεύει είναι θαυμάσιος. Το φαγητό της όμως είναι άπαισιο!

Και καθώς στερόνα τó τελευταίο κεραμίδι, η γυναίκα μου μου φώναζε πως κερδίζαμε τόν πρώτο άνδρα τού λαγείου...

Βλέπεις; Δεν σε ξεχνάω ποτέ!

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΛΟΙ πίστευαν πως ο Μάικ Ρέντμοντ ήταν ένας ευτυχισμένος άνδρας, αφού είχε στην ιδιοκτησία του ένα νυχτερινό κέντρο σαν τó «Μπλε Διαμάντι» και μία γυναίκα σαν τήν 'Εντια.

Κι' όμως, ο Μάικ κάθε άλλο παρά ευτυχισμένος ένοιώθε. 'Ηταν άληθεια πως τó «Μπλε Διαμάντι» εχειλίζε κάθε βράδυ από κόσμο. Κι' όμως, τόν τελευταίο καιρό, τά έξοδα ήταν πολύ μεγαλύτερα από τά έσοδα.

Κάτι συμβαίνει, είπε ένα βράδυ στη γυναίκα του ο Μάικ, ά τελειώσε.

Άπλως σε κλέβουν! τού άπάντησε εκείνη, καρφώνοντας τόν με τά πράσινα μάτια της, που είχαν πάψει από μήνες να τού χαμογελούν.

Αυτό φαντάζομαι κι' εγώ, αλλά ποίος μπορεί να είναι ο κλέφτης; είπε σκεπτικά ο Μάικ.

Νά φάξης και να τόν βρής, δήλωσε σκληρά η 'Εντια. Ούτε γι' αυτό δεν είσαι άξιος.

Τά λόγια της χτύπησαν σά μαχαίρια τήν καρδιά τού Μάικ. Δε μπορούσε να ύποφέρει τήν ψυχρότητα και τις παρατηρήσεις της γυναίκας του, που τήν άγαπούσε τρελλά.

Τό άλλο άπόγευμα, είπε στόν Ντικ Σάινον, τó νέο διευθυντή τού καμπαρέ.

Πρέπει να άνακαλύψουμε ποιός μας κλέβει. 'Υποπτεύομαι πως είναι τά γκαρσόνια. Θά τ' άπολύσω.

Δικαίωμά σου είναι! είπε άδιαφορα ο Ντικ, κουνώντας τó δμορφο κεφάλι του.

Ο Μάικ άπέλυσε τά γκαρσόνια και προσέλαβε άλλα, μα τά λεφτά εξακολούθουν να χάνονται μυστηρίως.

Έχεις άπόλυτη έμπιστοσύνη στόν 'Εμιλ; ρώτησε τότε ο Ντικ τó Μάικ.

Τό λογιστή; Φυσικά. Δουλεύει χρόνια κοντά μου κι' άλλωστε δεν έχει οικογένεια και ζή σαν έρημιτης. Τί θα τού χρειαζόντουσαν τά λεφτά μου;

Ίσως τά θέλει για παρέα, κάγχασε ο Ντικ.

Τό αλήθεια είναι πως τόν άφινω να κάνω και τά φωνία, μουρμούρισε ο Μάικ. Έχει, λοιπόν, πολλές ευκαιρίες να με κλέψη. Τό Σάββατο τó πρωί, που θα έρθη να ταχυτοποιήσει τά βιβλία, θα τού κάνω έλεγχο.

Εκείνο τó βράδυ, όταν ο Μάικ γύρισε στό σπίτι τού, βρήκε τήν 'Εντια να τόν περιμένει, έξαλλη από θυμό.

Πήγα στόν κοσμηματοπώλη μου ν' αγοράσω δύο βραχιόλια, και μου είπε πως τόν ειδοποίησε να μη μού δώση τίποτα, φώναξε.

Ναι, αγάπη μου, είπε ταπεινά ο Μάικ. Σού έχω πη πως τά οικονομικά μας βρίσκονται σε κακή χάλια. Κινδυνεύω να κλείσω τó «Μπλε Διαμάντι». Κάνε λίγη ύπομονη. Τά πράγματα θα διορθωθούν και τότε θα σε σκεπάζω με χρυσάφια!

Γελούσε αν φαντάζεσαι πως θα γεράσω περιμένοντας πότε θα διορθωθούν τά πράγματα! τσίριξε η 'Εντια.

Καί, γυρίζοντας του τις πλάτες, πήγε να κλειστή στην κάμαρά της.

Ο Μάικ άναστενάξε. 'Α! 'Επρεπε άποσώδηποτε να βρή τόν κλέφτη. Διφορετικά δε θα έκανε μόνο τήν περιουσία του, αλλά και τη γυναίκα του.

Τό Σάββατο τó πρωί ο Μάικ έφτασε στό καμπαρέ, λίγο μετά από τó λογιστή.

Άκωσε, 'Εμιλ, τού είπε. Ξέρεις πως λεφτά δεν ύπάρχουν, αν και η δουλειά πηγαίνει καλά. Είναι φανερό πως κάποιοι άπλώνει τó χέρι του. 'Αποφάσισα, λοιπόν, να βάλω κάποια τάξη, ώστε να ξερω τί μού γίνεται. Καί, για ν' άρχίσω, θα καταγράψω όσα πράγματα ύπάρχουν στό μαγαζί. Πάμε πρώτα στό υπόγειο να μετρήσουμε

τις κάσες με τά ποτά.

Ο λογιστής τού έριξε μία έπιμονη ματιά πίσω άπ' τούς χοντρούς φακούς τών γυαλιών του κι' ύστερα τόν άκολούθησε ήμίλητος.

Μέτρησαν τις κάσες κι' ύστερα τις μπουτίλιες, που βρισκόντουσαν στό μπαρ. Κατόπιν όφρεσαν τά σακκάκια τους και μπήκαν στό ψυγείο, για να καταγράψουν τήν ποσότητα τού κρέατος. Πρώτος μπήκε ο 'Εμιλ και πίσω τού ο Μάικ. Τήν άλλη στιγμή, η βαρεία πόρτα έκλεισε με πάταγο.

Ο λογιστής έγινε κατάχλωμος.

Δεν πιστεύω να κλειδώνη, έρώτησε, με φωνή, που έτρεμε.

Ο Μάικ γύρισε κι' άρχισε να σπρώχνη τήν πόρτα μ' όλη τή δύναμη, αλλά γρήγορα παραιτήθηκε από τήν προσπάθεια. 'Ηταν άδύνατο να τήν άνοίξη.

Για τ' όνομα τού Θεού! Θά ξεπαγιάσουμε εδώ μέσα! Έκανε τρομοκρατημένος.

Κι' άρχισε να φωνάζη μ' όση δύναμη είχαν τά πλεμόνια τρυ. Δεν τού άπάντησε κανείς.

Σε λίγο θα έρθη η καθαρίστρια και θα μάς άνοίξη, είπε με έλπίδα ο 'Εμιλ.

Της είπα να μην έρθη πριν από τó άπόγευμα, γιατί δεν ήθελα να δη τί' κάναμε! μουρμούρισε ο Μάικ. Κι' όσο για γκαρσόνια, δεν πρόκειται να πατήσουν, άφού τó «Μπλε Διαμάντι» είναι κλειστό τά Σάββατα.

Μέχρι τó άπόγευμα, θάχουμε

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

πεθάνει άπ' τó κρύο! φώναξε ο λογιστής. Δεν ύπάρχει κανένας τρόπος να σταματήσουμε τη λειτουργία του ψυγείου;

Όλοι οι διακόπτες είναι άπ' έξω, άπάντησε ο Μάικ. Κι' άλλως δε θα κερδίζαμε τίποτα. Θά πεθαίναμε από άσφυξία, πριν να παγώσουμε.

Τά γουρλωμένα μάτια τού λογιστή γέμισαν δάκρυα.

Είναι τρομερό! βόγγηξε, πέφτοντας άποθαρρμένος σε μία γωνία.

Οι δύο άντρες έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Τό κρύο είχε άρχισι να σιωπηλοί κι' άδικα προσπαθούσαν να ξεσταθούν σηκώνοντας τούς γιακάδες τους.

Δε σου φαίνεται πως άναπνέουμε δύσκολα; ρώτησε με τρανική φωνή ο 'Εμιλ.

Σωπά! Μη μιλάς γι' αυτό, τόν έκοψε ο Μάικ. Δε μπορώ να πι-στέψω πως θα πεθάνω. Κι' όμως, τó τέλος πλησιάζει... Έγώ φταίω, τó τέλος ήθελα να κάνω αυτή τήν καταραμένη καταγραφή...

Μπορεί να συμβή ΚΑΙ ΣΕ ΣΑΣ!...

Τά πιο άπίθανα δυστυχήματα

ΣΤΟ Μίτσιγκαν, όπως και σ' άλλες άμερικανικές μεγαλουπόλεις, χρησιμοποιούνται για τó καθαρίσμα των δρόμων και μεγάλα μηχανήματα, σαν τεράστιες ηλεκτρικές σκούπες, που άπορροφούν μ' ένα ισχυρό ρεύμα άέρος όλα τά σκουπίδια, τά παληόχαρτα, κλπ. που έπάρχουν γύρω τους!

Μία μέρα λοιπόν, ένα άγοράκι 11 χρονών, ο 'Αλφρεντ Ζούλ, έκανε σιγά-σιγά με τó ποδήλατό του τó γύρο ενός τεταίου μηχανήματος, που εκπολύθαινε τη λειτουργία του, με τήν περιέργεια της ηλικίας του. Έαφικά έλασε τήν ισορροπία του, έπεσε... και τήν όλη στιγμή είχε έφανισθή. Τόν είχε ρουφήξει τó μηχανήμα!

Άμέσως ειδοποιήθηκε μία ομάδα από μηχανικούς, που χρεώστηκαν να λίσουν τελείως τó μηχανήμα για να βγάλουν από μέσα τó άγοράκι! Εύ-

Όποτε έσύ ήσουν ο κλέφτης; φώναξε ο Μάικ. Μα γιατί τó έκανες αυτό;

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Οχι! Έγώ φταίω! δήλωσε άπότομα ο λογιστής. 'Αν δε σ' έκλεβα, δε θα βρισκόμαστε τώρα εδώ μέσα.

Όποτε έσύ ήσουν ο κλέφτης; φώναξε ο Μάικ. Μα γιατί τó έκανες αυτό;

Έτσι! Μ' άρεσε να ξερω πως έγω, ο φοκαράς, ο άσήματος, έκλεβα έσένα, τόν πλουσιό Ρέντμοντ!

Και πως μ' έκλεβες; ρώτησε ο Μάικ.

Είχα τά κλειδιά τού καμπαρέ. Όταν έφευγαν όλοι, έρχομαι να κι' έπαίρω κάσες με διαλεχτά ποτά, που τίς πωλάγα κατόπιν. Κι' όταν μού έδινες λεφτά για να φανίσω, δεν έδουσα ούτε τά μισά για τράφια!

Άθλιε! φώναξε ο Μάικ. Σ' έχω στο χέρι! Κύτταξε, βλέπεις αυτό τó μεγνητόφωνο πίσω άπ' τó κεφάλι τού μοσχρού; Όσα όμολόγησε, άποτυπώθηκαν στην ταινία. Θά σε κλείσω στη φυλακή!...

Μακάρι να μπορούσε! άναστενάξε ο 'Εμιλ. Μα θα πεθάνω

με κι' οι δύο μέσα σ' αυτό τόν παγωμένο τάφο.

Όχι δά! είπε ειρωνικά ο Μάικ. Δεν κατάλαβε ακόμα πως όλα αυτά ήταν μία παγίδα, ένα κόλπο, για να σε κάνω να μιλήσεις. 'Υποπτεύομαι τήν ένοχη σου, αλλά μού χρειαζόταν μία άποδείξη.

Δηλαδή... Θέλεις να πής πως ή πόρτα δεν έκλεισε μόνη της και πως ύπάρχει κάποιος άπ' έξω, που περιμένει να μάς άνοίξη;

Και βεβαία! είπε περήφανα ο Μάικ. Μόλις τόν ειδοποιήσω, ο Ντικ θα...

Ο Ντικ; τόν διέκοψε ο λογιστής. 'Ο Ντικ κρατάει στά χέρια τόν τζή μας; Ό! 'Ηλίθιε! Τυφλή έστράφη! Πιστεύεις πως θα σ' άνοίξη; Δέν έχεις πάρε, λοιπόν, χαίριση πως είναι φίλος της γυναίκας σου; Τού πρόσφερε μία μοναδική ευκαιρία να σε βγάλη άπ' τη μέση, χωρίς να ένοχοποιηθής καθόλου!...

Ο Μάικ τινάχτηκε προς τά πίσω, με γουρλωμένα μάτια, μη θέλοντας να πιστέψη τó τραγικό του λάθος. Άρχισε να χτυπά τήν πόρτα με τις γροθίες του και να ούρλιαζε, ώσπου έπεσε, εξαντλημένος, μισολιπιδωμένος, δίπλα στόν 'Εμιλ. Ένας λυγρός φύσκωσε τó στήθος του. Τού άπάντησε τó σαρκαστικό, τρελό γέλιο τού λογιστή, που λανχάνιασε κίχας άπ' τήν άστυξία...

ΝΤΟΝΑΝΤ ΧΟΜΙΓΚ

τυχώς, ο μικρός δεν είχε πάθει τίποτα. Μόνο που είχε τριολάει.

Οι στατιστικές δείχνουν ότι ο αριθμός τών συνθημάτων δυστυχίματος αυξάνει όλοένα, τόσο στο όρομα όσο και στό σπίτι. 'Εκτός όμως άπ' αυτά, συμβαίνουν και μερικά παράξενα, τελείως άπίθανα-άλλα τόσο σπάνια, ώστε οι πιθανότητες να παθούμε ένα άπ' αυτά είναι μόλις 1 στό εκατομμύριο!

Τέτοιας μορφής ιώσσοδο ήταν τó δυστύχημα που συνέβη στό Βουαρό γλυπτή Δανιήλ Χέικερ. Καθώς άποτελείωνε ένα γλυπτικό σμήλημα, για τó όποιο είχε έργασθεί χρόνια, άλόκληρος, ένα κομμάτι του σφουτού του έξέκολλησε, με μωρητή σφήνα μαρμαριού, μήκους 10 πότναν, που τινάχτηκε με όσην γρήγορη στην καρδιά του και τόν άφισε στόν τόπο!

Στό Γουόλντεμπεργκ, κάποιος 'Αλφοντερ Μπέρ τραγουδούσε μπροστα στό μικρόφωνο. Καθώς έλαζε τήν τελευταία «κράση», άρπαξε από τόν ένδοσιασμό του τó μικρόφωνο στά χέρια του. Άμέσως η φωνή τού έγινε σπασμική κι' ύστερα έξωσσε...

Από κάποια βλάβη τού μηχανήματος, είχε διοχετευθί στό μικρόφωνο ηλεκτρικό ρεύμα 250 βολτ, που κέ-

ραυνοβόλησε τόν τραγουδιστή.

Η γνωστή από τήν 'Αγία Γραφή Ιστορία τού Ιωνά μας φαίνεται τελείως άπαισι. Πώς μπορεί μία ψαλίνα να καταπιεί έναν άνθρωπο; Κι' όμως μπορεί... Κι' αυτό έγινε πραγμικά, τó Φεβρουάριο τού 1891.

Δύο βάρκες τού άμερικανικού φαλαγοθηρικού 'Αστρο της 'Ανατολής' κυνηγούσαν μία τεράστια ψαλίνα. Τά κήτες άναποδογύρισε τήν μία άπ' αυτές, και δύο ναύτες έξοφανθήκανε.

Όταν οι λίγοι οι άλλοι πιάσανε τη ψαλίνα, οι άνοισαν τήν κοιλιά της, βρήκαν μέσα στό στομάχι της τόν ένα άπ' τούς χαμένους συντρόφους τους, όνοματι Τζέιμς Μπαρτλετ. 'Ηταν λιπόθυμος, αλλά συνήλθε σε λίγο και διηγήθηκε πως τόν κατάπιε η ψαλίνα!

Έλεος, η γενειάδα ενός ήλικιωμένου άνδρα μπλεχτηκε στην άλωσία τού ποταμού του. Είχε σπύσει για να διορθώσει στή τήν άλωσία, αλλά όταν θέλησε να άνασπασθί, δέ μπόρεσε. 'Η μπερδεμένη γενειάδα τού έρε, κατάσχεσε, άχλωμάτου! Κάποιος προσπάθησε τόν ελευθερώσει, κόνοντας τήν μ' ένα μαχαίρι. Κι' από τότε, ο γερο-άνδρας είναι έμψισμένος!

3

Τά μοντέρνα τεχνικά μέσα

Πώς λειτουργεί η αμερικανική ("Υπηρεσία Πληροφοριών")

ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΔΕΝ υπάρχει αμφιβολία πως η κατασκοπευτική είναι μια ιστορία που άρχισε από τότε που δημιουργήθηκαν οργανωμένα κράτη, με τις αντιζηλίες, τους εξοπλισμούς και τους πολέμους τους. Ένώ όμως άλλοτε είχε κάτι το πρωτόγονο και το ρωμάντικο, σάν περιπετειώδες μυθιστόρημα, σήμερα έχει πάρει επιστημονική μορφή. Οι κατασκοπικοί διαλέγονται με ειδικά ψυχολογικά τεστ και μαθαίνουν ξένες γλώσσες, οικονομικές επιστήμες, στατιστική, κλπ.

Για εύνοιους λόγους, δε μπορούμε να ξέρουμε τίποτα για την οργάνωση της σοβιετικής κατασκοπείας. Για την αμερικανική όμως, είναι γνωστό ότι το κέντρο της βρίσκεται στην Ουάσινγκτον κι έχει την επωνυμία «Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών». Οι «Αμερικανοί αναφέρουν για σύντομα την υπηρεσία αυτή με τα αρχικά φωνήεντα CIA.

Το προσωπικό της αποτελείται από 11.000 άτομα. Έχει πολλούς και σπουδαίους κλάδους, μεταξύ των οποίων και το «Γραφείο Έρευνας Ασφαλείας», όπου εργάζονται στενές συμμαχίες, οι γλωσσολόγοι, στατιστικοί, κλπ., προσπαθώντας να θρύνει το «κλειδί» των ξένων κρυπτογραφικών κωδικών.

Λειτουργούν εξ' άλλου ειδικές υπηρεσίες κατασκοπείας στο στρατό και στην αεροπορία.

Υπολογίζεται ότι αμερικανική κατασκοπευτική έρευνα 500 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο, για να ανιχνεύσει πληροφορίες και στρατιωτικά μυστικά! Το προσωπικό της όμως δεν αμειβεται τόσο πλουσιοπαρόχα. Ο μεγαλύτερος μισθός στην CIA φτάνει τα 1.230 δολάρια το μήνα.

Πρέπει δε να σημειωθεί ότι εργάζονται σε αυτή την υπηρεσία ταλέντα που θα μπορούσαν να κερδίσουν πολύ περισσότερο

αίσιωτα από μια άλλη δουλειά, π.χ. ξεκούραστη και με μεγαλύτερο μέλλον. Γιατί λοιπόν προτιμούν την κατασκοπεία; Όχι από συμφέρον, προφανώς, αλλά από μια έμφυτη κλίση.

Τα γραφεία της CIA δεν παρουσιάζουν απ' έξω τίποτα το ξεχωριστό. Μεσαίως, είναι γεμάτα από ηλεκτρονικούς έγκεινους, χαρτί της Σελήνης, διάφορα αυτόματα μηχανήματα, κλπ. «Οι» αυτά τα σύγχρονα τεχνικά μέσα βοηθούν το προσωπικό της στο να ερμηνεύσει σωστά και υπεύθυνα απαντήσεις σε ερωτήματα όπως το εξής π.χ.: «Πόσες πιθανότητες υπάρχουν να ξεφορτωθούν κανονικά οι Ιταλικοί λιμενες αμερικανικά στρατιωτικά εφόδια, αν 1) οι Ρώσοι φροντίσουν να στείλουν 750.000 δολάρια στους Ιταλούς κομμουνιστές, για να προκαλέσουν απεργία των λιμενεργατών; 2) οι Ιταλοί κομμουνιστές σχεδιάζουν να πάρουν τα ρωσικά γωήματα, αλλά να τα μεταχειριστούν, για να ετίσσουν ένα στάδιο και 3) οι λιμενεργάτες σκεπάζουν να απεργήσουν πάντως, για να διεκδικήσουν δίκαια αιτήματά τους;»

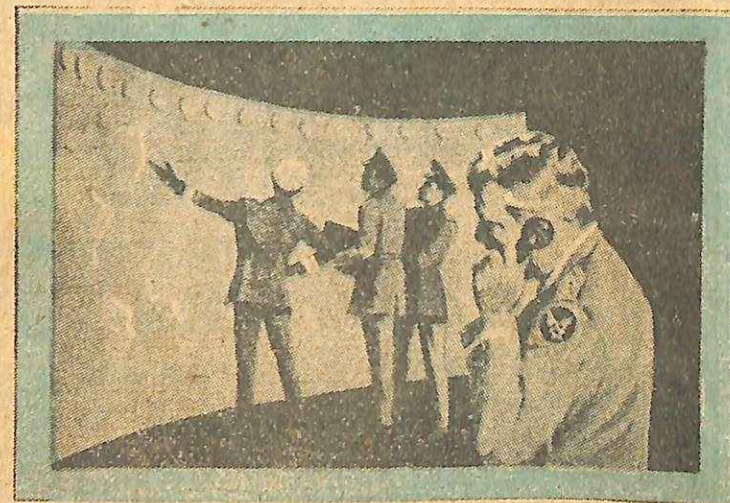
Για να απαντήσουν σε τέτοιες ζωτικής σημασίας ερωτήσεις, οι ειδικοί χρησιμοποιούν οικονομικές στατιστικές, ψυχολογικούς υπολογισμούς, τη θεωρία των πιθανοτήτων κι άλλα επιστημονικά βοηθήματα.

Ας δοούμε όμως μερικά από τα σύγχρονα τεχνικά μέσα που έχουν στη διάθεσή τους οι κατασκοπείς.

Τι κάνουμε όταν θέλουμε να διαβάσουμε ένα ξένο γράμμα χωρίς να μας αντιληφθούν; Κρατάμε το φάκελο στον αέρα που βάζει, άσπυ να μαλακώσει ή κόλλα του και να ξεκολλήσουμε. «Αλλ' η μέθοδος αυτή φάνει σημάδια φανερά για ένα εξασκημένο μάτι. Γι' αυτό, οι «Αμερικανοί» κατασκοπείς μεταχειρίζονται σε τέτοιες περιπτώσεις

αυτές, ένα μέσον τελειότερο και ασφαλέστερο: Από ένα άνοιγμα του σφαιρικού φακώλου, όχι μεγαλύτερο από ένα μπιζέλι, γλίσουν μέσα ένα ειδικό έναλείο, που λειτουργεί σαν μικροσκοπικό περισκόπιο.

Το έναλείο αυτό έχει στην άκρη του ένα μικρό ηλεκτρονικό λαμπάκι κι έχει κρύσταλλο. Ο κατασκοπός το επερπατεύει πάνω στο κλειστό γράμμα και, με το μάτι του κολλημένο στην άλλη άκρη, διαβάζει έτσι όλο το κείμενο, χωρίς να περδεί καθόλου το φάκελλο.

Τα γραφεία της CIA είναι γεμάτα ηλεκτρονικούς έγκεινους, χωρίς της ζελήνης, αυτόματα μηχανήματα...

και χωρίς να αφήσει άπανα το ορατό, κρυφό του αποτυπώματα.

Μια άλλη τελεσίτονη αφορά τους ραδιοφωνικούς πομπούς που μεταχειρίζονται οι κατασκοπείς. Παίν από λίγα χρόνια, ακόμη οι μυστικοί πράκτορες αναγκάζονται να παίζουν συνεχώς εια σφοδρά επικίνδυνο εκκωτικό, καθώς τα ραδιοφωνικά μέτρα επισημαίνουν τη θέση του πομπού τους. Ποσοί και ποσοί αυτομάτως όρθιες πάνω σε τέσσερα επόδια, θα θανάτων τις ραδιοφωνικές κεσάτες τους και θ' ανόλινζον το ένο τους.

Σήμερα όμως οι πομποί των κατασκοπικών λειτουργούν με υπερδραχά κώματα, που κατευθύνονται προς ένα ωριμένο σημείο, σάν μια στενή φωτεινή δέσμη, αντί να διασκοοπίζονται δαδύρα προς όλες τις διεθύνσεις. Για να το επισημάνουν λοιπόν με α συσκευή ανιχνεύσεως, πρέπει να τύχ η θροβή άκροβώς πάνω στο όρο της δέσμης, κι' η σύμπτωση αυτή είναι σπάνια.

Ωστόσο, το σύστημα αυτό παρουσιάζει ένα σπουδαίο μειονέκτημα: Έπειδη τα υπερδραχά κώματα κινούνται ευθύγραμμά, η καμπυλότητά της Γης και τα διάφορα φυσικά εμπόδια (βουνά, κλπ.) δεν τους επιτρέπουν να φτάσουν σε πολύ μεγάλες αποστάσεις. Το ελάττωμα όμως αυτό διορθώνεται με ένα καινούριο τύπο πομπού, που δοκιμάζεται τώρα στην «Αμερική» και που λειτουργεί με λυγνές «κρυστάν», τόσο μικρές ώστε 100 τέτοιες χωράνε σε μια δαντυλίσσα! Το υπάνηλο αυτό είναι ελασρό, στερρό και με άκτια ενεργεία 800 γιλιόμετρων. Οι ξένες «πρεσβείες» δεν το επιπράζουν καθόλου.

Ο κατασκοπός που θέλει να παρακολουθήσει κορυφαία τηλεφωνική συνδιάλεξη, δεν έχει ανάγκη πια να ενδοσυν το φορητό τηλέφωνό του με τα σύματα της τηλεφωνικής νοστής. Πλησιάζει απλά ο' αυτό — χωρίς να γονιάζεται να τ' ακουμπήσει πάνω τους — ενα εξ' υπότατο υπάνηλο, μικρό σάν ηλεκτρονικό φανάρι της τσέτης, και με τ' ακουστό του παρακολουθεί άνετα όλη τη συνομιλία.

Θέλει να ανοίξει ένα τηλεματιόβιο; Έχει στη διάθεσή του μίαν άλλη αξιολογώτερη ανάμεσά τους, που ήταν κάποιος Λιούβι Βονάνα, που ήταν μέτοχος σε μια εταιρεία ναυαγισσώσεων, δηλός ταξί. Η Βονάνα προτίμησε τον πρώτο απ' αυτούς κι' έκαμε πριν από λίγο καιρό τους γαμούς της μαρε κατάρβη! Ένα βράδυ, λοιπόν, Βονάνας έδγαλε το περισκόπιο από δύο σφαίρες στον καθένα. Στήριξε κατόπιν το περισκόπιο στον κρανίο του και φύτεψε την τελευταία σφαίρα στο μαυλό του. Έτσι, στον τόπο της μοιραίας συνάντησης άνοιξαν τρία πτώματα.

στρατιωτική κατασκοπευτική. Ονομάζεται «Κουκουβάγια», είναι δε ένας χαλδώνος κώνος, όμοιος σε σχήμα και μέγεθος με όβδα κανονίου των 150.

Ο προβλεπόμενος τρόπος χρησιμοποίησης της είναι ο εξής: Ειδικά ελπίματα θα σκοοπίζουν έκτακτους «Κουκουβάγια» πίσω από τις έχθρικές γραμμές. Μόλις περουν στο έδαφος, οι συσκευές αυτές θ' ανασκάνωνται αυτόματως όρθιες πάνω σε τέσσερα επόδια, θα θανάτων τις ραδιοφωνικές κεσάτες τους και θ' ανόλινζον το ένο τους.

Επηρεαζόμενες από την παρουσία μεταλλικών όχημάτων, μηχανών, ραδιοφώνων, κλπ., θα συγκεντρώνουν πολύτιμα στοιχεία για τις θέσεις των έχθρικών συγκεντρώσεων και εγκαταστάσεων και θα τις μεταδίδουν αυτόματως με το ραδιοφωνικό πομπό τους. Έτσι, θα επισημαίνονται με ακρίβεια και με ασφαλεία οι διάφοροι έχθρικοί στόχοι: τάξεις, ελικόπτερα, κλπ.

Αν ο έχθρος ανακαλύψει τις «Κουκουβάγια» και επιχειρήσει να τις ελπίματωσει, με ποσότης εκπληκτικής ελπίς θα προκαλή αυτόματως την καταστροφή τους.

2 άνδρες + 1 γυναίκα = 3 νεκροί

Η Βαρβάρα Μπέτις, από τη Βοστώνη, είχε πολλούς θαυμαστές. Οι αξιολογότεροι ανάμεσά τους ήταν κάποιος Λιούβι Βονάνα, που ήταν μέτοχος σε μια εταιρεία ναυαγισσώσεων, δηλός ταξί. Η Βαρβάρα προτίμησε τον πρώτο απ' αυτούς κι' έκαμε πριν από λίγο καιρό τους γαμούς της μαρε κατάρβη! Ένα βράδυ, λοιπόν, Βονάνας έδγαλε το περισκόπιο από δύο σφαίρες στον καθένα. Στήριξε κατόπιν το περισκόπιο στον κρανίο του και φύτεψε την τελευταία σφαίρα στο μαυλό του. Έτσι, στον τόπο της μοιραίας συνάντησης άνοιξαν τρία πτώματα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—ΩΣΤΕ, γιατρέ, μπορώ να πάω χωρίς φόβο στο θέατρο;

—Μα φυσικά, κ. Φλώρο. Άλλωστε, κι' αν μείνετε εδώ, τί θα κάνετε; Η αρρώστεια θ' ακολουθήσει την πορεία της.

Ο Φλώρος κύτταξε το άρρωστο κοριτσάκι του. Φίλησε το χεράκι του, που έκαιγε απ' τον πυρετό. Σε λίγο έφυγε, γιατί έπρεπε να παίξει στο θέατρο... Ναι, να παίξει τη στιγμή που η κορούλα του κινδύνευε από μηνιγγίτιδα!

Πριν από 3 χρόνια, είχε χάσει τη γυναίκα του απ' την ίδια αρρώστεια. Και τώρα ξανάρχισε το ίδιο δράμα με τη μικρούλα του Ρίτα, τη λατρεία του. Το μόνο σκοπό της ζωής του...

Η αρρώστεια αυτή έρχοταν σε μια εποχή που δε μπορούσε να πάρει άδεια. Έπρεπε να πάει να παίξει όπουδήποτε. Είχε ένα ξεκαρδιστικό ρόλο, σ' ένα έργο με μεγάλη επιτυχία. Είχε φέρει τους καλύτερους γιατρούς, κι' όλοι τον είχαν βεβαιώσει πως δεν κινδύνευε η ζωή του παιδιού. Το ίδιο του είχαν πη όλοι, σάν ναχαν συνεννοηθεί μεταξύ τους...

Ωστόσο, ο δυστυχισμένος πατέρας δεν ήταν καθόλου ήσυχος. Μήπως του κρύβανε την αλήθεια; Μήπως είχαν την εντύπωση πως ένας κωμικός δεν είχε το δικαίωμα να στενοχωριέται και να κλαίει;...

Απόψε προπαιντων ο Φλώρος εύρισκε πως η κορούλα του ανασταίε πιο δύσκολα απ' τις άλλες μέρες και πως ο πυρετός της ήταν μεγαλύτερος... Πώς δε συμφωνούσε μαζί του κι' ο γιατρός;... Όπωςδήποτε αν χειρότερε η κατάσταση της, θα του τηλεφωνούσαν στο θέατρο.

Τώρα ο Φλώρος, έτοιμος και μακιγιαρισμένος, είχε βγη απ' το καμαρίνι του, περιμένοντας να ανοίξει η αψαίς.

Στο έργο, παρίστανε ένα γραφέα συμβολαιογράφου που βασανιζόταν από τύψεις γιατί φανταζόταν ότι τον είχε φιλήσει η γυναίκα

Ο Φλώρος φίλησε το χεράκι της κορούλας του που έκαιγε από τον πυρετό...

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

του προϊσταμένου του, ενώ στην πραγματικότητα εκείνη που τον φίλησε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, ήταν μια υπηρέτρια.

—Λοιπόν; Πώς είναι η κορούλα σου; τον ρώτησαν οι συνάδελφοί του.

Το πρόσωπό του έκανε μια γκριμάτσα πόνου, κάτω απ' τα φτιασίδια.

—Άσχημα! απάντησε με πνιγμένη φωνή και με μάτια βαρκαμμένα.

Απλήθηκε άμεσως σιωπή, κι' η λύπη ζωγραφίστηκε σ' όλων τα πρόσωπα.

Σε λίγα λεπτά, ήρθε ο σκηνοθέτης—ένας ηλικιωμένος κύριος με άσπρα μαλλιά και με καλοκάγαθο πρόσωπο.

—Η σειρά σας να βγείτε, κ. Φλώρο, είπε. Ο κωμικός προχώρησε προς την πόρτα. Σταμάτησε στο κατώφλι, στράφηκε κι' είπε στο σκηνοθέτη:

—Κύριε Βάρνα, πρόκειται να μου τηλεφωνήσουν πως πάει η κόρη μου. Αν βρίσκωμαι τότε στη σκηνή, πάρτε σεις το τηλέφωνο, και μου λέτε ύστερα...

—Μείνετε ήσυχος, κ. Φλώρο...

Η πρώτη πράξη είχε τελειώσει κι' οι μηχανικοί έτοιμαζαν τα σκηνικά της δεύτερης. Σαφικά, παρουσιάστηκε πάλι ο σκηνοθέτης.

—Πού είναι ο Φλώρος; ρώτησε.

—Θ' ανέθηκε στο καμαρίνι του, του είπαν. Μήπως υπάρχουν νέα για την κόρη του; Ο Βάρνας σήκωσε τα μάτια του ψηλά και μουρμούρισε:

—Ναι τηλεφωνήσανε. Πέθανε!

—Ά, το δυστυχισμένο. Πόσο θα πονέση! Δεν πρέπει να του το πείτε τώρα άμεσα;

—Όχι... όχι βέβαια... απάντησε με πνιγμένη φωνή ο σκηνοθέτης.

Πώς ν' αναγγείλη στο Φλώρο τέτοια κατάσταση; Η απελπισία του θα τον έμπέδζε να συνεχίσει το ρόλο του... κι' αυτό δεν έπρεπε να γίνει!...

...Μα ο κωμικός, άκουμπισμένος σ' ένα σκηνικό που τον έκρυβε απ' τα μάτια των άλλων, τα είχε ακούσει όλα!

Το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του ζαλιστή κε. Έμεινε μερικές στιγμές ακίνητος, με τα μάτια μισκλειστά, σάν κοιμισμένος...

Τέλος, κατάφερε να κινηθεί... Καθώς έσερνε τα βήματά του προς τη σκάλα που οδηγούσε στο καμαρίνι του, συνάντησε το σκηνοθέτη. Κι' εκείνος του είπε, αποφεύγοντας να τον κυτάξει στα μάτια:

—Ανέθηκε στο καμαρίνι σου να σε ειδοποιήσω... Τηλεφώνησαν πως η κατάσταση της κόρης σου μένει πάντα η ίδια ούτε καλύτερη ούτε χειρότερη.

—Καλά, καλά...

Η δεύτερη πράξη τελείωνε. Ο κόσμος χειροκοπούσε με έθουσιασμό.

Ποτέ δεν είχε παίξει με τόσο κέφι ο Φλώρος. Ποτέ δεν είχε κάνει τόσο άστειες γκριμάτσες, τόσο κωμικές χειρονομίες.

—Την καίμενο!... ψιθύρισε ένας ήθοποιος, στα παρασκήνια. Και να σκεφθεί κανείς πως σε λίγο θα κλάυη τόσο!...

Πλησίαζε τώρα η σκηνή που ο ήρωας του έργου, απ' τις τύψεις του, αποφάσισε να αυτοκτονήσει.

Έπαιρνε ένα ρεβόλβερ, άκουμπούσε το δάχτυλό του στη σκανδάλη... και ξαφνικά ξεπετιόταν απ' την κάνη μια βεντάλια! Ο Φλώρος, που δεν την είχε δη τάχα, έπεσε χάρω κι' έκανε τόν πεθαμένο, ενώ ο κόσμος έκκαρδίζονταν στα γέλια.

Εκείνη τη στιγμή ένα παιδί πλησίασε το σκηνοθέτη.

—Κύριε Βάρνα, του είπε ο κ. Φλώρος ξέχασε να πάρει το ρεβόλβερ του!

Ο σκηνοθέτης έγινε κατάχλωμος. Αυτό Ισοδυναμούσε με καταστροφή, γιατί η σκηνή εκείνη ήταν η πιο κωμική όλου του έργου!

Με μεγάλη του έκπληξη όμως, είδε στην κατάλληλη στιγμή τον κωμικό να βγάξη ένα περιστρόφο και να το άκουμπά στην καρδιά του.

Ένας πυροβολισμός αντίηχησε, κι' ο Φλώρος σωριάστηκε κάτω.

Οι θεαταί γελούσαν και χειροκροτούσαν. Μάλιστα τα γέλια τους φτάσανε στο κατακόρυφο όταν είδαν μια κόκκινη γραμμή να σχηματίζεται πάνω στο άριστο μέρος του γελικού του ήθοποιού.

Οι ήθοποιοί, οι τεχνίτες της σκηνής, οι μηχανικοί, που άκουσαν τα όμορφα γέλια, μισάνοιξαν τις πόρτες για να δουν, και γέλασαν κι' αυτοί με την καρδιά τους.

Αυτός ο Φλώρος ήταν τραγικός! Σίγουρα, για να κάνει περισσότερη εντύπωση, θάχε κούψει κάτω απ' το γυλέκο του μια φούσκα με αίμα, που έσκασε απ' τον πυροβολισμό.

Τι ιδέα! Τι φαντασία! Αυτός ήταν σ' αλήθεια ένας πραγματικός κωμικός!...

Ωστόσο, ο Φλώρος έμενε πάντα ξεπλωμένος στο πάτωμα και δεν έκανε καμιά κίνηση. Τα γέλια κοπάζανε σιγά-σιγά. Ο κόσμος άρχισε να εκδηλώνει κάποια απομνημόνια. Τί περίμενε λοιπόν ο ήθοποιός για να σηκωθεί; Άρκετά τον είχαν χειροκροτήσει. Γιατί δε σηκωνόταν για να υποκληθεί και να ευχαριστήσει το κοινό; Και τ' άστεια έχουν τα όριά τους...

Ο Βάρνας άρχισε να ανησυχημόνι κι' αυτός. Έπειτα όμως του ήρθε κάποια υποψία και, χωρίς να διατάξει περισσότερο, έτρεξε στη σκηνή.

Ο Φλώρος μισάνοιξε εκείνη τη στιγμή τα μάτια του. Καί, βλέποντας τον σκιμμένο άπανό του, του ψιθύρισε με φωνή που μόλις άκουγότανε:

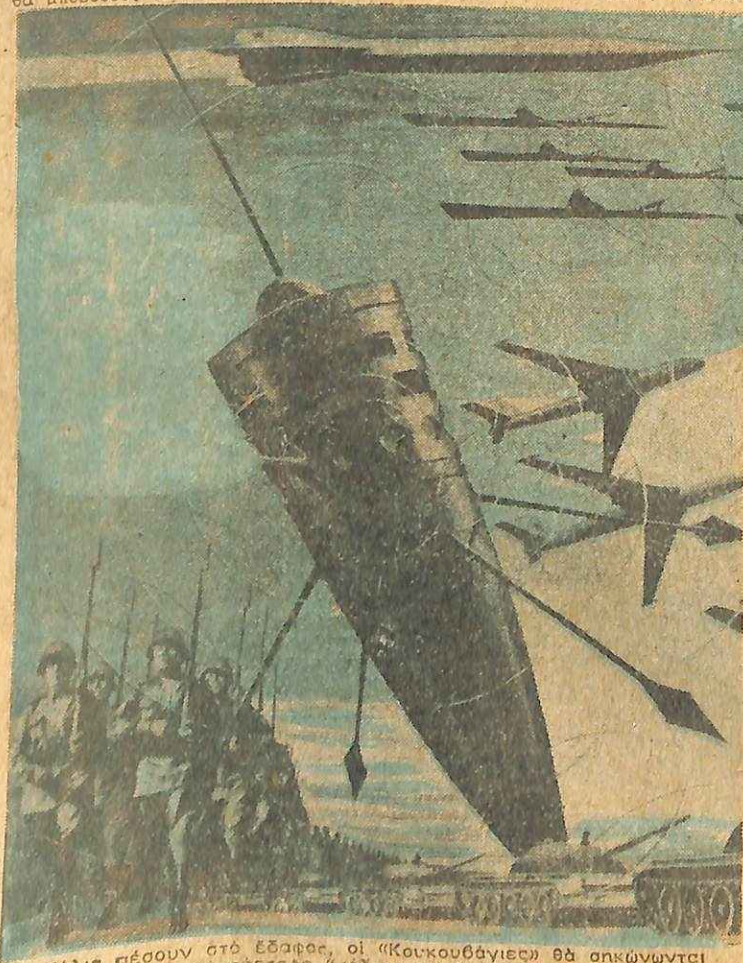
—Να με θάψουν κοντά στη Ρίτα την ίδια μέρα και την ίδια ώρα... Θα το φροντίσει, Βάρνα;... Σ' ευχαριστώ, φίλε μου... Με συγχώρησε για την άπρεπια που έκανα ν' αυτοκτονήσω πάνω στη σκηνή... Τα είχα ακούσει όλα... κι' αντί για το ψεύτικο ρεβόλβερ με τη βεντάλια, μεταχειρίστηκα ένα αληθινό!

Η ζωή έφυγε απ' το στήθος του μ' αυτά τα λόγια, ενώ η αψαίς έπεσε σιγά-σιγά...

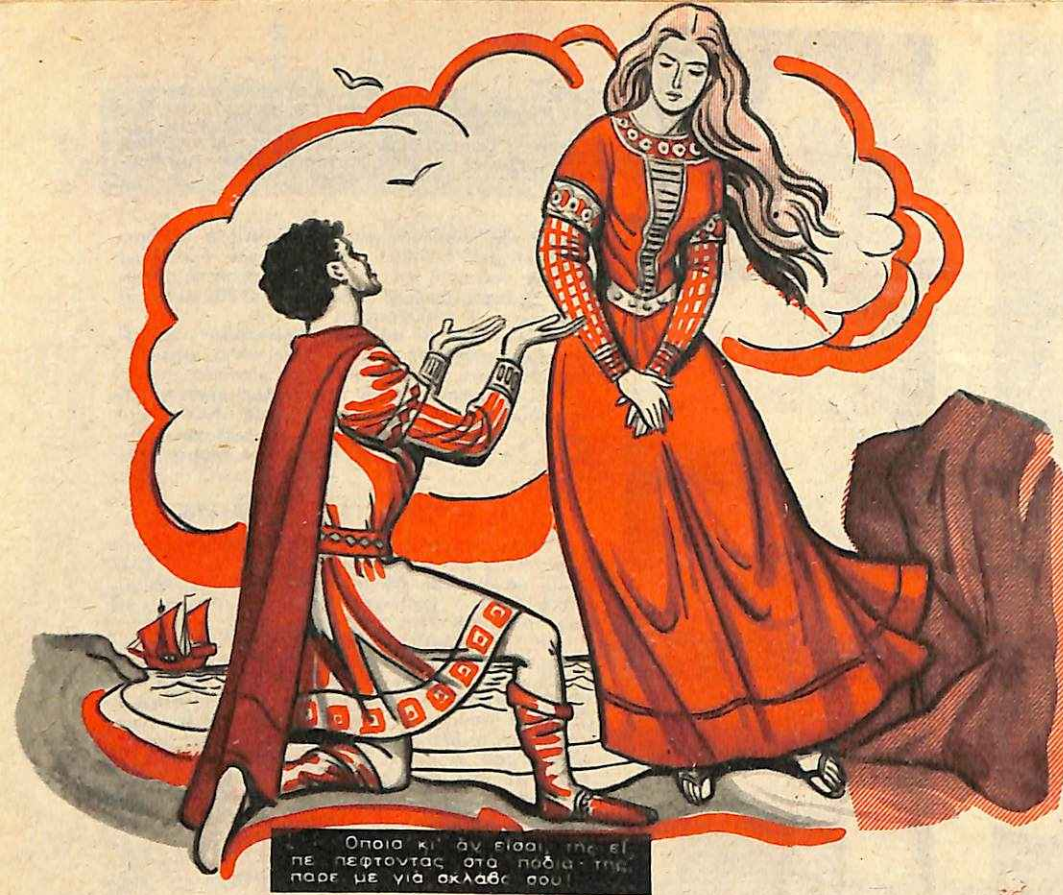
MIPANTA

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

Οι Ευλοκόποι της περιοχής Μονγκάια της δυτικής Ουγκάντα, έχουν βρή το υπελά τους από ένα άγριο ελέφαντα. Όταν το έζητο αυτό έδο άκουση τα χτυπήματα των τυκωριών τους πλησιάζει στο μέρος, εκείνο, κρύβεται και περιμένει. Καί, μόλις καταλάβει απ' τον κρότο πως έπεσε κάποιο υπηλό δέντρο, παρουσιάζεται, δίνοντι τους Ευλοκόπους και καταδρομίζει τα τρισερά κλαδιά, που δεν τάφτανε προηγουμένως!

Μόλις πιάσουν στο έδαφος, οι «Κουκουβάγια» θα ανησυχώνται όρθιες πάνω σε τέσσερα επόδια και θ' αρχίζουν να διαδίδουν πληροφορίες για τις συγκεντρώσεις εχθρικών δυνάμεων.

Όποια κι' αν είσαι, της εί-
πε πεφτοντας στο πόδι της,
παρε με για σκλάβο σου!

ΠΛΟΥΣΙΟΣ, δυνατός κι' αντρείωμένος ήταν
ο Μαυριανός. Τό καράβι του έσχιζε αδιά-
κοπα τα πέλαγα, άραζε στα λιμάνια, ξεφόρ-
τωνε τις πραιμάτιες του κι' έπειτα ξανάφευγε
φορτωμένο με άλλες. 'Ο καπετάνιος του μά-
ζεψε το χρυσάφι του και με τα δυό του χέρια.
Μά μόνο ένα μικρό μέρος απ' αυτό το κρά-
ταγε για δικό του. Τό άλλο τό μοίραζε στους
συντρόφους του, που τους άνάπαγε σαν ά-
δέρφια του ή σαν παιδιά του.

Σ' ένα από τα πολλά ταξίδια του, λοιπόν,
βρέθηκε στην άναγκη ν' άράξει σ' ένα απόμε-
ρο λιμανάκι για να επιδιορθώσει κάποια βλά-
βη που είχε πάθει το καράβι του κι' όπως
έβγαυε στην έξω, αντίκρισε μία νέα, που
έφευγε τρεχάτη, σαν να είχε προιάξει από
την παρούσα του. Τά ξανθά μαλλιά της άνέ-
μιζαν πίσω της και τα πόδια της ήταν λευκά
σαν τόν κρίνο.

Νεράτιστα είναι, είπαν οι σύντροφοί του
στό Μαυριανό.

— Άν είναι νεράτιστα, χαλάλι της, τους άπο-
κρίθηκε.

Και, χωρίς να χάνη καιρό άρχισε να τρέ-
χη τό κατόπι της.

Ήταν γερός στό τρέξιμο ο Μαυριανός κι'
όλο και ζύγωνε τη νέα που έτρεχε μπροστά
του. Έτσι, στό τέλος, την έφτασε.

Και τότε θάμψωσαν τα μάτια του. Είχε γυ-
ρίσει ως τότε ένα σωρό χάρες. Κι' είχε ιδη πολ-
λές όμορφες νέες. Μά όμορφότερη απ' αυτήν
που στεκόταν τώρα μπροστά του δεν είχε ιδη
ποτέ.

— Όποια κι' αν είσαι, της είπτε πέφτον-
τας στα πόδια της, πάρε με για σκλάβο σου.
Έτσι θα μπορώ να σε βλέπω και θα χαίρεται
ή κορδιά μου.

Η νέα ήταν άκόμη λαχανιασμένη από τό
τρέξιμο.

— Ξένε, άπάντησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο,
έγω σκλάβος πολλούς στό σπίτι μου και δε
μού χρειάζεται άλλος. Σε παρακαλώ, λοιπόν,
να μ' άφήσεις να φύγω.

— Όσοις κι' αν έχης σκλάβους, είπτε ο
Μαυριανός, έγω θα είμαι ο σκλάβος της άγά-
πης σου, που θα σε νουουρίζω με τό γλυκό
τραγούδι μου και θα σε ξυπνάω με τα του-
φερά φίλια μου.

Η νέα έγινε κατακόκκινη, ακούγοντας αυτά
τά λόγια.

— Μην πής τίποτα άλλο. Ξένε, παρακάλε-
σε! γιατί είμαι άπειρη κι' άμαθη από τη ζωή
και μπορέι τά λόγια σου να πλανέψουν την
κορδιά μου. Μά έχω πατέρα κι' άδελφούς κι'
αν θέλεις μπορέις να πιάς να τους βρης και να
τους μιλήσης για μένα.

— Θα κάμω όπως μου λές, άπάντησε ο
Μαυριανός. Μά πές μου πρώτα τ' όνομά σου.

ΘΥΡΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ούτε ο Μαυριανός γυρίζει, ούτε κανένας μπο-
ρούσε να της πη τι είχε άπογίνει.

Ένα δειλινό, καθώς ή άμοιρη σερίανιζε βα-
ρειανασταζόντας μέσα στον κήπο του σπι-
τιού της, ένας άνθρωπος κοντοστάθηκε στην
πόρτα.

Τό πρόσωπό του ήταν γερασμένο και τα
μάτια του καθρέφτιζαν τη λύπη.

— Δέ με θυμάσαι, κυρά; της είπτε άνοι-
γοντας την πόρτα.

Η Άγγελίνα πήγε κοντά του και τόν κύτ-
ταζε με προσοχή. Μά τό πρόσωπό του της
φάνηκε άγνωστο.

— Είμαι ο Θεωδώς, που καθόταν στό τι-
μόνι του καραβιού, όταν ο Μαυριανός σ' έφε-
ρε εδώ από τη μακρινή πατρίδα σου, της εί-
πε ο έπισκέπτης.

— Μά δεν είχες φύγει μαζί με τόν άντρα
μου στό τελευταίο του ταξίδι; ρώτησε ή Άγ-
γελίνα.

— Ναί κυρά, της άπάντησε.

— Και τότε πώς γύρισες μόνος σου;

— Γιατί οι νεκροί δεν ξαναγυρνάνε, άπάν-
τησε ο τιμονιέρης. Από όλο τό πλήρωμα του
καραβιού μόνον έγω σώθηκα. Άλλοι πέθαναν
από τις κακουχίες κι' άλλους τους σφάξανε
οι Σαρακηνόι... Έμένα ο Θεός με βοήθησε να
γλυτώσω...

Η Άγγελίνα ένοιωσε την κορδιά της να
φευρογύζει μέσα στό στήθος της.

— Κι' ο άντρας μου; ρώτησε με φωνή που
έτρεψε.

Ο τιμονιέρης κατέβασε τό κεφάλι του και,
ψάχνοντας μέσα στην τσέπη του, έβγαλε ένα
γυαλιστερό πράγμα.

— Πάρτο κυρά, είπτε στην Άγγελίνα. Εί-
ναι τό δαχτυλίδι του άντρα σου. Τό βγάλα ά-
πό τό χέρι του, την ώρα που σωριάστηκε πά-

Ο Μαυριανός και η Άγγελίνα

— Άγγελίνα είναι τ' όνομά μου, είπτε ή νέα.
Κι' άρχισε πάλι να τρέχει.

Ο Μαυριανός σηκώθηκε άργά, μά δεν την
άκολούθησε. Ξαναγύρισε στό καράβι του, πή-
ρε τα ώραιότερα και πολυτιμότερα από τα
πράγματα που βρίσκονταν εκεί και τράβηξε
κατά την πολιτεία, όπου έμειναν ο πατέρας
και τ' αδέρφια της Άγγελίνας. Αφού, λοιπόν,
τους μοίρασε τα δώρα που είχε φέρει από τό
καράβι του, τους φανέωσε κατόπιν τό σκοπό
του. Έκείνο που ήθελε ήταν να κάμει την Άγ-
γελίνα γυναίκα του.

Ο πατέρας και τ' αδέρφια της δίστασαν
στην άρχή να τη δώσουν σ' έναν ξένο. Μά,
στό τέλος, ο Μαυριανός, με τα πολλά παρα-
κάλια του, τους έκάμε να δεχτούν.

Η Άγγελίνα χάρηκε σαν έλαβε την άπόφα-
ση που είχαν πάρει ο πατέρας και τ' αδέρφια
της. Γιατί κι' αυτή είχε άγαπήσει απ' την
πρώτη στιγμή τόν ξένο που της είχε μιλήσει
κοντά στην άκτή.

Οι γάμοι των δύο νέων έγιναν σέ λίγο.

Ο Μαυριανός πήρε κατόπιν τη γυναίκα του
για να γυρίσει στην πατρίδα του. Κι' ο πα-
λός θρύλος λέει πως για να τιμήσει την ό-
μορφη ύψη, έβαλε, μπρούτζινα κατάρτια στό
καράβι του κι' άντένες άσημένιες. Έκαμε ά-
κόμη από μετάξι τά πανιά του κι' από μπρι-
σίμι τά έάρτια του.

Ο Μαυριανός κι' η Άγγελίνα χαιρόνταν τώ-
ρα την άγάπη τους που μεγάλανε όσο περ-
νούσε ο καιρός άντι να μικραίνει.

Γύρω τους οι άνθρωποι τους καλοτύχιζαν και
μόνο οι κακοί τους έβλεπαν με ζήλεια και
όθονο.

Πέρασαν έτσι κάμποσοι μήνες.

Μιά μέρα, τέλος, ο Μαυριανός ξανάφευγε με
τό καράβι του. Μά τα καλοτυχίσματα δεν τόν
άκολούθησαν στό δρόμο του. Και τόν συνώ-
δευσαν μόνο ή κακία και τό μίσος των έχ-
θρών του.

Έτσι, ύστερα από λίγο καιρό, καθώς περ-
νούσε από τα παράλια της Άφρικής, έπεσε
στό χέρια Σαρακηνών πειρατών, που τόν αιχ-
μαλώτισαν μαζί μ' όλους τους άνδράπους του.

Η Άγγελίνα, που είχε μείνει δλουμναχη,
περίμενε μέρα με τη μέρα τό γυρισμό του. Μά

νω στό κατάρτισμα του κουρσάρικου καρα-
βιού, χτυπημένος κατάρτισμα από ένα κακούρ-
γο Σαρακηνό.

Η Άγγελίνα ττόριζε μέσα στον κόρφο της
χωρίς να πη λέει.

— Θέλεις να μάθης τίποτα άλλο, κυρά; τη
ρώτησε ο τιμονιέρης.

— Όχι, άπάντησε ή Άγγελίνα. Μου τά
είπες όλα.

Κι' έκαμε να τραβήξει κατά τό σπίτι. Μά ύ-
στερα από μερικά βήματα, τό γυνάτι της
λύγισαν κι' ή δυστυχισμένη σωριάστηκε στό
χώμα... Οι ύπηρετίες της που έτρεξαν άμέ-
σως κοντά της είδαν πως ή κυρά τους δε ζού-
σε πιά.

Ο Ο

ΡΕΚΟΡ ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ

Σ' ένα κινηματογράφο του Λονδίνου, βρέ-
θηκε μετά τό κλείσιμό του ένα γυναικείο πα-
πούτσι. Την άλλη μέρα τό ζήτησε μία όμορφη
κοπέλλα. Έξήγησε δε ότι τό είχε βγάλει για-
τί την έσφιγγε, κι' ύστερα είχε γυρίσει στό
σπίτι της μ' ένα μόνο παπούτσι, νομίζοντας
πως κρατούσε τ' άλλο στό χέρι της!

Έξέ όλλου, σ' ένα γυναικείο συνέδριο, στη
Νέα Υόρκη, μία νέα και χαριτωμένη γυναίκα
άρχισε ήσυχά-ήσυχά να βγάλλει τις κώλτσες
της! Όπως εξήγησε κατόπιν, ήταν τόσο ά-
πορροφημένη απ' τις σκέψεις της, ώστε της
φάνηκε πως βρίσκονταν στό σπίτι της και πως
γδυότανε για να πέσει στό κρεβάτι!

Φυσικά, κι' οι άντρες δεν πήνε πίσω στην
άφηρημάδα! Ένας Άμερικανός έπιχειρηματι-
ας έχασε πως αυτός κι' ή οικογένειά του ελ-
χον άλλάξει κατοικία την προηγούμενη μέρα.

Ο καινούργιος λοιπόν ένοικος σκαδαλώστηκε
— με τό δικό του — βλέποντάς τον να μπαί-
νει άφηρημένος στό πολυτό του σπύτι να κρε-
μάη τ' ό κοπέλλο του κι' ύστερα ν' άγκολώζη
μία καθαρίστρια και να προσπαθή να τη φι-
λήση, νομίζοντας πως ήταν ή γυναίκα του!

Ένας άλλος πάλι, που τό είχε, ατάδεσει
ή γυναίκα του ν' αγοράσει ένα μπιντεκι και να
ταχυδρομήσει κάτι γράμματα, γύρισε σπύτι του
κρατώντας τά γράμματα, αφού είχε ρίξει τό
κρέας στό ταχυδρομικό κουτί!

Συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο μεθυσμένος των «Πειρατών»
περιγράφει στην άστυνομία μερι-
κά απ' τα χαρακτηριστικά του άν-
θρώπου που τόν χτύπησε, στό
σκοτεινό. Άλλ' ο είσαγγελίας πε-
ριμένει πάντα να του ζητήσει ο
Μαλρού να έπέμβη. Ο Χάρρυ τη-
λεφωνεί στό Μαλρού να περάσει
με τ' αυτοκίνητό του από ένα έ-
σημο σημείο και να πετάξει την
τοάντα με τα λύτρα. Ύστερα εί-
δοποιεί την Όντέτ να γυρίσει.
Μόλις όμως φτάνει ή κοπέλλα,
τους βλέπει μαζί στό άεροδρό-
μιο ένας φίλος του Χάρρυ, ο δη-
μοσιογράφος Τιμ Κόουλεϋ. Ο Χάρ-
ρυ τα μπαλώνει όπως μπορεί. Ύ-
στερα αφίνει την Όντέτ να τόν
περιμένη στό παθιόν και η η-
γαίνει να πάρη τα λεφτά. Ο Μα-
λρού τόν πετάει την τοάντα, σύμ-
φωνα με τις οδηγίες του. Όταν
όμως ο Χάρρυ γυρίζει ύστερα στό
παθιόν, βρίσκει την Όντέτ
στραγγαλισμένη. Τηλεφωνεί άμέ-
σως στη Ρέα, αυτή όμως κάνει
κατά την άρρωστη και δεν έμφανί-
ζεται στό τηλέφωνο. Τα πράγματα
έχουν πάρει πολύ άσχημο δρό-
μο. Ο Χάρρυ κινδυνεύει τώρα να
καταδικασθ' σε θάνατο, ως δολο-
φόνος της Όντέτ. Φορτώνει τό
πτώμα της στό πορτομπαγκάζ του
αυτοκινήτου του, με τό σκοπό να
τό έξαφανίση. Άλλά τ' αυτοκίνη-
το παθαίνει σοβαρή βλάβη, σ' ένα
κεντρικό σημείο της πόλεως,
κι' άναγκαστικά τό ρυμουλκούνε
ως τό σπίτι του Χάρρυ.

— Δεκαπέντε δολάρια,
άπάντησε με ζωωμένα φρύ-
δια.

Δεν είχα τόσα λεφτά.

Έβγαλα τό πορτοφόλι μου και κα-
τάφερα να συγκεντρώσω 15 δολλά-
ρια. Τού τόδωσα και είπα:

— Φτάνουνε με τό παραπάνω για
τη δουλειά που κάνετε.

Τα πήρε, μοίρησε μία φαρμακε-
ρή ματιά, ύστερα άνέθηκε πάλι στό
καμινί του κι' έβγαλε.

Κλείδωσα την πόρτα του γκα-
ράζ.

Είχε άρχισει πιά να ήμερώνη.
Σε μία ώρα, θαχε βγ' ή ήλιος.

Έξακολουθούσα να μην ξέρω τι
να κάνω...

Πάντως, τό πτώμα θάπρεπε να
μείνη μέσ' στό πορτ - μπαγκάζ ό-
λη την ήμέρα. Μονάχα τη νύχτα,
στα σκοτεινά, μπορούσα να τό βγά-
λω από κεί.

Η σκέψη αυτή μοίφερε ναυτία...

Άνοιξα την έξώπορτα και μπαί-
κα στό σπίτι. Κυττάχτηκα στον
καθρέφτη του χώλλ και ττόμαξα κι' ο
ίδιος με τα χάλια μου...

Πάνω σ' ένα τραπέζι βρίσκόταν
ή τοάντα της Νίνας. Την άνοιξα,
πήρα από μέσα τα δεύτερα κλειδιά
του αυτοκινήτου και τ' άκάρησα στην
τσέπη μου. Δεν είχα καμμία διά-
θεσι ν' άνοιξη ή γυναίκα μου τό
πορτ - μπαγκάζ, την ώρα που θα
βρισκόμουν στό γραφείο...

Έσθυσά τό φάς, μπήκα άδρό-
να στό λουτρό, γδυθήκα κι' έκανα
ένα ντους. Τό μυαλό μου ήταν ά-
κόμα τόσο παράλογο απ' τόν τρόμο,
ώστε δε μπορούσα να σκεφθώ ποιά
μέτρα έπρεπε να πάρω...

Καθώς άπλωνά τό χέρι μου πρό-
την πετζίνα μου, άρχισε να χτυπά
τό τηλέφωνο. Ένοιωσα να σφίγγε-
ται ή κορδιά μου. Πέρεσα τό παν-
τελόνι της πετζίνας μου κι' έτρε-
ξα στό χώλλ να σηκώσω τό άκου-
στικό.

— Έσύ είσαι, Χάρρυ; είπτε ή φ-
ωνή του Ρένικ. Μας τηλεφώνησε
ο Μαλρού. Την άπανάγανε! Έλα ό-
μέσως στό γραφείο!

Έτρεμα σύγκορμος μ' έσφιγγα
νευρικά στό χέρι μου τό άκουστικό
Ήμουν πανικόβλητος.

Η ΜΑΤΟΜΕΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

— Μ' άκούς, Χάρρυ; πρόσθεσε ο
Ρένικ.
Κατάφερα να συνέλθω κάπως και
ν' άπαντήσω:
— Ναί, σ' άκούω. Χάλασε όμως
τ' αυτοκίνητό μου. Σπάσανε οι τα-
χυήτες.
— Θα σου στείλω ένα άστυνομι-
κό άμάξι. Σε δέκα λεπτά θα βρί-
σκεται εκεί.
Κι' έκλεισε τό τηλέφωνο.
— Τι είναι, Χάρρυ;
— Η Νίνα στεκότανε στό κατώφλι,
μισοκοιμισμένη.
— Κάτι έπείγον, άπάντησα. Ά-
παγάγωνε την κοπέλλα. Θερθούν να
με πάρουνε σε πέντε λεπτά. Ξανα-
γύρισε έσύ στό κρεβάτι σου.
Συγχρόνως ντυνόμουνα βιαστικά.
— Θέλεις να σου φτιάσω καφέ;
μου πρότεινε ή Νίνα.
— Όχι, όχι. Πήγαινε να πλαγιά-
σης, γρήγορα.
Καθώς φορούσα τό σακάκι μου,
άκουσα να σταματάη απ' έξω εν
αυτοκίνητο.
— Νά τοι! είπα στη Νίνα. Ήρ-
θανε.

Την έπιασα απ' τους ώμους, τη
φίλησα και βγήκα τρέχοντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ο Ρένικ με περίμενε στη Διεύ-
θυνση της άστυνομίας. Μαζί με τό
Μάρτυρ της Έφ - Μπί - Άι και τόν
άστυνόμο Ρέικερ, μετέτρεσε ένα
μεγάλο τοπογραφικό χάρτη, κρεμα-
σμένο στον τοίχο.

Όταν με είδε, άφισε τους άλ-
λους και ήρθε κοντά μου.

— Αυτό ήταν! μου είπτε. Ο
Μαλρού πλήρωσε τα λύτρα, άλλα
δε γύρισε πίσω ή κόρη του. Θα πά-

με να του μιλήσουμε τώρα. Θερθής
και σύ μαζί μας, Χάρρυ.

— Μά τι ακριβώς συνέβη;
— Οι δράστες της άπαγωγής
του είπαν πως θάβρισαν την κόρη
τον στο «πάρκο» αυτοκινήτων του
Λονγκ Μπέϋ. Δεν τη βρήκε όμως έ-
κεί κι' άποφάσισε έπιτέλους να μάς
καλέση!

Στράφηκε στό Ρέικερ και πρόσ-
θεσε:

— Μπορέιτε να πάτε να φωτογρα-
φίσετε τ' αυτοκίνητό της; Ψάχτε έ-
πίσης για δακτυλικά άποτυπώματα.
Ύστερα είπτε σε μένα:

— Θ' αναλάβω να δημοσιευθ' ή
φωτογραφία σ' όλες άνεξαρτήτως τις
έφημερίδες.

— Θα φροντίσω να μπλοκαρι-
στούν οι δρόμοι, δήλωσε ο Ρέικερ.
Σε μία ώρα, τό δίχτυ θάναι στημέ-
νο τόσο καλά, που δε θα μπορέ
να περάση ούτε μύγα!

— Πάμε, Φρέντ, είπτε ο Ρένικ
στό Μάρτυρ.

Και, πιάνοντάς με απ' τό μπρά-
τσο, με τράβηξε μαζί του στό δρό-
μο, όπου μάς περίμενε ένα άστυνο-
μικό αυτοκίνητο.

Ο Μάρτυρ ήταν ένας εύσωμος
άντρας, σαραντάρης. Ένώ πηγαί-
ναμε στό σπίτι του Μαλρού, μάς
είπτε:

— Σίγουρα, ή κοπέλλα είναι πε-
θαμένη! Άν αυτός ο γερο - ήλιθι-
ος μάς είχε είδοποιήσει πιο νωρίς,
θα μπορούσαμε να σημαδέψουμε τα
χαρτονομίσματα.

Μικρή ιστορία

Σπουδαία διάγνωση!

Ο καθηγητής της παθολογίας πηγαίνει να εξετάση ένα
βαθυπλοτο πελάτη του. Παίρνει, λοιπόν, μαζί του και τόν
βοηθό του, για να τού δώση την ευκαιρία να δη πως κάνει
τις διαγνώσεις. Μόλις μπαίνουν στό δωμάτιο του άρρωστου
και πριν άκούη τόν εξεταστή ο καθηγητής τού λέει σοβαρός:

— Καπνίζετε πολλά πούρα, φίλε μου...

— Αυτό είναι αλήθεια, άπαντάει ο άρρωστος.

Ο καθηγητής τόν συμβάλλει να πείσει να κάνει και
φύγει με τό βοηθό του. Στο δρόμο, ο βοηθός του, κατα-
πληκτός, τόν ρωτάει:

— Κύριε καθηγητά, αυτό είναι άπιστευτο! Πώς κά-
νατε τέτοια σωστή διάγνωση, χωρίς νάν να τόν εξετάσετε;

— Έκείνος γαυογελάει και τού λέει:

— Άπλουστατά! Κάτω από τό κορβάτι του ήταν σω-
σός δολοκλήρος από κοιλία πούρων!

Αίγιες ήμέρες άργότερα ο καθηγητής πηγαίνει πάλι να
εξετάση μία νέα και γαυτομένη κυρία.

— Τη φορά αυτή θα κάνω έσύ τη διάγνωση, λέει στό
βοηθό του. Έτσι θα δώ τι έμεις κοντά μου...

Μόλις μπαίνουν μέσα στό δωμάτιο της άρρωστης, και
πριν άκούη την εξεταστή, ο βοηθός του καθηγητού της λέει:

— Κυρία μου! Κάποτε κατάχρησι τού αυτοκινήτου!

— Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχεται εκείνη.

Φεύγοντας ο καθηγητής λέει στό βοηθό του:

— Μά πως έκανες μία τόσο σωστή διάγνωση;
Κι' εκείνος, γαυογελώντας:

— Άπλουστατά! Κάτω από τό κορβάτι της ήταν κοιν-
μένος ο σωφείο της!...

— Έτσι θα φερνόμουν κι' έγω
στη θέσι του, δήλωσε ο Ρένικ. Τόν
καταλαβαίνω άπόλυτα... Τά λεφτά
δεν έχουνε καμμία αξία γι' αυτόν.
Ήθελε να πάρη πίσω την κόρη του.
— Μά θάπρεπε να καταλάβη πως
δε θα τού την επιστρέφανε... Ξέ-
ρετε, Τζών, όσο περισσότερο σκέ-
πτομαι αυτή την ιστορία, τόσο πεί-
θομαι πως οι δράστες είναι κάποιοι
από δω...

— Αυτής της γνώμης είμαι κι'
έγω, συμφώνησε ο Ρένικ.

— Άνασκήτησα κι' έγινε ξαφνικά
προσεχτικός.

— Γιατί τό λέτε, αυτό; ρώτησα.

— Πριν φύγ' για τόν κινηματο-
γράφο, της τηλεφώνησε ο Τζέρρυ
Ουίλλιαμς. Μόλις μάς είδοποίησε
τώρα ο Μαλρού, πήρα στό τηλέφω-
νο αυτό τόν Ουίλλιαμς, άλλα δεν
τόν βρήκα στό σπίτι του. Είναι
στό νοσοκομείο απ' την Πέμπτη,
γιατί έχει σπασεί τό πόδι του. Δέ
μπορούσε λοιπόν ποτέ να τηλεφώ-
νησε αυτός στην κοπέλλα.

— Μ' άλλα λόγια, ο άπαγωγέας
πέρασε για τόν Ουίλλιαμς. Πως ή-
ξερε όμως την ύπαρξή του; Ο πα-
τέρας του νεαρού μου είπτε πως ο
γυιός του είχε δυό μήνες να δη την
Όντέτ... Και κάτι άλλο; Γιατί να
διελήξη ο άπαγωγέας τούς «Πειρα-
τές»; Υπάρχουν τόσα άλλα μπάρ,
πιο γνωστά! Ένας έμένος είναι ά-
πίθανο να ήξερε τούς «Πειρατές».

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε μπρο-
στά στό σπίτι των Μαλρού. Όλα
τα παράθυρα ήταν άνοιχμένα στό ι-
σόγειο κι' ή έξωπορτα όρθάνοιχτη.
Ο μαίτρ μάς περίμενε στό κατώ-
φλι.

Μας ώδηγησε άμέσως στό Μαλ-
ρού, που βρίσκονταν σ' ένα άπέραντο
δωμάτιο γεμάτο βιβλιοθήκες και βα-
ρυά έπιπλα.

Ο Μαλρού φαινόταν άναστατω-
μένος.

— Περάστε, κύριε, καθήστε μάς
είπτε. Ύποθετ πως έρχεσθε να μου
αναγγείλετε ότι ή κόρη μου είναι
νεκρή!

— Δέ μπορούμε να τό βεβαιώσου-
με άκόμη, κύριε, άπάντησε άδεία
ο Ρένικ. Μένει ακόμα μία έλπίδα
να τη δούμε να ξαναγυρίση... Ό-
ταν σ' έπισκεφθήκα σήμερα τό
πρωί, ξέρατε ότι την είχαν άπα-
γάγει;

— Ναί! Μά ο άνθρωπος εκείνος
με είχε άπειλήσει πως θα τη σκό-
τωανε, αν σ' είδοποιούσα. Νά για-
τί άποφάσισα να μη σ' άπώ τί-
ποτα.

— Καταλαβαίνω... Πότε είδατε
για τελευταία φορά την κόρη σας;

— Τό Σάββατο τό βράδυ. Έπρό-
κειτο να πάη στό σινεμά με μία
φίλη της. Έφυγε κατά τις 9. Ή
φίλη της τηλεφώνησε στις 10 παρά
20' ότι δεν είχε φαν' άκόμη ή Όν-
τέτ.

— Αυτό δε μ' άνησυχρε, γιατί ή-
ξερα πως ή Όντέτ άλλαζε γνώμη
με τό παραμικρό. Λίγο πριν να φύ-
γ' της είχε τηλεφωνήσει ο νεαρός
Τζέρρυ Ουίλλιαμς. Σκέφθηκα πως
θα πηγαίνε ίσως να τόν βρη.

— Λίγο μετά τις 11½, τηλεφώνη-
σε ο άπαγωγέας. Ζητούσε 500 χι-
λιάδες δολάρια για λύτρα. Με δια-
ταξε να μην είδοποιήσω την άστυ-
νομία. Μου είπτε νωχά τα λεφτά έ-
ταίμα για σήμερα και να περιμένω
νέωτερες οδηγίες για την παραδό-
σή τους.

— Τη Δευτέρα τό πρωί, πήρα ένα
γράμμα της Όντέτ. Τό έχω εδώ...

— Έβγαλε απ' την τσέπη του, και τό
γράμμα που είναι συντάξει, και τό-
δωσε στό Ρένικ. Έκείνος τό διά-
δωσε και ρώτησε ύστερα:

— Είναι ο γραφικός χαρακτήρας
της κόρης σας;

— Ναί.

Ο Μαλρού εξέθεσε τότε στό Ρέ-
νικ τις οδηγίες που τού είχα δώ-
σει. Τού διηγήθηκε ότι είχε περάσει

ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΓΝΟ & ΚΑΘΑΡΟ ΓΑΛΑ

Τι αυτό
τό δίνω

μέ σιγουριά στο μωρό μου..

Με το Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ είμαι ήσυχη γιατί εξασφαλίζω την υγεία του μωρού μου. Έχω εμπιστοσύνη στο Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ γιατί μ' αυτό μεγάλωσα και τ' άλλα μου παιδιά και σήμερα τα βλέπω ροδοκόκκινα και γεροδεμένα. Το Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ παρασκευάζεται στην Ολλανδία, στο πιο σύγχρονο εργοστάσιο της Ευρώπης με την επίβλεψη αρίστων επιστημόνων.

ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ
ΒΑΣΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Κυρία:
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ,
Κάνετε την καθαριότητα του σπιτιού
σας με

BAB-O
ΤΟ ΠΡΩΤΟ
Ανολόμαλο
ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟ

Ρίχνετε λίγο
και σε 7 δευτερόλεπτα
χωρίς τρίψιμο
καθαρίζει ενώ το κοιτάτε

Θαυματουργό, κάνει το κάθε
τιν' αστραφτερό καινούργιο.

μόνο και μόνο για να διευκολύνω το
φόνος; Κι' η Ρέα με είχε διαλέξει
για εξιλαστήριο θύμα;...

— Τι σου συμβαίνει, Χάρρυ; με
ρώτησε ο Κόουλεϋ. Κάνεις σαν να
καταπίεις μια σφήκα!

— Εκείνη τη στιγμή ακριβώς αρ-
χισε να βουίζει το εσωτερικό τηλέ-
φωνο. Κατέβασα το μοχλό.

— Σας χρειάζομαι! φώναξε ο
Μήντοους. Έλάτε άμέσως.

— Η φωνή του κυρίου του! παρα-
τήρησε ο Κόουλεϋ μ' ένα πλατύ χα-
μόγελο.

— Σηκώθηκα και είπα:
— Ορεθούσα, Τιμ. "Αν με χρεια-
στής τίποτα, ειδοποίησέ με."

Και βγήκα βιαστικά, ευχαριστημέ-
νος που γλύτωσα απ' τις πονηρές
κι' έρευντικές ματιές του.

Το μεσημέρι, οι έρευνες για την
'Οντέτ Μαλρού είχαν πάρει τέτοια
έκταση, ώστε κόντευα να τρελα-
θώ... Η αστυνομία είχε αποκλεί-
σει όλους τους δρόμους που βγαί-
νανε απ' την πόλη. Είχαν χρησιμο-
ποιηθεί κι' οι άνδρες μίας γειτονικής
στρατιωτικής κατασκήνωσής.

Πλέον από χίλιοι άνθρωποι, στρα-
τιώτες και αστυνομικοί, περνούσαν
όλη την περιοχή από φιλό χτένι, για
να ξεαναβρούνε τη χαμένη κοπέλλα.

Πάνω απ' το Πάλμ Μπέυ και το
Πάλμ Σίτυ πετούσαν συνεχώς τρία
ελικοπτήρα, που έπικοινωνούσαν ρα-
διοφωνικά απ' ευθείας με το γρα-
φείο του εισαγγελέως.

Ο Μήντοους δήλωσε στους δημο-
σιογράφους που μένανε ακόμη στην
αστυνομική διεύθυνση:

— Εκκινώ απ' την αρχή ότι η
'Οντέτ Μαλρού βρίσκεται κάπου μέ-
σα σ' αυτή την περιφέρεια. Υποθέ-
τουμε πως έχει πεθάνει, αλλά μπο-
ρεί και να γελιάμαστε. "Αν τη σκο-
τώσανε, θαχουν πετάξει κάπου ι-
πτάκια της, και θα το βρούμε." Αν
ζη ακόμα, θάκαι κάπου κρυμμένη,
και θα τη βρούμε και πάλι.

— Θα ψάξουμε όλα τα σπίτια, ό-
λα τα διωμερίσματα, όλα τα άγρο-
κτήματα. Έχουμε το απαιτούμενο
προσωπικό. Θα χρειαστεί καιρός γ' ο-
μως... αλλά θα τη βρούμε πάντως,
αργά ή γρήγορα, αν βρίσκεται σε
ακτίνα 75 χιλιομέτρων γύρω απ'
αυτό το γραφείο.

— Αφού φύγανε οι δημοσιογράφοι,
ξανούρισε ο Ρένικ. Είχε πάει στο
νοσοκομείο για ν' ανακρίνη τον Ού-
ώλτερ Κέρμπυ, με την ελπίδα πως
ο υπαρκτός αυτός θα θυμότανε τώρα
καμιά καινούργια λεπτομέρεια που
θα μας έδωσε στ' ίχνη των απα-
γωγέων.

Ο Μήντοους τον κτύπησε άτυπα-
μονα.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Τίποτα! Πάντως, είναι f'οιο
πώς ο άνθρωπος που χτύπησε τον
Κέρμπυ ήταν ψηλός, με φαρδείς
πλάτες. Ξέρω ακόμα ότι καπνίζει
τσιγάρα «Λάκυ», ότι έχει ένα πα-
λινό αυτοκίνητο κι' ότι ζυγίζει 80
κιλά περίπου.

— Πώς έχετε το βάρος του; ρώ-
τησε ο Μήντοους.

— Χάρis στο όποτύπωμα της
φτέρνας του. Ο Μπόρτυ έκανε πει-
ράματα. "Ένας απ' τους άνδρες του,
που ζυγίζει 82 κιλά, άφισε το ίδιο
αποτύπωμα στο έδαφος."

Ο Μήντοους φάνηκε ενθουσιασμέ-
νος.

— Ακόμα μερικές τέτοιες λεπτο-
μέρειες, είπε, και θα μπορούμε να
δημοσιεύσουμε το πορτραίτο του!

— Ακούγα με κερδοχότυπι αυτή τη
συναμιλία... Ξαφνικά άνοιξε η πόρ-
τα κι' άρριψε μέσα ο αστυνομικός
Ρέιγκερ, κατακόκκινος απ' τη συγ-
κίνηση.

— Έχουμε άλλη μία πληροφορία!
φώναξε. Κάποιος κάτοικος του Γου-
έστ Μπίτε ανέφερε στην αστυνομία
ένα αυτοκίνητο άτυχημα. Λέγεται
Χέρμπερτ Κάρεϋ κι' είναι ιδιοκτή-
της ενός φαρμακείου στο Γουέστ
Μπίτε. Προχτές τη νύχτα, λοιπόν,

αυτός κι' η γυναίκα του είχαν πάει
να δούνε κάτι συγγενείς τους, στο
Λόν Μπέϋ. Άφισε τ' αυτοκίνητό του
στο «πάρκο» του Λόν Μπέϋ, αλλά
καθώς τόποιρνε από εκεί, χτύπησε
με μία «Τζάγκουαρ» που έφτανε.

— Ένώ μιλούσε ο Ρέιγκερ, είχα
πλησιάζει στο παράθυρο κι' άναψα
ένα τσιγάρο, γυρίζοντας την πλά-
τη πρὸς τὸ εσωτερικό της κάμα-
ρας.

— Ήξερα πως είχα γίνει χλω-
μός σαν πεθαμένος. "Ήμουν σίγου-
ρος πως, αν βλέπανε το πρόσωπό
μου, θα με υποψιάζονταν άμέσως!"

— "Ήταν τ' αυτοκίνητο της 'Ον-
τέτ Μαλρού. Ο Κάρεϋ είχε σημει-
ώσει τον αριθμό του..." Αναγνωρίζει
πως έφταιγε αυτός για τη σύγκρου-
σι...

— Μας είπε λοιπόν—άκούστε!—
ότι τ' όδηγούσε ένας άντρας!

Οι λέξεις που πρόφερε ο Ρέιγκερ,
με την αυστηρή φωνή του, ήταν για
μένα άλλες τόσες μαχαίριες...

— Αυτός ο άνθρωπος πρέπει να-
ταν ένας απ' τους απαγωγείς, συνέ-
χισε... Δε θέλησε να σταματήσει κα-
θόλου, μολοντί είχε όλο το δίκιο
με το μέρος του. Πήγε ως την άκρη
του «πάρκου», άφισε εκεί τ' αυτο-
κίνητο και τσούκασε.

— Μα γιατί δεν άναφερε άμέσως
αυτό το άτυχημα ο Κάρεϋ; ρώτησε
ο Μήντοους.

— Αυτός κάνει πάντα ό,τι του
λέει η γυναίκα του. "Ένώ είχε άδει-
κό, εκείνη δεν τον άβινε να το πα-
ραδεχτή. Μόνο σήμερα το πρωί ά-
ποφάσισε επιτέλους νάρρη στην ά-
στυνομία."

— Θέλω να του μιλήσω, είπε ο
Ρένικ.

— "Έρχεται. "Έστειλα ένα αυτο-
κίνητο να τον πάρη. Σ' ένα-δύο λε-
πτά θάκαι έδώ."

— Είδε καλά τον όδηγο της «Τζά-
γκουαρ»;

— Πιστεύω ναί. Δεν είναι καλο-
φωτισμένο το «πάρκο»... "Αλλά του
μίλησε."

Είχα κατορθώσει τώρα να κυριαρ-
χήσω στα νύτρα μου. Προπατάνον δεν
ήθελα να ξαναδώ τον Κάρεϋ!

— Απομακρύνθηκα απ' το παράθυρο.
— Θα γυρίσω στο γραφείο μου,
είπα. "Έχω πολλή δουλειά..."

Και διευθύνθηκα πρὸς την πόρτα.

— Όχι, μη φύγης, μου φώναξε
ο Ρένικ. Θέλω ν' άκούσεις και συ ό-
σα θα καταθέσει αυτός ο άνθρωπος.

Μήπως μ' άναγνώρισε ο Κάρεϋ;
Μπαίνοντας στο γραφείο, θα με
κτύπησε και θαλέγε: «Αυτός είμαι»;

Κάθισα σ' ένα άδειανό γραφείο.
Τα είκοσι λεπτά που άκολούθησαν,
ήταν τα χειρότερα που έχω περά-
σει ποτέ!...

Ξαφνικά δήλωσε ο Ρέιγκερ, που
εξέταζε ένα χάρτη κρεμασμένο στον
τοιχο:

— Ξέρετε αυτό το παλιό μεταλ-
λείο όργυρο, όχι πολύ μακριά απ'
το μεγάλο δρόμο; Εκεί θα μπορού-
σαν να κρύβουν ένα πτώμα. Θα στεί-
λω να ψάξουνε.

Πήρε το τηλέφωνο κι' άρχισε να
δίνει διαταγές.

— Ξέρουμε καλά τη δουλειά τους!
είπα με το νου μου.

Παύ θάκουσα τώρα το πτώμα της
'Οντέτ. Πώς θα κατάφερα ν' ά-
παλλαγώ απ' αυτό, μ' όλους τους
δρόμους άποκλεισμένους και με ύ-
περχίλιους άνδρους στο πόδι, να
άναγνώρισε όλα τα σπίτια, όλα τα
διωμερίσματα;

— Όση ώρα περιμένω, χτυπούσε
συνεχώς το τηλέφωνο. Κάθε πέντε
λεπτά οι διάφορες ομάδες μας δί-
νανε άναφορά των ενεργειών τους.
Είχαν ψάξει κι' όλες τις άκρες της
περιοχής που περιλαμ-
βανόταν στο νύχτη.

— Προσέβα πως οι έρευνες πλησιά-
ζανε σιγά-σιγά στο δρόμο του σπι-
τιού μου. "Αν τους έχόταν η ιδέα
να ψάξουνε το γκαράζ..."

— "Αν κτύ-
πωνε μέσα στ' αυτοκίνητο;..."

Ξαφνικά χτύπησαν την πόρτα,
και μπήκαν ο Χέρμπερτ Κάρεϋ κι
η γυναίκα του.

— Αποτελούσαν ένα παράξενο ζευ-
γάρι. Εκείνη τον περνούσε στο ύ-
ψος ένα κεφάλι.

Το φαλακρό κρανίο του Κάρεϋ
γυάλιζε απ' τον ιδρώτα, και στρι-
φογύριζε νευρικά το καπέλλο του
μέσα στα χέρια του, ενώ άκολουθού-
σε τη γυναίκα του μέσα στο γρα-
φείο.

Δεν είχα δη καθόλου τη φυσιογω-
μία του, εκείνη τη νύχτα, στα σκο-
τεινά. Τον κτύπησε λοιπόν με περι-
έργεια. "Ήταν ένας απ' τους άσθε-
νικούς εκείνους ανθρώπους, που ζού-
νε πάντα ύποταγμένοι και διαρκώς
άνασταταμένοι, χωρίς να ξέρουν πο-
τέ αν έχουν δίκιο ή άδικο."

Η γυναίκα ήταν χοντρή, μάλλον
χυδαίος τύπος, με μικρά και σκλη-
ρά μάτια και με σουβλερό πηγούνι.
Φαινότανε καθαρά πως αυτή ήταν ο
άρχηγός του σπιτιού. "Όρριψε μέ-
σα στο γραφείο, σαν κατακτητής,"
κι' άρχισε άμέσως την επίθεσι, δια-
λέγοντας για στόχο της το Μήντο-
ους.

— Άλήθεια πως ο άντρας της ήταν
άνειμνος για το άτυχημα. "Αφού
είχε φύγει ο άλλος βιαστικά, είχε
παραδεχθή έτσι την ενοχή του. Για
ποίο λόγο λοιπόν τους κουβαλού-
σαν έδώ; Είχαν τόση δουλειά στο
μαγαζί τους! Μήπως φανταζόταν ο
Μήντοους πως μπορούσε να σταθί
στο πόδι τους μία κοπελίτσα 18
χρόνων, ενώ αυτοί χότανε τον και-
ρό τους με την αστυνομία;..."

Ο Μήντοους προσπαθούσε του
κάκου να βάλει ένα φραγμό σ' αυτό
το χειμαζορό των λέξεων. "Έγώ, άκί-
νητος, σαν παράλυτος, δε μπορούσα
να ξεκολλήσω τα μάτια μου απ' τον
Κάρεϋ."

Βέβαια, έκανα άσχημα! Γιατί, με
την τόση έπιμονή μου, τράβηξα έ-
πιτέλους την προσοχή του και στρά-
φηκε άσφαικά πρὸς το μέρος μου για
να με κτυπήσει.

— Ενοίωσα να παγώνη το αίμα μου,
όταν τον είδα ν' άνασκιρτάη. "Ε-
στρεψε άλλοι τη ματιά του κι' ύ-
στερα την ξαναβίριξε σε μένα. Δο-
κίμασα την τρομερή έντύπωσι πως
μ' άναγνώριζε!"

— Αφού κτυπαχτήκαμε για ένα λε-
πτό, γύρισε άλλου, κοιμπουριάσανε
τους ώμους του, και ξαναπηρε το
σαστισμένο ύψος του.

Στο μεταξύ, ο Μήντοους εξηγού-
σε στη γυναίκα του την ιστορία της
απαγωγής, κι' εκείνη άρχισε να καλ-
μάρη.

— Δε μ' ενδιαφέρει καθόλου η
σύγκρουσι, της είπε στο τέλος. "Η-
θελα μονάχα να μου περιγράψετε
τον άνθρωπο που όδηγούσε... Του μι-
λήσατε;

— Η τελευταία έρώτησι άπευθυνό-
ταν στον Κάρεϋ. Εκείνος έγενεφε
«ναί», με νευρικότητα.

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε.

— Πείτε μου πως ήτανε.

— Ο Κάρεϋ κτύπησε τη γυναίκα του,
κι' ύστερα πάλι το Μήντοους. Τού-
πεσε απ' τα χέρια το καπέλλο του.
Κατακόκκινισε, έσκυψε και το σή-
κωσε.

— Μου φάνηκε εύσμως, κύριε,
άπάντησε. Μα δεν τον είδα καλά.

— Ήταν σκοτάδι.

— Ψηλός, με φαρδείς πλάτες;

— Ακριβώς.

— Έγώ δε συμφωνώ, έπενεθε η
γυναίκα. Ναί, είχε φαρδείς πλάτες,
αλλά δεν ήταν ψηλός... Είχε το
μυϊό σας περίπου.

Κι' έδειξε το Μήντοους. Εκείνος
ξέρωσε τα φρούδια του.

— Μιλήω με τον άντρα σας, πα-
ρατήρησε άσπρη. "Επειτα θα ρω-
τήσω εσάς."

— Ο άντρας μου δεν προσέχει
ποτέ τίποτα. "Αδικα τον ρωτάτε...
Τέτοιος είναι κι' ο άδελφός του. Δε
μπορεί κανείς να έμπιστευθή σ' ό-
τι λέει ο καθένας τους..." Τον έ-
ρω καλά, έγώ, γιατί είμαστε 26
χρόνια παντρεμένοι.

Δίχως να της δώση την παρρη-
κή προσοχή, ο Μήντοους είπε στον
Κάρεϋ:

— Είχατε λοιπόν την έντύπωσι
πως ήταν ψηλός αυτός ο άνθρωπος;
"Ός πόσο περίπου;

— Ο Κάρεϋ διάσασε, κτύπησε τη
γυναίκα του, σαν να της ζητούσε
συγγνώμη, κι' άπάντησε:

— Είναι δύσκολο να σάς το κα-
θορίσω, κύριε. Δεν έβλεπα καθα-
ρά... Μα είχα τη γενική έντύπωσι
πως ήταν ψηλός.

Ο Μήντοους έκανε μία νευρική
κίνηση. "Υστερα έδειξε το Ρένικ.

— Σαν κι' αυτόν; ρώτησε.

— Ο Κάρεϋ κτύπησε το Ρένικ, άφί-
σε να ξαναπέση το καπέλλο του, το
σήκωσε άδέξια κι' άπάντησε:

— Ναί, σχεδόν... "Ισως λίγο
περισσότερο..."

— Που σου κατέθηκε τέτοια ιδέα;
φώναξε σαρκαστικά η γυναίκα του.
"Αφού δεν ήταν ψηλότερος απ' τον
κύριο!"

Κι' έδειξε πάλι το Μήντοους.

— Έμένα... μου φάνηκε ψηλός,
άγαπη μου, μουμυρίσσε ο Κάρεϋ
σκουπίζοντας μ' ένα μαντήλι τη φα-
λάκρα του.

Ο Μήντοους στράφηκε τότε σε
μένα, νευριασμένος.

— Σηκωθείτε όρθιος, σάς παρα-
κλώ, μου είπε επιτακτικά.

— "Ήμουν ο ψηλότερος απ' όλους έ-
κεί μέσα. Σηκώθηκα σιγά-σιγά, έ-
νώ η καρδιά μου χτυπούσε σαν να
πήγαινε να σπάση!"

— Αυτός είναι σωστός γίγαν-
τας! φώναξε η γυναίκα. Σας το έ-
αναλέω, ο άλλος δεν ήταν καθόλου
ψηλός.

Ο Κάρεϋ με κτύπησε έπιμονα.

— Έμένα μου φαίνεται, είπε δι-
σταχτικά, πως αυτός ο κύριος έχει
το ίδιο άνάστημα και την ίδια κορ-
μοστασία μ' εκείνον που βρισκόταν
στ' αυτοκίνητο.

Ξανακάθισα. Ο Κάρεϋ έξακολου-
θούσε να με κτυπάει.

— Διηγείστε μου τώρα τί έγινε,
του είπα ο Μήντοους.

Ο Κάρεϋ γύρισε πρὸς το μέρος
του κι' άρχισε:

— Έδωκανα με τ' αυτοκίνητό
μου, με την «όπισθεν». Είχα δεχά-
σει ν' άνάγω τα μεγάλα φάτα μου.
Κι' έπεσα πάνω στ' άλλο άμάξι.

Δεν τόχα δη καθόλου...

— Η γυναίκα του τον δέκωσε πάλι:
— Μα όχι, δεν έγιναν έτσι τα
πράγματα! "Εσύ είχες κάνει πίσω
πρώτα!"

— Εσύ είχες σταματήσει, όταν έφτασε
κι' άλλος κι' έπεσε πάνω σου. Το
δύσκολο ήταν όλο δικό του. "Άρριψε
ώστόσο να μās βρίζη..."

— "Υστερα ά-
πομακρύνθηκα, άφισε τ' αυτοκίνητό
του σε μία άδειανή θέσι κι' έφυγε
τρέχοντας. Δε θα φερνόταν έτσι, αν
δεν ήταν φταίχτης."

— Δε με νοιάζει ποιός έφταιγε
για τη σύγκρουσι! μούγκρισε ο Μή-
ντοους. "Εκείνο που θέλω, είναι να
βρώ αυτό τον άνθρωπο."

Στράφηκε στον Κάρεϋ και πρόσ-
θεσε:

— Πείτε μου, κύριε, παρατηρή-
σατε τίποτ' άλλο σ' αυτόν; Μήπως
μπορείτε να ύπολογίσετε την ήλι-
κία του;

— Απ' τη φωνή του και τις κι-
νήσεις του, τον έκανα μέχρι 30 χρο-
νών, πρόφερε άργά ο Κάρεϋ ρίχνον-
τας μία ικετευτική ματιά στη γυ-
ναίκα του. Δε συμφωνείς και συ, ά-
γάπη μου;

— Πώς μπορεί κανείς να μαντέ-
ψη την ηλικία ενός άγνωστου απ'
τη φωνή του; παρατήρησε εκείνη ξε-
ρά. Ξέρετε, κύριε, ο άντρας μου λα-
τρεύει τα αστυνομικά μυθιστορήμα-
τα. Είναι ολοένα χωμένος σ' ένα
βιβλίο... Δε βλέπεται να διαβάζουν
οι άνθρωποι αστυνομικά μυθιστορή-
ματα! Τους κάνουν κακό...

— Δε έξ μπορούσατε σείς να ύ-
πολογίσετε την ηλικία του; επέμει-
νε ο Μήντοους.

— Όχι, γιατί δε θέλω να βάλω
σε λάθος την άστυνομία, άπάντησε
η γυναίκα κεραινοβολώντας με τη
ματιά της το σύζυγό της.

— Ομώσατε πως ήταν ντυμέ-
νος;

ΑΤΘΟΥΣΑ άναμονής
Είναι εκεί και την περιμένει. "Ό! μά δεν χρει-
άζεται παρά λίγα δευτερόλεπτα, όσο για να
βάλω τη νέα κρέμα-πούδρα Pretty Quick το
Μέϊκ-Απ της Τοκαλόν και θα έρεδη δίπλα
του με ένα ώρολο και άξιοάσητο πρόσωπο."

**Pretty Quick - η νέα δαυμασία κρέμα-πούδρα
"Πρέττυ Κουϊκ", (Μέϊκ-Απ) της Τοκαλόν...**

Το PRETTY QUICK - Μέϊκ - Απ
της ΤΟΚΑΛΟΝ - είναι ακριβώς
αυτό που πάντα επιθυμούσατε.
"Ένα μέσον που θα μπορούσε
μέσα σε δευτερόλεπτα να έ-
ξαναδώση στο πρόσωπό σας μία
υπέροχη θελουδινη όψη."

Δεν ύπάρχει γυναίκα σ' όλο
τον κόσμο που να μή μπορεί
να γίνη, έστω και λίγο, πιο
ώμορφη απ' ότι είναι ήδη, με
τη χρησιμοποίηση του Πρέττυ
Κουϊκ, που είναι τώρα η πιο
μοντέρνα μέθοδος για το
μακιγιάζ σας.

Προμηθευθείτε από σήμερα κι'
όλας το κομψό πλακέ κουτάκι
Είναι πραγματικά ένα "απόθε-
μα ώμορφιάς", που θα σας κά-
νη πιο εύτυχισμένες.

Το Πρέττυ Κουϊκ της Τοκαλόν
δίδει στο πρόσωπό σας την
εξαιρετική φυσική όψη, που
τόσο επιθυμείτε πάντα.

Μακιγιάροσε σε λίγα δευτε-
ρόλεπτα και το μακιγιάζ κρα-
τάει ώρες.

Είναι άπίστευτο πόσο εύκο-
νικό είναι. Δεν έχετε την πα-
ραμικρή σπατάλη.

Το PRETTY QUICK δεν ξηρσι-
νει το δέρμα χωρίς στην είδι-
κή κρέμα που περιέχει

ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ
ΤΟΚΑΛΟΝ

ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ
της Τοκαλόν

"Ένα θαυμάσιο κραγιόν
σε ώραίους μοντέρνους
χρωματισμούς, με μία
κομψή θήκη αυτόματου
συστήματος.
Εισάγεται απ' ευθείας
έκ Παρισίων."

Χωρίς Πινέλο

Δίνει το πιο
άποτελεσματικό
ΞΥΡΙΣΜΑ

ή κρέμα ξυρίσματος ΜΠΡΑΣΛΕΣ (χωρίς πινέλο)
ΒΕΛΟΥΔΕΝΙΟ ΔΕΡΜΑ - ΣΥΝΕΧΗΣ ΦΡΕΣΚΑΔΑ

"ΟΛΥΜΠΙΑ" Αντιπροσωπεία και διανομαί
ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ & ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 16 ΤΗΛ. 532.774 - 521.896

νος αυτός δ' άνθρωπος, κύριε Κάρυ;
— Ο άνθρωπος δίστασε.
— Δεν είμαι σίγουρος... αλλά πι-
στεύω πως φορούσε κοστούμι από...
καφετί ίσως. Όταν κατέβηκε από
τ' αυτοκίνητο, είδα πως το σακάκι
του είχε εξωτερικές τσέπες.
— Απορώ πως μπορείς να σερ-
βίρης τέτοιες βλακείες στους κυ-
ρίους! δώλωσε η γυναίκα του. 'Α-
φού ήταν σκοτάδι, πώς είδες το
χρώμα του κοστούμιού του;... και
μάλιστα με τη μωπία που έχεις!
Στράφηκε στο Μήντοους και συ-
νέχισε:

— Είναι, βλέπετε, φιλάρεσκος ο
κύριος! Γι' αυτό δεν έννοι να φο-
ράει διαρκώς γυαλιά! 'Εχει μαλλιά-
σει ή γλώσσα μου να του το λέω.
Δε θάπρεπε να σωφάρι δίχως γυα-
λιά.
— Ο Μήντοους τούδωσε μια έφη-
μερίδα, άνοιχτη πάνω στο γραφείο,
περίπου δυο μέτρα μακριά του.
— Από κει που βρίσκεσαι, μπο-
ρείτε να διαβάσετε τα κεφάλαια των
τίτλων; του είπε.
— Ο Κάρυ τα διάβασε αόιστα.
— Ο Μήντοους έρριξε μια ματιά στο
Ρένικ, άνασχηκε τους ώμους του
και ρώτησε ύστερα:

— Φορούσε καπέλλο αυτός ο έν-
θροπος;
— Όχι, κύριε.
— 'Ο εισαγγελέας έρριξε μια σαρ-
καστική ματιά στη γυναίκα.
— Συμφωνείτε σ' αυτό το ση-
μείο; της είπε.
— Δε φορούσε καπέλλο. Αυτό δ-
μως δε σημαίνει πως δεν είχε! ά-
πάντησε εκείνη, έρεθισμένη.
— Το κρατούσε στο χέρι;
— 'Η γυναίκα δίστασε κι' ύστερα
ανάγκαστηκε να παραδεχθεί:
— Δεν πρόσεξα.
— Στο μεταξύ, ο Κάρυ με κύττα-
ζε και πάλι, μ' ένα ύφος έκπληκτο.

— 'Ηταν ξανθός ή μελαχρινός;
τόν ρώτησε ο Μήντοους.
— Δε μπορώ να σας πω, κύριε.
'Ηταν πολύ σκοτεινά.
— Σας μίλησε;
— Μας έδωσε, έπενεθε η γυναί-
κα. 'Ενώ ήξερε πως είχε άδικο.
— Θα μπορούσατε ν' αναγνωρί-
σετε τη φωνή του;
— Ο Κάρυ κούνησε το κεφάλι του
άρνητικά.
— Δεν πιστεύω, κύριε. Δεν είπα
πολλά πράγματα.
— Ποιά ώρα έγινε το ατύχημα;
— Στις 10 και 10' Κτύπησε το
ρολόι μου.
— 'Υστερα έφυγε αυτός ο άνθρο-
πος. Πού πήγε;
— Πιστεύω πως ανέβηκε σ' ένα
αυτοκίνητο που τον περιμενε, έξω
απ' το 'παρκινγκ'. Πάντως, έπειτα ά-
πό μερικές στιγμές, άκουσα ένα αυ-
τοκίνητο να ξεκινάει και ν' απομα-
κρύνεται.
— Το είδατε καθόλου;
— Όχι, είδα όμως τα φώτα του.
— Ποιά διευθύνση πήρε;
— Προς το αεροδρόμιο.
— 'Ενώ ο Μήντοους πηγαίνοντο έ-
νε μέσα στο γραφείο, σταμάτησε
ξαφνικά και κύτταξε τον Κάρυ. 'Υ-
στερα στράφηκε στο Ρένικ, που κρα-
τούσε σημειώσεις.
— Το αεροδρόμιο!... φώναξε. Πώς
δεν το σκεφθήκαμε;... Ψάξαμε προς
τά εκεί, Τζών;
— Ο Ρένικ κούνησε άρνητικά το κε-
φάλι του.
— Όχι, απάντησε. Σκεφθήκαμε
πως δε θα το λούσανε να μπαρά-
κουνε σ' αεροπλάνο την κοπέλα...
Μπορούμε όμως να κυττάσουμε τώ-
ρα...
— Ναι, πρέπει να εξετάσουμε κά-
θε πιθανότητα. Θέλω ένα όνομασ-
τικό κατάλογο όλων των έπιβατών
που φύγανε απ' αυτό το αεροδρό-
μιο, απ' τις 10½ ως τα μεσάνυχτα.
Φροντίστε γι' αυτό, Τζών.
— 'Ενωίωθα τώρα τούση άγωνία,
ώστε δε μπορούσα να σταθώ σε μια
θέση...
— Ο Μήντοους στράφηκε στον Κάρυ.
— Δε σας θέλουμε τίποτ' άλλο
για την ώρα, του είπε. Εύχαρι-
στούμε για τη συνεργασία σας...
— Αν χρειαστή να σας ζητήσουμε
συμπληρωματικές πληροφορίες, θα
σας ειδοποιήσουμε.
— Η γυναίκα του διευθύνθηκε προς
την πόρτα, λέγοντας:
— Έλα, πάμε, Χέρμπερτ. 'Αρκε-
τή ώρα χάσαμε!
— Ο σύζυγος την ακολούθησε. Στα-
μάτησε όμως για ν' ένα ακυττά-
ξη. Δεν τολμούσε ν' άντικρύσει τη
ματιά του... 'Ανοιξε ένα συρτάρι
του γραφείου του κι' έβγαλε ένα
χαρτί, κάνοντας πως είχε ξεχάσει
τελείως την παρουσία του Κάρυ.
Τον άκουσα τότε να ρωτάει το
Μήντοους:
— Με συγχωρήτε, ποιός είν' αυ-
τός ο κύριος;
— Δοκίμασα την έντύπωση πως μου
σφίγγανε την καρδιά παγωμένα δά-
χτυλα! Σήκωσα το κεφάλι μου κι'
είδα πως ο Κάρυ μ' έδειχνε με το
δάχτυλο.
— Είναι ο Χάρρυ Μπόρμπερ, ο
βοηθός μου επί του Τύπου, απάντη-
σε ο Μήντοους με φανερό έκπληξη.
Μά η γυναίκα του Κάρυ τον άρ-
παξε απ' το μπράτσο και τον τρά-
βηξε προς την πόρτα.
— Πάμε λοιπόν! γκρίνιασε. Δεν
έχεις να κάνεις τίποτα καλύτερο
απ' το να χάσουμε τους κυρίους
απ' τη δουλειά τους;
— Θέλοντας και μή, ο άντρας της
την ακολούθησε, αλλά δεν ξεκόλλη-
σε τα μάτια του από πάνω μου,
ώσπου έκλεισε η πόρτα πίσω τους.

ΔΥΟ ΜΠΥΡΕΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΛΑΣΕΩΣ διαλέξτε ποιά σας ταιριάζει

HELLAS FIX, ή καινούργια μπύρα
πολυτελείας, θα σας ένδουσιάζει
γιατί είναι πιο πλούσια, πιο δυνατή,
πιο άρωματική. Για τήν θαυμάσια γεύση
της και το λεπτό της άρωμα είναι ή
ξεχωριστή απόλαυση εκείνων που ζη-
τούν πάντα τó καλύτερο και είναι
περιζήτητη σ' όλο τον κόσμο-Ευρώπη,
'Ασία, 'Αφρική, 'Αμερική.
'Η HELLAS FIX είναι το ποτό που
ταιριάζει κάθε φορά που θέλετε να
εορτάσετε κάτι ή να περιποιηθήτε και
να τιμήσετε κάποιον ιδιαίτέρως.

Ποιός τις παρασκευάζει:
Μπορείτε άφοβα να έμ-
πιστευτήτε τον κ. Κάρλοιο
Ζίγγερ, που με 14 έιδικευ-
μένους έπιστήμονες χημ-
ικούς και 2 λατρους παρα-
κολούθει καθ' όλα τα στα-
δια της παραγωγής τις δυο
αυτές εξαιρετικές μπύρες.
'Ο κ. Ζίγγερ δηλώνει:
'Χρειάστηκε μακρά μελέ-
τη και πολυετής πείρα δια
να φθάσουν ή HELLAS FIX και ή ΦΙΞ ΛΑΓΚΕΡ
την σημερινή των τελειότητα. Αισθάνομαι ύπε-
ρηφάνειαν που μπορώ να βεβαιώσω πως ή
HELLAS FIX και ή ΦΙΞ ΛΑΓΚΕΡ είναι
μπύρες διεθνούς κλάσεως και πως πουθενά στον
κόσμο ήν άπαύ- καλύτερες.

HELLAS FIX

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΠΥΡΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΦΙΞ ΛΑΓΚΕΡ

ΓΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΠΟΛΑΥΣΙ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΠΑΣΤΕΡΙΩΜΕΝΕΣ-ΧΩΡΙΣ ΧΗΜΙΚΑ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ

— Τι καλή γυναίκα! είπε σαρκ-
ατικά ο Μήντοους. Τι θα θέλετε,
Τζών, έγω πιστεύω μάλλον στα λε-
γόμενα του Κάρυ.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η σχολή ΤΩΝ ΟΦΙΟΔΑΜΑΣΤΩΝ

Τα παιδιά μαθαίνουν από μι-
κρά να ζούνε με τις κόμπρες

Το μικρό χωριό Μολαρχμούντ των
'Ινδιών, στην περιφέρεια του Δελ-
χι, αποτελείται από καμιά έκτα-
στη λαοπλοκλυσία. 'Ωστόσο έχει ένα
'αγολέιο' μοναδικό στον κόσμο. Σ'
αυτό, ένας δασκάλας 60 χρονών μα-
θαίνει στα παιδιά του χωριού το έ-
πάγγελμα του δασκάλου φιδιών. Με
το παροπαράδοτο αυτό επάγγελμα
θα κερδίζουν το ψωμί τους, όταν με-
γαλώσουν. Μπορούμε να πούμε πως
το έχουν μονοπώλιο οι κάτοικοι του
Μολαρχμούντ, καθώς και δυο άλλων
γειτονικών χωριών, πιο μικρών.

Για να γίνει κανείς οφιοδασκός,
χρειάζεται να έργοσθή έγκαιρα επί
3 χρόνια το λιγότερο. Πρώτος άκομ-
η έξη να φρονιται καλά στα φιδία.
Τα μικρότερα παιδιά μαθαίνουν
πως να πιάνουν τις κόμπρες, μέσα
στη ζούγκλα, και πως να τους βγά-
ζουν τα δόντια με το δηλητήριο. 'Ω-
στόσο, τα δόντια αυτά ξαναφύττωσαν
έπειτα από ένα χρονικό διάστημα, κι'
έτσι πρέπει ο δασκός να τα θανά-
τη, κάθε τόσο—γρηγορώτερα ή άρ-
γότερα, ανάλογως της ηλικίας και
του μεγέθους του φιδιού.

'Αλλά και δίχως τα δόντια τους
οι κόμπρες δεν είναι άκίνδυνες, για-
τί διατηρούν το σάκκο με το δηλη-
τηριό τους. 'Αν λοιπόν συμβεί να τρυ-
πήσει ο σάκκος αυτός, καθώς επιχειρεί
το φίδι να δαγκώσει, μπορεί να δηλη-
τηριασθή το θύμα, το ίδιο σαν να χό-
θηκαν στις σάρκες του τα δόντια της
κόμπρας.

Για ν' αντιμετώπισουν αυτό τον
'επαγγελματικό' κίνδυνο, οι οφιοδα-
μαστές μαθαίνουν να χρησιμοποιούν
ένα αντίδοτο κατά του δηλητηρίου
της κόμπρας, φτιαγμένο από μια ρι-
ζά που λέγεται ανιμπατόν (λέξι που
σημαίνει στη σανσκριτική γλώσσα
'αίσιονο' το δηλητήριο).

Τα παιδιά του Μολαρχμούντ διδά-
σκονται τα στοιχειώδη αυτά πράγμα-
τα για τα φιδία, πριν ακόμη μάθουν
να διαβάζουν και να γράφουν.

'Όταν γίνουν περίπου 8 χρονών,
μαθαίνουν να φτιάχνουν τα πρώτο-
να μουσικά όργανά τους από κολα-
κύβες ή από καλάμια μπαμπού, κι'
ύστερα να παίζουν μονότονους σκα-
πούς μ' αυτά.

Μετά τα 10 χρόνια, αρχίζουν να
τελειοποιούνται στην τέχνη τους. Δι-
δάσκονται πως να κάνουν τις κόμ-
πρες να θυμώνουν, να τινάζουν προς
τά πίσω το κεφάλι τους, να σφυρι-
ζουν άπειλητικά και να έπιτρέπεται
άδραστησία. Δεν έπιτρέπεται να τις
κακομεταχειριστούν σωματικά, για να
τις έρεθίσουν, γιατί τα φιδία φο-
βάνε εύκολα—και κανείς 'Ινδός δε
θα τολμούσε να προσκαλέσει το θά-
νατο ενός φιδιού, που το θεωρεί σαν
ζωντανό θεό.

Πρέπει να σημειωθεί έδω ότι τα φι-
δια είναι κομμάτι. Δεν αντιλαμβάνο-
νται δηλαδή τους ήχητικούς παλμούς
που διαβιβάζονται από τον αέρα.
Συγχρόνως όμως είναι εξαιρετικά
ευαίσθητα στις δονήσεις που μεταβί-
δονται από το έδαφος.

Ο οφιοδασκός λοιπόν χτυπάει έ-
λαφρά απ' έξω το κλειστό πανέρι,
μέσα στο οποίο βρίσκεται ή κόμπρα,
ένω συγχρόνως άνασχηκνει το σπé-
σασμα. Το έλαφρότατο αυτό πράγμα-
γμα κάνει στο φίδι την ίδια έντύπω-
ση που θα κάνανε σ' έναν άνθρωπο
100 κανονικές μαζι! 'Αγριεύει και
ελατίζεται από το άποτίμο φως. Το
ευστικό το σπρώχνει να έπιτεθί, να
δαγκώσει. Τραβιέται προς τα πίσω,
φουσκώνει, σφυρίζει.

Ο δασκός της παίζει το καλαμίνι
του φλάουτο, ένω συγχρόνως κουνιέ-
ται άσπρά, δ' έξιά-φριστερά. 'Η κόμ-
πρα δεν άκούει τη μουσική, βλέπει ό-
μως την κίνηση και τη μιμείται κι'
αυτή με το σώμα της, μηχανικά. Κι'
ο θεατής νομίζει ότι το φίδι ακολου-
θεί το ρυθμό της μουσικής.

Αυτά είναι, στις γενικές τους
γοαμίες, τα μυστικά της τέχνης
των οφιοδαστών.

Απ' όλα τα ζώα που μπορείς ο
άνθρωπος να υποτάξει στη θέλησή
του, το φίδι θεωρείται σαν το πιο έ-
πικίνδυνο και το πιο άτιμωτο. Κι'
έμως τα παιδιά του Μολαρχμούντ μα-
θαίνουν να ζουν μαζί με τις κόμ-
πρες, σαν καλοί φίλοι, και να τις
βάζουν μάλιστα να κοιμούνται στο
κοβέσι τους, κουλουριασμένες κάτω
απ' τα σκεπάσματά τους!

Ο υαφός υαφός είναι τέχνη
Ο υαφός υαφός είναι BRAVO

Μιά πραγματική
'Απόλαυση
τό Πατροπαράδοτο
'Ελληνικό Καφεδάκι.

BRAVO

ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΦΕΩΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Ένα κομμένο ΜΠΡΑΤΣΟ

Τό έγκλημα, που άποκαλύ-
φθηκε χάρις σ' ένα καρχαρία!

ΕΠΕΙΤΑ από άγρια πάλη, δυο φα-
ράδες του Σίδνεϋ έπιασαν ζων-
τανο ένα καρχαρία, μήκους 4 μέτρων,
που είχε μπλεχτή στα δίχτυα του.
'Όταν τον μετέφεραν και τον έδε-
σαν σ' ένα ένυδρειο, δεν ήθελε να
φά τίποτα και κολυμπούσε αδιάκο-
πα άπάνω-κάτω. Τη δεύτερη μέρα, έ-
κανε έμετό και έβγαλε ένα ανθρώ-
πινο μπράτσο, στυματισμένο με την
εικόνα δυο μωδρό που πυγμαγούσαν.
Το μπράτσο αυτό ήταν κομμένο απ'
τον όμο. Γύρω στον καρπό του ή-
ταν δεμένο σφιχτά ένα σχοινί.

'Η άστυνομία δε δυσκολεύτηκε ν'
ανακαλύψει, ότι το κομμένο μπράτσο ή-
ταν ενός κάποιου Τζέιμς Σμιθ, που εί-
χε φύγει απ' το σπίτι του 9 μέρες πριν
πιάσει ο καρχαρίας, λέγοντας στους δι-
κούς του, ότι θα πήγαινε για ψάρεμα
μαζί με κάποιον άλλον.

'Εγιναν άμέσως συστηματικές έρε-
νες σ' όλη τη γύρω θάλασσα, αλλά δε
βρέθηκε πουθενά. 'Όλο το σώμα.
'Όσοι και στο στομάχι, όμως του καρ-
χαρία βρέθηκαν τίποτα, όταν το σκόισαν.
Στην άρχή, ή άστυνομία πίστευε, ότι
ο Σμιθ είχε αυτοκτονήσει, δένοντας ένα
σκοινί γύρω απ' τα μπράτσα και το σώ-
μα του, κρεμώντας σ' αυτό ένα βαρος
και πηδώντας ύστερα στη θάλασσα.
Για να έξεκρίθωση την άλήθεια, άνε-
κοινη τους φίλους και γνωστούς του
Σμιθ. Δε βρήκε όμως κανένα, που να
πήγε στο ψάρεμα μαζί του, ή έστω να
τον είχε συναντήσει τις τελευταίες μέ-
ρες.

Τό πιθανότερο ήταν, ότι ο Σμιθ
δεν είχε πάει καθόλου να ψαρέψ-
ει, άλλ' είχε πάει σε κάποιο άκατοίκητο
παράλιο σπιτάκι μαζί μ' ένα συν-
τροφό του — γιατί ο ιδιοκτήτης της
σπιτιού αυτού ανέφερε πως είχαν γαρή
από κει ένα μπαρούτι κι' ένα στρώμα,
κάθως κι' ένα σκοινί και τρεις ψάδες
απ' τη βάρκα του.

'Αν ο καρχαρίας είχε κόψει με τα
δόντια του το μπράτσο του Σμιθ, ένω
αυτός ήταν ακόμα ζωντανός, θα έπρε-
πε μάλλον να γίνει δεκτή ή έκοψη
του δυστυχήματος ή της αυτοκτονίας.
'Αλλ' ένας διάσημος καθηγητής της
ανατομίας, που έτυχε να βρίσκεται
τότε στο Σίδνεϋ, έξετασε το μπράτσο
κι' άποφάνθηκε πως είχε κοπή απ'
τον όμο μ' ένα μαχαίρι, κι' όχι με τα
δόντια του καρχαρία. 'Εξ άλλου, ή
κατάσταση των ιστών έδειχνε, ότι ο
ακρωτηριασμός αυτός είχε γίνει άρ-
κετές ώρες μετά το θάνατο του Σμιθ.

'Εχοντας, λοιπόν, όπ' όμνη της α-
λήθειας, ή άστυνομία, συμπε-
ρασε, ότι σπινθρος του Σμιθ είχε
μαλακώσει μαζί του και τον είχε σκο-
τώσει. 'Υστερα είχε κομματιάσει το
σώμα του, μέσα στο σπιτάκι πάνω
στο στρώμα και στις ψάδες, που εί-
χε πάρει απ' τη βάρκα. Κι' είχε βά-
λει μέσα στο μπαρούτι όλα τα κομ-
μάτια του, εκτός απ' το μπράτσο.

'Επειδή αυτό δε χωρούσε στο μπα-
ρούτι, το είχε δέσει απ' έξω, με τό
σκοινί της βάρκας. 'Υστερα είχε πε-
ταεί στη θάλασσα, σ' άνοιχτά, το
μπαρούτι, το στρώμα και τις ψάδες,
για να έξαφανισή κάθε ίχνος του έγ-
κλήματος του.

'Αλλά το μπράτσο λούθηκε, και τό
κατάπιε ο καρχαρίας.

'Ετσι, τό έγκλημα άποκαλύφθηκε,
χάρις σε μια σειρά μικρά και δε-
μασάκια ήταν κομμένα το σώμα
χωρούσε όλα τα κομμάτια του θύμα-
τος. 'Ο δολοφόνος άφησε απ' έξω τό
μόνο απ' αυτά, που μπορούσε ν' ά-
ναχωρήσει χωρίς στο τατούά του.
Τό μπράτσο λούθηκε. 'Ο καρχαρία
τό κατάπιε όλόκληρο. Κι' όπ' τούδε
άμετρησης καρχαρίες, που μαστίζουν
τις άκρογιαλίες της Αυστραλίας, πιά-
σθηκε αυτός ο ίδιος ζωντανός. Τέλος,
έπειτα στοιχειώδη διάταρα κι' έδω-
λε το μπράτσο, άήχτω.

'Ενώ όμως ή ίσχυη παρέδωσε τον
ένοχο στην ανθρώπινη δικαιοσύνη, ή
άτελεια των νόμων του έπείρενε ν'
άποφύγει την τιμωρία. Πράγματι, κα-
τά τη νομοθεσία της Αυστραλίας, για
να σταθί μια κατηγορία για φόνο,
πρέπει άπαραίτητα να βρεθί το σώ-
μα του θύματος. Ένα μπράτσο μο-
ναχά δεν είναι άρκετό — γνωμάτευ-
σε τό 'Ανώτατο Δικαστήριο της Αύ-
στραλίας.

'Ετσι, ο δολοφόνος δικάσθηκε μέν,
άλλ' άδόκηκε.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οι τρεις μηλιές

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, στην άκρη ενός χωριού της Κίνας, ζούσε σ' ένα φτωχικό σπιτάκι ο έρημιτης Τάι-Πού. Ο Τάι-Πού δεν είχε τίποτα στον κόσμο παρά τρεις μηλιές, που έφταναν μόνο για την τροφή του. Μία μέρα, λοιπόν, που έκλαιγε τη μοίρα του, πετάχτηκε, ξαφνικά, από ένα δυνατό βρόντο στην πέτρα.

— Άερας θάνατ! είπε.

Δεν πρόφτασε όμως, ν' αποτελειώσει τα λόγια του, όταν δεύτερος χτύπος ακούστηκε. Σηκώθηκε τότε και, ανοίγοντας την πόρτα, αντίκρουσε ένα γεροντάκι με κάτασπρη μακρεία γενειάδα.

— Καλημέρα, καλέ μου άνθρωπε, είπε ο ξένος. Είμαι εξλασμένος απ' το κρύο και πεθαμένος από την πείνα. Λίγο ψωμάκι σου ζητάω και μία γωνιά για να ξεπαστώσω το γέριό κορμί μου!

— Παππούλη, σέ άσχημη ώρα ήρθες, αποκρίθηκε ο Τάι-Πού. Τό φαί τελειώνει κι' η φωτιά κοιτεύει να σβύσει. Ωστόσο, πέρασε μέσα να ξεκουραστής κι' ένα κομμάτι ψωμί θα βρεθ...

Ο Τάι-Πού έστρεψε τότε στις μηλιές του, μα δεν υπήρχε ούτε ένα μηλό πάνω τους. Έκοψε μόνο μερικά ξεράκλαδα, που τα πέταξε στη φωτιά, για να τη δυναμώσει και να ξεσταθί το γεροντάκι, κι' ύστερα τούδωσε και λίγο ξερό ψωμί.

Ο ξένος τάφαγε, ήπιε και νερό της πηγής κι' αφού ξεστάθηκε καλά και ξεκουράστηκε, είπε στον Τάι-Πού, κυττάζοντάς τον στα μάτια:

— Σ' εύχαριστώ, γιά ό,τι έκανες γιά μένα. 'Η προέμια σου με σκλάβωσε. Γι' αυτό κι' εγώ θα σου ξεπληρώσω την καλωσύνη σου με ό,τι μπορώ. Ζήτησέ μου, λοιπόν, ό,τι επιθυμείς...

— Γεροντάκι μου, αποκρίθηκε ο έρημιτης, που δεν κατάλαβε με ποιόν είχε να κάνει, δε ζητάω περισσεψια πράγματα. Μιά επιθυμία μόνο έχω, εδώ που ζω: Θέλω οι τρεις μηλιές μου να κάνουν καρπό όλη τη χρονιά.

— Μή στενοχωριέσαι, του αποκρίθηκε το γεροντάκι κι' εκείνο που ζητάς θα γίνει. Κι' όχι μόνο οι μηλιές θα σου δίνουν, μηλά 'όλο το χρόνο, αλλά θα κάνουν την κάθε μηλιά να σου δίνει μηλά διαφορετικά. 'Η μία δάχη πράσινα μηλά, ή άλλη κίτρινα κι' ή τρίτη κόκκινα. Κι' όταν θα παίρνης κι' από ένα μηλό, εκείνο θα σου χαρίζη κι' άλλα πράγματα, που τάχεις στερηθί. 'Η πράσινη θα σου δίνει ωραία φαγητά και καλά κρασιά. 'Η κίτρινη θα σου δίνει πλούσια φορέματα κι' ή κόκκινη θα σε γεμίζει με τόσο χρυσάφι, που κι' οι βασιλιάδες ακόμα θα σε ζηλεύουν! Τα αγαθά όμως, που θ' απολαύσεις απ' τις μηλιές σου, φροντίσε να μην τα σπαταλήσεις, ούτε να κάνης κακή χρήση τους. Άλλα έχω και κάτι άλλο να σε συμβουλέψω: Το τελευταίο μηλό που θα μένη πάνω στην κάθε μηλιά, πρόσεξε να μη το κόβης, γιατί τότε θα γίνης χειρότερος και πιο δυστυχισμένος απ' ό,τι είσαι σήμερα!...

Ο Τάι-Πού, αφού υποσχέθηκε πως θ' άκούση τις συμβουλές του, τον ευχαρίστησε και το γεροντάκι έγινε άμεσως άφαντο.

Πέρασε κάμποσος καιρός, όταν ένα πρωί ο Τάι-Πού, βγαίνοντας απ' την καλύβα του, αντίκρουσε τις μηλιές του φορτωμένες με μηλά, τόσο μεγάλα, που απ' το βάρος τους τα κλαδιά έφταναν ως κάτω στη γή. Συγκινημένος ο Τάι-Πού

— Παππούλη, σέ άσχημη ώρα ήρθες... είπε στον ξένο ο Τάι-Πού.

πήγε κοντά στην πράσινη μηλιά και είπε: — 'Ω, μηλιά μου, άφησε να πέση ένα μηλό, να το πάω στην καλύβα μου, γιά να δώ αν όσα μου είπε το γεροντάκι, θα βγούν αληθινά!

Κι' όσπου να τελειώσει τα λόγια του, έπεσε ένα πράσινο μηλό. 'Ηταν τόσο μεγάλο, που με κόπο το φορτώθηκε και τόφερε στην καλύβα του. Καί, μόλις πήρε το μαχαίρι να το κόψη, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Μέσα απ' το μηλό έβγαιναν λογής-λογής φαγιά και κρασιά.

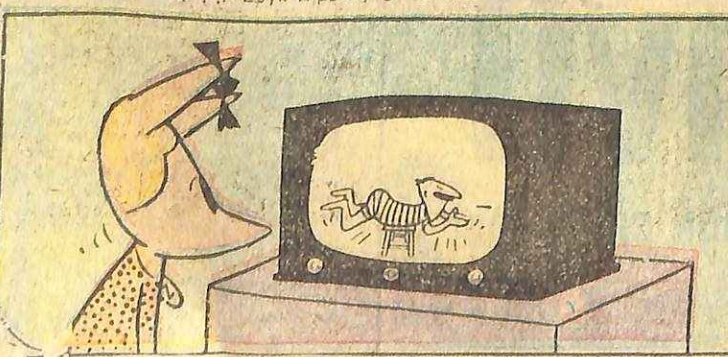
Από την ημέρα εκείνη, ο Τάι-Πού δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να γεμίζει με πλούσια φαγητά και κρασιά την καλύβα του, χωρίς στην πράσινη μηλιά, να τρώη και τα πιο πολλά, που δεν ήξερε τί να τα κάνει.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Το ρολογάκι

Στον Νίκο χάρις' ο μπαμπάς ωραίο ρολογάκι μέσα σε κίτρινο κομψό φανταχτερό κουτάκι. Κι' ο Νίκος είπε οσοδάρ, ότι δε θάχη άλλος σαν το δικό του να κυττά τις ώρες, σαν μεγάλος. Μα μόλις τ' άνοιξε τικ-τάκ δεν τ' άκουσε να κάνει άλλοιμονο! Ήταν ψεύτικο και γιά όμορφιά το βάνει.

ΑΝΤ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

Ή Ζωίτσα και το μάθημα κολυμβητικής

Σε δυο-τρεις μέρες, ο Τάι-Πού σκέφθηκε να δοκιμάση και την κίτρινη μηλιά. Πήγε, λοιπόν, κοντά της και είπε:

— 'Ω, μηλιά μου, κάνε να πέση ένα μηλό, να το πάω στην καλύβα μου, γιά να δώ αν όσα μου είπε το γεροντάκι, θα βγούν αληθινά!

Άμέσως ένα κίτρινο μεγάλο μηλό έπεσε. Ο Τάι-Πού το φορτώθηκε και τόφερε στην καλύβα του. Μα, μόλις τόκοψε, βρήκε μία βελουδινη φορεσιά με χρυσά σερίφια, που ταίριαζε ακριβώς στο μπόι του.

Έτσι, ο Τάι-Πού, μόλις βαρύνταν να φοράη τη μία, έκοβε ένα άλλο μηλό και μία καινούργια φορεσιά τόν στόλιζε, ενώ τις παλιές τις πέταγε στα σκουπίδια.

Χορτασμένος από φαγιά και κρασιά και ντυμένος σαν άρχοντας ο Τάι-Πού σκέφθηκε να δοκιμάση και την τρίτη μηλιά.

— 'Ω μηλιά μου, είπε, άφησε να πέση ένα μηλό, να το πάω στην καλύβα μου, γιά να δώ αν όσα μου είπε το γεροντάκι, θα βγούν αληθινά!

Κι' άμέσως απ' την κόκκινη μηλιά άρχισε να πέφτη βροχή, που κάθε της σταγόνα ήταν κι' ένα κομμάτι χρυσάφι. Ο Τάι μάζεψε όσο χρυσάφι μπορούσε και σκέφτηκε να χτίση ένα παλάτι μέσα στην πόλη. Έτσι, μέσα μια νύχτα, δούλευαν εργάτες γιά να το τελειώσουν.

Κι' όταν πιά χτίστηκε, ο κόσμος έτρεχε να θαυμάση τα περίβολα του και τα συντριβάνια του. 'Ηταν ένα παλάτι που δεύτερο δεν υπήρχε! Ο Τάι-Πού δεν ήταν πιά ο παλιός φτωχός έρημιτης. Άρχισε τα γλέντια και τα πανηγύρια και καλούσε στο τραπέζι του τους πλούσιους άρχοντες.

Σιγά-σιγά, συνήθισε στην πλούσια ζωή και έξεχσε τους φτωχούς. Είχε γίνει πιά ένας σκληρός άνθρωπος και δε νοιαζόταν παρά γιά το τί θα φάη, τί θα πih, πώς θα ντυθί πιο καλά και πώς θα γλέντηση. Ξέχασε πως όλα τα πράγματα κι' οι εύτυχίες κι' οι χαρές, έχουν ένα τέλος. Κι' οι μηλιές σιγά-σιγά αδυνατίσαν και δεν έβγαζαν νέους καρπούς. Πάνω τους όμως βρίσκόταν το τελευταίο μηλό.

Ο Τάι-Πού σκέφτηκε τότε να το κόψη κι' αυτά. Τί μπορούσε να πάθι που τώρα ήταν πιο πλούσιος κι' από βασιλιάς.

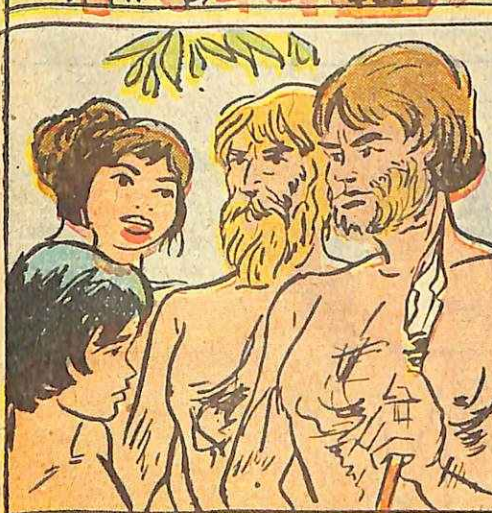
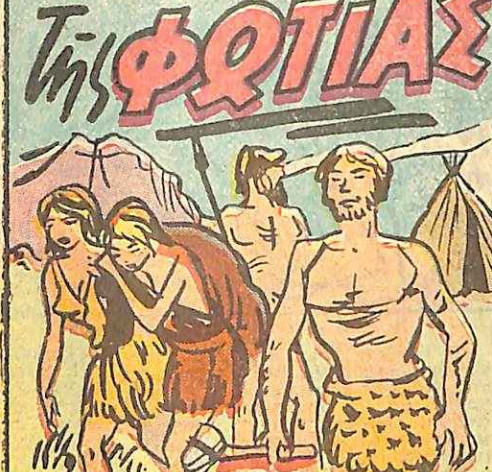
Καί, μία μέρα, αποφάσισε να το κόψη. Έκοψε, λοιπόν, το πράσινο. Άλλά, μόλις πήγε να δοκιμάση τα φαγιά και τα κρασιά, που έχευθικαν μέσα απ' αυτό, ήταν όλα φαρμάκι! Δοκίμασε τότε να κόψη και το κίτρινο μηλό. Κι' όταν το άνοιξε, είδε να βγαίνει από μέσα μια φορεσιά τόσο φαρδιά, που έμπαιναν σ' αυτή τρεις άνθρωποι! Σκέφτηκε τότε να τη δώση στο ράφι, να τη διορθώση. Μα χρυσάφι δεν είχε πιά. Το είχε ξοδέψει όλο στα γλέντια του.

Απελπιγμένος τότε έτρεξε και στην κόκκινη μηλιά. Έλπιζε, ότι κάτι θαπαίρνε από κείνη, γιά ναχη λίγο χρυσάφι μαζί του. Κι' όταν πλησίασε τη μηλιά, την κούνισε γιά να πέση το τελευταίο της μηλό. Μα, αλλοίμονο, αντί γιά χρυσάφι, έπεσε μία φωτιά, μία άσφοταγη φωτιά, που κατάκαψε όλα όσα είχε φτιάξει ο πλεονέκτης.

Ο Τάι-Πού, μετανοιώνοντας γιά την άμαλυσήν του, έσναπήρε το δρόμο γιά το φτωχικό του σπιτάκι, που μόνο αυτό είχε απομείνει όρθιο, γιά να ζήση εκεί πιο δυστυχισμένος από ό,τι ήταν πριν αποχτήση όλα τα αγαθά, που του είχε χάρισει ο παππούλης, ο καλός Θεός.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τό μυθτικό Της ΦΩΤΙΑΣ

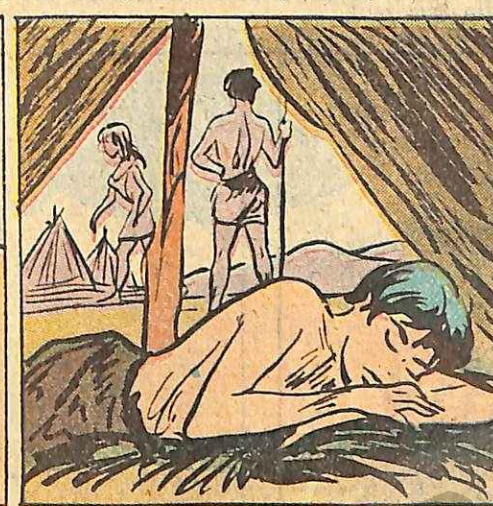
Ο Τόα και οι άνδρες του, φεύγοντας, άφησαν πίσω τους, στα χέρια της φυλής του Γιαχά, ένα μικρό αγοράκι. Μερικοί από αυτούς το ρώτησαν πως λεγόταν, εκείνο όμως δεν καταλάβαινε τη γλώσσα τους. Τέλος, ύστερα από πολλές προσπάθειες, ο μικρός αϊχμάλωτος τους είπε πως λεγόταν Κρί, πως άνηκε στη φυλή του Γιόρ και πως ο Τόα τον είχε αϊχμαλωτίσει λίγες μέρες πριν.

Με χειρονομίες, λοιπόν, του έδωσε να καταλάβη πως έπρεπε να φύγη το γρηγορώτερο και του είπε πως θα τον οδηγούσε ή ίδια κοντά στους δικούς του. Με τη βοήθεια του φεγγαριού τα παιδιά απομακρύνθηκαν και χάθηκαν μέσα στο δάσος. Όταν το πρωί ο Γιαχά έμαθε τη φυγή τους, θυμωσε όσο ποτέ άλλοτε, μα δεν κατώρθωσε να βρh τα ίχνη τους.

Βρισκόμαστε στην προϊστορική εποχή, τότε που οι άνθρωποι ζούσαν κατά φυλές και τρέφονταν με τα ζώα, που κυνηγούσαν και τα φάρια, που καθάρωναν να πιάσουν με τα καμάκια τους. 'Η φυλή, επί κεφαλής της οποίας βρισκόταν ο Γιαχά, άγνοούσε τη φωτιά και τόσο οι άνδρες, όσο και οι γυναίκες, που την αποτελούσαν, λάτρευαν τη Σεληνή και διάφορα στοιχεία της φύσεως.

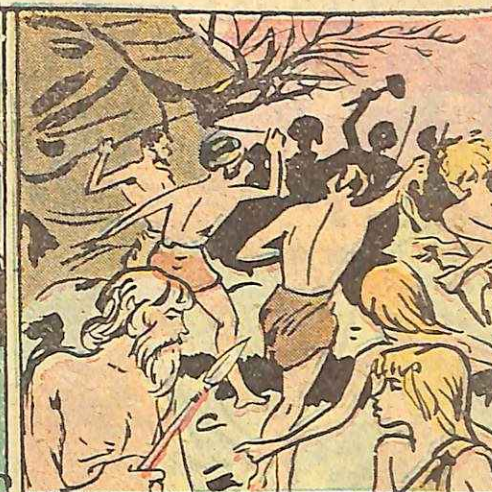

Παρ' όλα αυτά, οι άνδρες του Γιαχά τον θεώρησαν έχθρο και πήραν την άποψη να τον θυσιάσουν στις θεικές δυνάμεις, που προστάτευαν τη φυλή τους.

Το βράδυ εκείνο — παραμονή της εκτέλεσεως — ο Κρί κοιμήθηκε σε μία καλύβα, φρουρούμενος από ένα πολεμιστή, χωρίς να υποψιάζεται ο δυστυχισμένος τί τον περίμενε την αυγή της άλλης ημέρας.

Ή έξυπνη και τετραπερατή Έλγκα, που είχε παρακολουθήσει τις πανουργίες των άγωνιστών της φυλής της, κατέφερε να σβύνη τα ίχνη που άφηναν πίσω τους. Μέσα στην άσχημη συνάντησαν χίλιους δυο κινδύνους και κόντεψαν πολλές φορές να καταπαραχτούν από θηρία. Τα βράδια τα δυο παιδιά κατέφευγαν μέσα σε σπηλιές κι' έκλειναν την είσοδό τους με μεγάλες πέτρες.

Ή Έλγκα ήταν άνηψιά του άρχηγού της φυλής και ζούσε σε μία καλύβα μαζί με τους γονείς της και τα μικρότερα άδελφία της. Μία μέρα, ή επίθεσι του Τόα, του άρχηγού μίας γειτονικής έχθρικής φυλής, ήρθε να διαταράξη τη γαλήνη μέσα στην οποία ζούσε ή φυλή του Γιαχά. Οι άνδρες άγωνίστηκαν σκληρά και καθάρωσαν ν' αποκρούσουν τους έπιδρομείς.

Άργα τη νύχτα, όταν όλοι είχαν πιά κοιμηθί, ή Έλγκα γλύστρησε άθόρυβα και μπήκε μέσα στην καλύβα, όπου κρυβόταν ο Κρί. Ή άθωα παιδούλα καταλάβαινε πως ο συνομήλικός της νέος ήταν τελείως άθώος και δεν έπρεπε να πεθάνη.

Ήξερε πως ποιά μέρος έμενε ή φυλή του Γιόρ και θέλησε να τον βοηθήση να δραπέτευση.

Γιά να τρέψενται, ο Κρί σκότωνε πουλιά και ή Έλγκα ξεριζωνε διάφορα φυτά, κι' έτρωγαν τις ρίζες τους. Τέλος, ύστερα από μία κουραστική πορεία και πολλούς κινδύνους, τα δυο παιδιά έφτασαν επί τέλους στο μέρος όπου έμενε ή φυλή του Γιόρ. Το καταλάβαν, βλέποντας από μακριά μία μεγάλη φωτιά.

Η φυλή του Γιόρ ήξερε το μεγάλο μυστικό της φωτιάς και ο ίδιος ο Γιόρ για να ευχαριστήσει την Έλγκα, που είχε σώσει από βέβαιο θάνατο τον αγαπημένο του Κρί, αντί για άλλο δώρο, της έμαθε πως να νάνη φωτιά, χρησιμοποιώντας τις σπιτικές, που έβγαζαν από δυο πέτρες, τις οποίες έτριβε με δύναμη τη μία πάνω στην άλλη και τις οποίες της χάρισε.

Υστερα έβαλε την Έλγκα πάνω σε μία σκεδιά και ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού, την έφερε μαζί με ένα γενναίο πολεμιστή του, πάνω στα εδάφη, στα οποία έμενε η φυλή του Γιαχά. Μόλις όμως ο Γιαχά είδε μπροστά του την Έλγκα φώναξε: — Είσαι καταραμένη. Βοήθησες τον αιχμάλωτό μας να φύγει. Θα πεθάνεις τώρα έσύ στη θέσι του!

Η Έλγκα, τότε, χαμογελώντας του έδειξε τις δυο πολύτιμες πέτρες, που έφερε μαζί της. Μάζεψε κατόπιν μερικά ξερά κλαδιά και τριβώντας τις δυο πέτρες κατέρωθες να τ' ανάψει. Άνδρες και γυναίκες της φυλής έμειναν καταπληκτικοί και γονάτισαν για να προσκυνήσουν το νέο πολύτιμο δώρο, που τους είχε φέρει η Έλγκα από τη φυλή του Γιόρ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

Η ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΟΥ ΔΕΡΒΙΣΗ

ΚΑΠΟΤΕ, όταν ο Χότζας θρσκόταν σε φοιητές κατάντιες, πήρε μερικά τσουμπλέκια μαζί του και ξεκίνησε απ' το χωριό του για την Προύσα.

— Καλλίτερα εκεί όπου δε με ξέρει κανένας, παρά στο χωριό, όπου κι' οι πέτρες άκουη θα γελάνε μαζί μου... Έλεγε πικραμένος στο δρόμο.

Μόλις έφτασε, λοιπόν, στην Προύσα, άρχισε να κάνει όλες τις δουλειές, άκουη και του γαυδίου, γιατί κανένας δε μπορούσε να ξέρη πως ήταν κάποτε Χότζας κι' άσένης...

Μία μέρα, καθώς περίμενε μαζί μ' άλλους γαυδάδες για κανένα αγώνι, πληροφορήσε ένας δερβίσης και είπε δυνατά:

— Άγούρασα στο παζάρι ένα πανέρι με γυαλικά και θέλω να το πώ στο κονάκι μου, μα φοβάμαι πως δε θα τα καταφέρω...

— Δώσε τρία γρόσια και θα τα καταφέρω με το λόγο μου... άκουρίθηκε ένας γαυδάλης.

Ο δερβίσης κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Μάν τον Άλλάν, είπε, δε βλέπετε τί είμαι;... Ο Προφήτης δε μας επιτρέπει να έχουμε παράδες πάνω μας. Γι' αυτό δε μπορώ να σας πλρώσω μ' αυτό τον τρόπο...

— Έμ, τότε, δερβίση μου, με τί θα μάς πλρώσεις;

— Θα σας πω τρεις σοφίες απ' το Κοράνι για να φωτιστή λίγο το μυαλό σας... άποκρίθηκε ο δερβίσης.

Μα κανένας δεν τούδωσε σημασία. Ο Χότζας όμως, που άκουγε ως εκείνη τη στιγμή, γαυός να πολυνοιάζεται, τον λυπήθηκε κι' άποφάσισε να τον βοηθήσει.

— Μπρέ, εάν πολύ τον σπουδαίο κάνει έτούτος ο δερβίσης, μά κάποτε ήσουν κι' έγω απ' το ίδιο συνάφι, γι' αυτό άς του δώσω ένα γεράκι... άσκέφτηκε.

Και γυρνώντας στον ελπιασμένο δερβίση του είπε:

— Έγώ θα σε βοηθήσω, ξένετνι!... Δός μου, λοιπόν, το πανέρι και θα το πώ στο κονάκι σου, δίγας πλρώμω...

— Άφενι!... Πάρτο λοιπόν κι' όταν κουραστής, χήτης να σου δώσω την άμοιή σου, για να ελίσσάρω... του είπε γελώντας ο δερβίσης.

Και φόρτωσε άμέσως το Χότζα με τα γυαλικά.

Ο Ναστραδίν δεν είπε τίποτα. Έκανε ύπομονή.

Μα σε λίγο σταμάτησε και χήτησε από το δερβίση να του πη την πρώτη σοφία απ' το Κοράνι.

— Μετά γαρ... Λοιπόν, αυτός που θα σε θεαδωθή ότι είναι καλλίτερο να πεινάς απ' το νάσαι γοστασμένος, θα σου πη ψεύματα... άποκρίθηκε ο δερβίσης και έξοπασε σε γάνανα.

— Μπρέ, τούτος είναι μεγάλος ζευκένης!... Είπε μέσα του ο Χότζας. Άλλά θα κάνω ύπομηση για να δοίμε ως ποό μπορεί να στήση η γαυδουριά του...

Και συνέχισε το δρόμο φορτωμένος πάντα με το πανέρι.

Άλλά και πάλι σε λίγο σταμάτησε και είπε:

— Πές μου τώρα και τη δεύτερη σοφία, δερβίση μου...

— Να στην πώ, άνθρωπέ μου... Αυτός που θα σε θεαδωθή πως είναι καλλίτερο να πηγαίνεις με τα πόδια, παρά με το άλογο καβάλλα, θα σου πη ψεύματα...

Και... Εσάρθηκε πάλι στα γέλια. Ο Χότζας κρατήθηκε κι' αυτή τη φορά και συνέχισε το δρόμο του. Μα σε λίγο ξανασταμάτησε κι' είπε το δερβίση:

— Έλα τώρα, ήθελε ή ώρα για τον κόπο μου να μω πης και την τρίτη σοφία...

— Μα δεν φάσαμε ακόμη... Άλλ' άς είναι, θα στην πω προκαταβολικά, γιατί σε συμπάθησα... Έκείνος, λοιπόν, που θα σε θεαδωθή πως υπάρχουν ένας γαυδάλης πω ήλθιος από σενα, θα σου πη ψεύματα... του είπε ο δερβίσης και κρατούσε την κοιλιά του απ' τα δυνατά γέλια.

Ο Ναστραδίν δεν άπάντησε τίποτα. Προγάρησε μόνο δυο-τρία μέτρα κι' έπειτα άφισε να πέσι γάμω το πανέρι. Τα γυαλικά, φυσικά, γίνθηκαν θούβαλλα.

Κι' ενώ ο δερβίσης σταμάτησε τα γέλια και τασάωσε τα μαλλιά του, ο Χότζας γύρισε και τούπε:

— Έκείνος, τζάνουμ, που θα σε θεαδωθή ότι υπάρχουν ακόμη μέσα στο πανέρι κάτι, που να μην είναι σπασμένο, σίγουσα θα σου πη ψεύματα!

Και γελώντας με τη σειρά του γύρισε στο πόστο του.

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΚΑΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

ΘΑ το βουλώσης βρέ καμιά φορά, ή θα πάση ο διάλογος έσένα κι' όλο σου το σόι; Πάς; Σε ποιώνε το λέω; Σε σένα βρέ καθαρίμα, που δεν σεδεσαι την κοινή ήσυχία και τον ύπνο των καθός πρέπει ανθρώπων, αλλά ήθελες έδω άποψη, έξω από τα παράθυρά μου, να χήτησης την άγαπή σου μ' ούτη την αντερχισιαστική και φάλας φωνή του γαυδουροφώνου. Μισή ώρα τώρα ελάρυγγίζεσαι χωρίς λεπτού διακοπή:

«Κάπου υπάρχει ή άγασααπη μου...»

Τό είπες μιά, τό είπες δυο, τό είπες τρεις. Και όλο επανέρχεσαι, φτού κι' απ' τη άρχη!

«Κάπου ύπάσααρχη ή άγασααπη μου...»

Κάπου ύπάσχει ή άγαπή σου, άλλά δεν ξέρεις ποιά είναι, ούτε ξέρεις ποό. Και θα χήτησης στα χαρτιά! Θα τη γυρέψης στ' άστρα και σαν τη βρης τ' άρκίζεσαι πως θα ντύθης μ' στ' άστρα και τον κοκό σου τον καφό.

Έν τάξει, κύριε γαυδουρόφωνα. Κάπου ύπάσχει ή άγαπή σου, έμωστε συμφωνώ. Άλλά δεν ξέρεις ποό. Και άφου δεν ξέρεις ποό, τί μύγα σε τούτημας και ήθελες να τη χήτησης στη γειτονιά μας και άκριώς κάτω από τα παράθυρά μου; Σου είπε κανείς ή έχεις τίποτα πληροφορίες ότι ή άγαπή σου ύπάσχει έδω κοντά; Τι μάς παίρνεις τ' αυτιά λοιπόν, μ' ούτη τη σπαρρακτική επίκληση, μιάμιση ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ώρα ύπνου και άναπαύσεως?

Από ποό κι' ως ποό σου πέρσε ή ιδέα, βρέ γαυδάρε, ότι είμαι ύπογροωμένος έγω να μη μπορώ να κλειώω μωτι, έπειδή τοό λόγου σου χήτης την άγαπή σου, ή όποια κάπου ύπάσχει, άλλά δεν ξέρεις ποό; Τράβα κι' έδω βρέ γουρουνί, μ' άποφορά ότι δεν ύπάσχει. Τι έπιμένεις, λοιπόν; Μήπως να τη βρούμε έμεις και να σου τη στελιώουμε συστημένη διά τα περαιτέρω;

Τι είπες; Τραγουδάς και τα τραγουδι είναι δικιομά σου; Σε έμειδίσαν. Πρώτα-πρώτα γιατί αυτό δεν είναι τραγούδι, είναι γυαλισμένος ούρακοτόγκου. Δεύτερον, είναι ώρα κατά την όποια άπαγορεύονται τα άσματα, διότι και οι έτιμμοι νοικοκυραίοι έχουν τό δικαίωμα να κοιμηθούν. Και τρίτον πόσες φορές θα το πης άκόμα; Και τί περιμένεις; Ν' άνοήση κανένα παρσάβου, να προβάλλη καμιά έκα παχλός καλλονή και να σου άπαντήση:

— Έδώ είμαι!

Αυτό περιμένεις; Αυτό να μην τό περιμένεις. Πρώτον διότι αν ύπάσχει τοιαύτη προθυμία άγαπή, μόλις άκούση την άγαπή σου, θα βουλώση τ' αυτιά της. Και δεύτερον διότι, άφου ούτε ποό ούτε ποιά είναι ή άγαπή σου, καλά την γυβρεκεται γιατί άσείει και άλλες περιφέρειες έδω. Υπάρχουν, τοό Πειραιάς και των Πραστών, που μπορεί να τις χήτης γύρα και να ελάρυγγίζεσαι κι' έκει. Όχι όλο έδω, που να πάση ο διάλογος να πάρη, άες και έμωστε ύπογροωμένοι ν' άκούμε διαρκώς ότι κάπου ύπάσχει ή άγαπή σου.

Λοιπόν, τό καλό που σου θέλω, σπεύσε ν' άναχωρήσης άμέσως. Και χήτησε την άγαπή σου άλλοι, χήτησε τη στα χαρτιά, χήτησε τη στ' άστρα, στο φεγγάρι, στο Ταμ-Ταμ, κι' άμα τη βρης ντύσου και στ' άσπρα και στα μπλε και στα πράσινα και σε άτι γάμωα θέλεις. Γιατί σε πληροφορώ, ότι κάπου ύπάσχει και μαγισσύρα. Κι' εδω ότι κάπου ύπάσχει και μαγισσύρα. Κι' αν έπιμένεις να χήτης την άγαπή σου έδω, σου τ' άρκίζω κι' έγω ότι σου μ' έδω, δε θα πειράσσης να ντύθης μ' στ' άστρα, άφου άποπάρητε ή μάνα σου θα ντύθης στα μαύρα. Κατάλα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΣ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

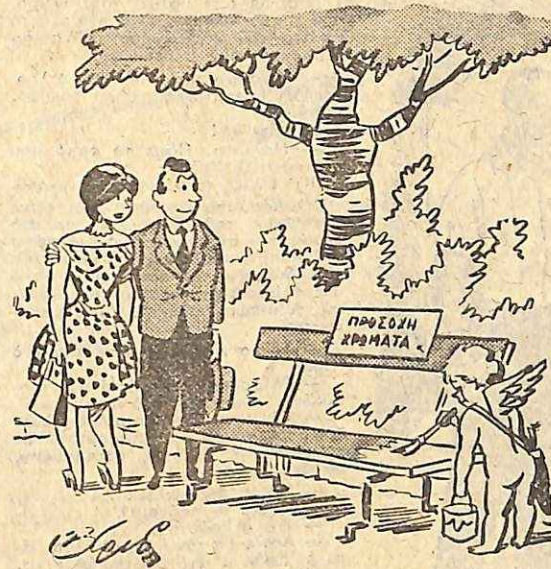
Κουβερτάριον δυο στήρ του κινηματογράφου.

Τό σώμα μου είναι τέλει, άλλά οι γάμπες μου είναι λίγο παχιές, λέει ή μιά.

Σωπεί καμένη, την παρηγορεί ή άλλη, οι γάμπες σου δεν έχουν τίποτα. Άπλάς, τα πόδια σου είναι κολλημένα άναπόδα.

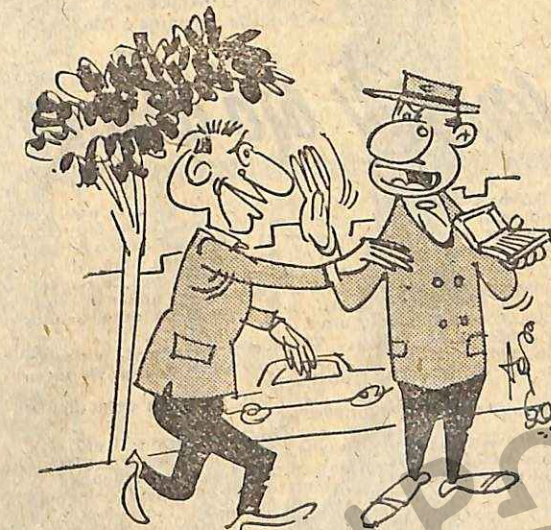
Γιατί μω άνθρώπε ψεύτικα λουλούδια; Ρωτάει ή άλλη το φίλο της.

Γιατί άσείεις τόσο στα ραντεβού μας, που τα άλφειθα θα είχαν χαλάσει.

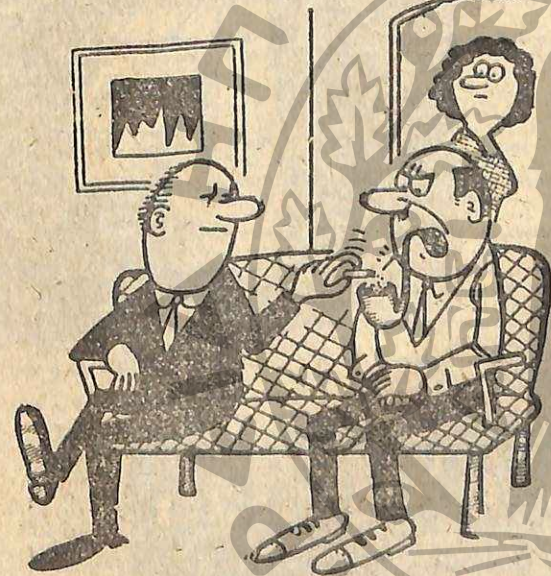
Καλοκαιράκι νύχαις!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Τό... καπνικόν ζήτημα!

(Τού Άρχέλαου)

— Περσεφόνη!... Φέρα γρήγορα ένα σταγγοδοχείο στον κύριο!...

ΑΡΑΞ

Δωτέ...

...μην άφίσετε και την ύγεια του παιδιού σας να φθάση στο επικίνδυνο αυτό σημείο.

● Προφυλάξτε και εξασφαλίστε το παιδί σας χρησιμοποιώντας τα γνωστά...

Παιδικά τροφά

ΓΙΩΤΗ

Dora Lee

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Έχει διαπιστωθή από έπιστημονικές έρευνες, ότι άπορροιστικός παράγων για την νεανική φρεσκάδα και άπορροιστότητα του δερματος είναι ή περιεκτικότης του εις υγρόν.

Με την πάροδο όμως του χρόνου το δέρμα δεν καταρδώνει μόνο του να συγκράτη την ποσότητα του υγρού που χρειάζεται, και άρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από το στόμα και το στόμα.

Μοναδική λύσις...

... είναι ή κρέμα NIVEA που άς παρέχει την δυνατότητα να εξουδετερώνετε αυτό το μειονέκτημα.

Τό υγρο-δημιουργά συστατικό της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πη και άποκαταστήρουν την Ισορροπία του υγρού, ξαναδίνοντας έτσι στο δέρμα την φρεσκάδα και την όμορφή του.

Αοκρινάτε και σείς

Με την τακτική χρήση της κρέμας NIVEA έχετε την δυνατότητα για μιά εύκολη και άποτελεσματική κόου άμορφώ.

Κρέμα NIVEA

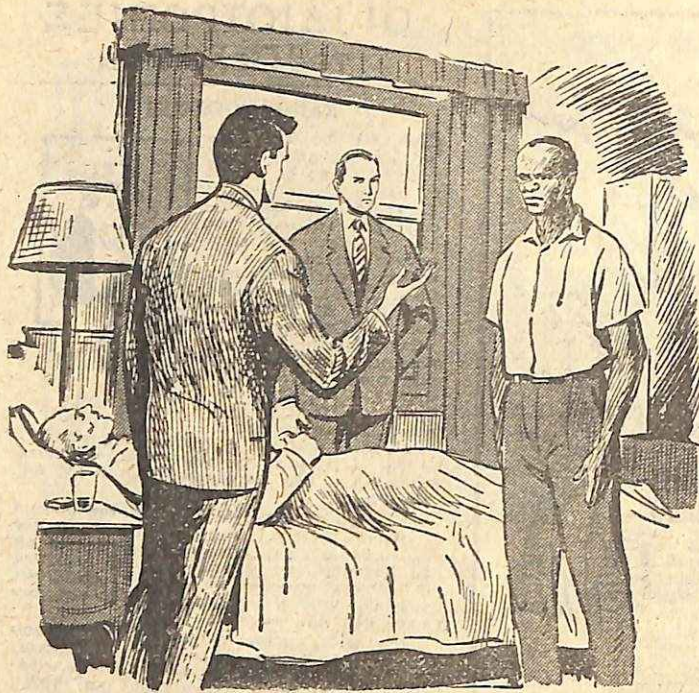
Όταν μεταχειρίζεστε συστηματικά κάθε βράδυ κρέμα NIVEA, παρέχετε στο δέρμα σας μιά πραγματική ενεργεία.

Τό άνασμένο δέρμα άπορρορά με έπιληρία τα θρεπτικά και υγρο-δημιουργά συστατικά που του δίνει ή κρέμα NIVEA.

Έτσι, ξαναπαίρνει το χαμένο υγρό του, τρέφεται και γίνεται πάλι φρέσκο και άνδρικό με άριστο ροδαλό χρώμα.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

—Μπορείς να μου πής, πού είναι τώρα το διαμάντι; ρώτησε το νέγρο ο Ζάν 'Εράλ.

Ο αστυνομικός ρεπόρτερ και έρα-
σιτέχνης γτέκτις Ζάν 'Εράλ
διέσχισε το μακρύ διάδρομο του
«Κλάριτζ», που ήταν γεμάτος από
αστυνομικούς και ανθρώπους του έ-
νοδογείου, κι έφτασε μπροστά στο
διαμέρισμα του λόρδου Στάθιλ. «Η
διπλή πόρτα ήταν ανοιχτή. Ο Ζάν
μπήκε κι' αντίκρισε το ξέπλε θέαμα:
Ο λόρδος κειτόταν ακίνητος, με
τις πυτζάμες, πάνω στο κορμάκι του,
στο βάθος της κρέμας, θάλασε κα-
νείς ότι κοιμότανε. Το πρόσωπό του
ήταν γαλήνιο.

Πεσμένος στα πόδια του κρεβα-
τιού, ο μαύρος υπηρέτης του θρη-
νούσε σιωπηλά, γυμνώντας το κε-
φάλι του με τις γραβιές του. Στη
μέση της κάμαρας, ο έπιθεωρητής
Λασάμπρ — το καλύτερο λογαnikό
της παλαιάς «Ασφαλείας» — κοιμό-
τανε σιωπηλά, με ένα δεύτερο άστυ-
νομικό, νεώτερό του, Τέσσερις άλλοι
συνάδελφοί τους, στέκονταν κοντά
στο παράθυρο, αμίλητοι.

«Η άμυνά σου ήταν γεμάτη α-
ναισθησία και άγνοια. Κάτι το σοβερό
είχε συμβεί εκεί μέσα...»

Μόλις ο Λασάμπρ ανέληθε το
φίλο του 'Εράλ, πήγε κοντά του.

— Καλώς ήρθες, του είπε. Βλέπω
πως δεν φάνε να σου ξεφύγν καμ-
ιά ενοχή...

— Αυτή τη φορά μ' έφερε εδώ η
Τύχη! Περνούσα έξω απ' το ξενοδό-
γειο, είδα αστυνομικούς στην πόρτα,
ζητάνε πληροφορίες κι' έμαθα... «Ο-
στε πέθανε λοιπόν ο λόρδος Στάθιλ»;
— Μόλις! Έκτος αν δε συμβαί-
νις σ' αυτό! είπε ειρωνικά ο έπι-
θεωρητής.

— Άφισε τα άνωστα άστειά σου,
Λασάμπρ, και πές μου από τί πέ-
θανε.

— Αποκτόνησε, εξήγησε λακωνι-
κά ο έπιθεωρητής.

Ο λόρδος Στάθιλ ήταν ένα απ' τα
εγκληματικότερα μέλη της ανώτατης
κοινωνίας του Λονδίνου. Δεν έμεινε
δικως αγέδον καθόλου στην πατρίδα
του. Από τότε που πέθανε η γυναί-
κά του, είχε κυριευθεί απ' τη μαγία
των ταξιδιών και των εξερευνησε-
ων. Από ένα τέτοιο ταξίδι στο βάθος
της Αφρικής γύρισε και τότε, για να
πείσει ενοχικά πάλι στο μάλα-
κό κορμάκι του, μέσα σ' όλες τις ά-
γέσιες ένδε κοσμοπολιτικού ξενοδο-
χείου.

— Με τί αυτοκτόνησε; ρώτησε ο
'Εράλ.

Ο έπιθεωρητής τοβδείξε ένα πο-
τήρι μισογεμάτο με νερό, πάνω στο
κομμωτήριο.

— Βερονάλ; είπε λακωνικά ο οε-
πόρτερ.

Ο αστυνομικός έγνευε έναθε.
Πραγματικά, δίπλα στο ποτήρι, έρι-
σκόταν ένα μισοσβεσμένο κούτακι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Έρριξε μια ματιά στο νέγρο,
που έξεκολλούσε να θρηνη για το
θάνατο του κυρίου του. Ύστερα
στράφηκε στον έπιθεωρητή.

— Άγαπητέ μου, του είπε, ο λόρ-
δος δεν αυτοκτόνησε, άλλα δολοφό-
νηθηκε!

— Όχι δέ! —
— Μάλιστα. Πάρε το φακό μου
και κύταξε εδώ...

Κι' έδείξε το σθερό του νεκρού.
Ο Λασάμπρ έσκυψε. Μιά φωνή
εκπλήξεσε του έξυπνου. Πάνω στο
δέρμα του σθερού, λίγο πιο κάτω
απ' το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού,
είχε διακρίνει με τον ισχυρό φακό
μιά έλασφόρμη γρατζουνιά, κάτι
σάν τοίσιμμα λεπτής βελόνας ή κου-
νουπιού.

— Ίραγκουό! είπε απλά ο
'Εράλ.

Το φοβερό δηλητήριο των τρο-
πικών, συμπλήρωσε ο Λασάμπρ.
— Μάλιστα. Ένώ κοιμόταν ο λόρ-
δος, τον ταύπησαν έλασφόρματα με
τη μύτη μιας βελόνας, θουτηγμένης
σε «ίραγκουό».

— Μά το θερονάλ;...
— Άπλή σκηνόθεσι! —
— Κι' ο δράστης;

— Αυτών θα τον έπης σε λίγο, εί-
πε ο 'Εράλ μ' ένα μυστηριώδες γα-
μόγελο.

Διευθύνθηκε προς τον μαύρο υπη-
ρέτη του λόρδου και του είπε από-
τομα:

— Σήκω πάλιν, έσύ!
— Εκείνος υπάκουσε.
— Νομίζω, συνέχισε ο Ζάν 'Εράλ.

Ένα σημάδι στο σθερόκο

— Και για ποιά λόγο; ξαναρώτη-
σε ο νεαρός δημοσιογράφος.

— Αυτό δεν το ξέρουμε ακόμα.

— Περιέργοι! μουρμούρισε ο Ζάν
'Εράλ. «Αν νοσταλγούσε ύστερ από
τόσα χρόνια τη μακαρίτισσα, είχε
νίλιες-δυό ευκαιρίες να πάν να τη
συναντήσει, όταν θροσκόταν ακόμα
στη ζούγκλα! Δέ χρειαζόταν να κά-
νη ολόκληρο ταξίδι, για να φτάση
στο μαλακό κορμάκι του «Κλάριτζ»!

— Τι θές να πής;

— Φοβάμαι πως δεν αυτοκτόνησε ο
λόρδος!

Ο Λασάμπρ κύταξε για μία στι-
νυή το φίλο του, ξαφνιασμένος. «Ύ-
στερα είπε, ξαναερωτώντας τη συ-
νηθισμένη απόβεία του:

— Κατάλαβα. Το σύστημά σου!
Νά λές δηλαδή πάντα τα αντίθετα
απ' όσα λέμε εμείς οι αστυνομικοί.

— Ίωας. Για να δοίμε διωας...

Κι' ο Ζάν 'Εράλ έκανε να προνω-
ρήση προς το νεκρικό κορμάκι. «Άλλο
δ' έπιθεωρητής τον έπιασε απ' το
νέρι.

— Μη χιάζεσαι, του είπε. Δέ μπο-
ρούμε ν' άγγίζουμε τίποτα, πάλιν
έρση ο Ιατροδικαστής.

Μά κι' η Ιατροδικαστική εξέταση
πιστοποιήσε απλώς τη δηλητηρίαση
από ισχυρή δόση ναρκωτικού. Ο
λόρδος Στάθιλ, όπόφερε εδώ κά-
νονια από έπισηνες άσυνίες. Κα-
θε θρόνου λοιπόν, συνήριζε να παίρ-
νη θερονάλ για να κοιμηθί. Έκεί-
νο το θρόνο πήρε λίγο παραπάνω
απ' αυτό το ναρκωτικό, κι' έτσι ά-
ποκοιμήθηκε μιά και καλή.

Ο Ιατροδικαστής θρήκε στο σά-
λιο του υπολείματα θερονάλ. Δεν
υπήρχε καμιά άμφιβολία. «Άλλωστε
η νεκρομία που θα έπακολουθούσε,
θα το έπιβεβαίωνε τελειωτικά.

Τώρα, γιατί αυτοκτόνησε ο λόρ-
δος; Αυτό ήταν πιά δουλειά των ά-
στυνομικών να τ' ανακαλύψουν.

«Όταν έφυγε ο Ιατροδικαστής, ο
'Εράλ πλησίασε το νεκρό κι' άνοι-
σε να τον εξέταζν κι' αυτός προσε-
γνικά, μ' ένα ειδικό φακό που κρα-
τούσε πάντα πάνω του.

Επί πέντε λεπτά της ώρας, εξέ-
τασε το πρόσωπο, το λαιμό, πάνω στο
σθερόκο του πτώματος. «Όρθος πί-
σις του, ο Λασάμπρ τον παρακολού-
θουσε με περιέργεια.

Ξαφνικά, ο 'Εράλ πετάστηκε βο-
θιος. «Ήταν χλωμός και το κάτω
γέλι του έτρεψε έλαφρά. Σίγουρα,
κάτι θαξε ανακαλύψει!

ΖΑΚ ΤΙΣΩ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Διαγωνιόλεξο

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ

(Και πρὸς τὰ δεξιὰ)

1) ΚΑΝΑ. 2) ΣΙΒΑ. 3) ΑΕΡΑ. 4)
ΛΕΝΑΣ. 5) ΝΑΣ. 6) ΞΕΡΑ. 7) ΤΙΝΑ.
8) ΣΙΒΑ. 9) ΞΑΝΑ. 10) ΞΕΝΙΑ. 11)
ΥΝΙ. 12) ΝΟ. 21) ΣΕΞΙΑ. 22) ΣΑ-Ι-
ΝΙ. 23) ΗΜΑΡ. 24) ΑΜΩΣ. 25) ΑΣΚΙ.
26) ΟΙΤΗ. 27) ΣΟΜΑ. 28) ΙΑΒΕ. 29)
ΞΑΡΑ. 30) ΔΑΣ. 31) ΙΑΛ.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΩ

(Και πρὸς τὰ δεξιὰ)

12) ΝΑΣ. 13) ΡΙΣ. 14) ΑΒΕΛ. 15)
ΑΡΕΝ. 16) ΑΝΑΣ. 17) ΑΣΤΕ. 18) Α-
ΒΑΣ. 19) ΑΝΕΥ. 20) ΑΝΝΑ. 21) ΣΟ-
ΝΙΑ. 22) ΞΑΝΙΣ. 30) ΔΕ. 32) ΧΑΣΗ.
33) ΣΙΜΑ. 34) ΛΑΜΑ. 35) ΡΩΣΟΣ.
36) ΣΚΙ. 37) ΙΤΙΑ. 38) ΗΛΙΣ. 39)
ΑΝΟ-Ι. 40) ΙΜΑΣ. 41) ΑΒΑΚΑ. 42)
ΕΡΕ.

Σωστό — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (8 στο κρανίο και 14 στο
πρόσωπο). 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΣΩΣΤΟ (και
ιδιαίτερα το Κογκό και τις Δ. ακτές της
Αφρικής). 4) ΛΑΘΟΣ (Τρία, μαύρο, κι-
τρινο και κόκκινο). 5) ΣΩΣΤΟ (έναν ά-
πο τους πιο μεγάλους της Χίλης). 6) ΣΩ-
ΣΤΟ (είναι οι πιο μεγαλόσωμοι και ζουν
στις ακτές της Κίνας των Ίνδιαν, της Αύ-
στραλίας και μερικών νησιών του Ειρηνι-
κού). 7) ΛΑΘΟΣ (περίπου 8.900.000).
8) ΣΩΣΤΟ (42). 9) ΛΑΘΟΣ (ισούθηκε
το 1.864). 10) ΣΩΣΤΟ. 11) ΛΑΘΟΣ
(είναι ο Εφέσιος που πυρπολήσε το ναό
της Αρτέμιδος για να μείνη το όνομά του
στην Ιστορία). 12) ΣΩΣΤΟ.

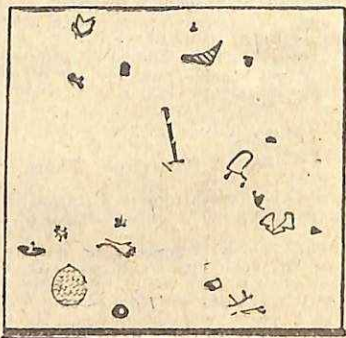
Ο κουμπιάρης

225, 45 από κάθε είδος (20+10+5+2
+1 = 38. 1710 : 38 = 45).

Επιγραφή

«Τά έν οίkw μί έν δήμw. Ή άνάνω-
σι γίνεται άρχίζοντας από το άνω άκρο
δεξιά έλλοκίδως.

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά
σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Ή λύσις του υπ' αριθ. 798 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΔΡΑΙ. 2) ΑΠΑΛΑ. 3) ΚΡΕΩΝ —
ΑΒΑΤΑ. 3) ΠΑΙΟΝΙΑ — ΑΡΑΒΙΚΑ. 4)
ΠΑΡΟΣ — ΠΛΑΝΟ — ΑΝΑΣΑ. 5) Α-
ΜΑΝ — ΑΤΑΡΑΧΑ — ΑΡΤΙ. 6) ΣΙΚ — Α-
ΤΙΜΗ — ΝΟΣ. 7) ΤΡΑΓΟΣ — ΙΣΑ —
ΣΙΤΑΡΙ. 8) ΣΑΡΩΝ — ΣΑΣΩΝ. 9)
ΜΑΤΑΙΟΔΟΣΟΝ. 10) ΠΟΣΟΙ — ΙΩ-
ΔΗΣ. 11) ΟΡΑΣΙΣ — ΥΕΝ — ΝΟ-
ΣΤΟΣ. 12) ΡΩΛ — ΓΑΛΟΣ — ΑΡΜ.
13) ΕΛΑΣ — ΡΟΛΑΝΤΗΣ — ΚΥΜΑ. 14)
ΝΟΜΑΣ — ΝΟΣΟΣ — ΜΗΛΟΝ. 15)
ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΤΑΥΡΟΣ. 16) ΣΟΦΙΑ
— ΟΡΡΟΣ. 17) ΣΗΣΙΣ — ΑΣΚΟΣ.

ΚΑΘΕΩΣ

1) ΠΑΣΤΑ — ΛΟΡΕΝ. 2) ΠΑΜΙΡ —
ΡΟΛΟΣ. 3) ΚΑΡΑΚΑΣ — ΠΑΛΑΜΑΣ. 4)
ΕΡΙΟΝ — ΓΑΜΟΣ — ΣΑΛΟΣ. 5)
ΔΕΟΣ — ΚΟΡΑΣΙΣ — ΣΑΦΗ. 6) ΡΩΝ
— ΣΩΤΟΣ — ΜΙΣ. 7) ΑΝΙΠΤΑ — ΝΑΙ
— ΓΩΝΙΑΙ. 8) ΑΛΑΤΙ — ΥΑΛΟΣ. 9)
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ. 10) ΑΝΑΜΑ — ΝΟ-
ΤΟΣ. 11) ΠΑΡΟΧΗ — ΣΟ-Ι — ΣΗ-
ΣΤΟΣ. 12) ΑΒΑ — ΣΑΕΩΝ — ΑΡΚ.
13) ΛΑΒΑ — ΕΙΣΟΔΟΣ — ΜΥΡΟ. 14)
ΑΤΙΝΑ — ΤΩΝΗΣ — ΚΗΡΟΣ. 15) Α-
ΚΑΡΝΑΝ — ΣΤΑΥΡΟΣ. 16) ΑΣΤΟΡ
— ΟΡΜΟΣ. 17) ΑΙΣΙΑ — ΟΣΜΑΝ.

Η ελληνογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ κ. Δ. ΔΙΑ-
ΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομι-
κάς στην Ουρανία Σουλίδου, Έλευθερία
Αλεξάκη, Καίτη Λύτρα, Α. Θωμοπού-
λου και ΕΛ. ΜΟΝΟΓΙΟΣ.

ΚΥΠΡΙΕΣ

«Η Είρήνη Νεοκλέους,
«Ελλάδος Νο 3, Λεμεσός, Κύπρος, θέ-
λει ν' ελληνογραφηθή με νέους από τὰ
νησιά, κατά προτίμηση από τη Ρόδο,
ήλικίας 20—27 χρόνων, με σκοπό την
ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

«Η Άργυρούλα Άργυρι-
δου, Αγίου Λαυκά Νο 4, Παλαιο-
ριωτίσας, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν'
ελληνογραφηθή με νέους, ήλικίας 15—
20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία
μίας καλής και σταθερής φίλιας.

«Η Βέρα Λάμπρου, Κοδρι-
κτώνος 2, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν'
ελληνογραφηθή με νέους και θές ν'
σκοπή την ανταλλαγή γραμματοσήμων.
«Η Χρύσα Ζήνωνος, Α-
γίου Ιωάννου Νο 8, Λάρνακα, Κύπρος,
ζητεί ν' ελληνογραφηθή με μαθήτριες
απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση ά-
πό την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουρ-
γία μιας καλής φίλιας.

Τρεις φίλες, η Μαίρη Δημη-
τριάδου, η Έλενα Κυριακίδου και
η Καίτη Αντωνιάδου, Λάρνακα, Κύπρος,
Κυπριακού Νο 11, Λάρνακα, Κύπρος,
ζητούν ν' ελληνογραφηθούν με νέους και
θέλουν ν' ελληνογραφηθούν με νέους από
την Ελλάδα, με σκοπό τη δη-
μιουργία μιας καλής και σταθερής φι-
λίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

«Ο Δημήτριος Όρφανί-
δης, 193, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν'
Κιβ. 360, Κύπρος, θέλει ν' ελληνογρα-
φήση με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ή-
λικίας 16 — 22 χρόνων, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής φίλιας.

«Ο Ιωάννης Παλλίδης
και ο Δημήτριος Αθανασόπουλος, Νεό-
και ο Τσιούλλου Νο 41, Βαρώσια, Κύ-
προς, ζητούν ν' ελληνογραφηθούν με νέ-
ους από την Ελλάδα. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

«Ο Ανδρέας Θωμά, (19 χρό-
νων), Ξενοδοχείον Ατλάντα, Λευκωσία,
Κύπρος, θέλει ν' ελληνογραφηθή με νέ-
ες από την Ελλάδα με σκοπό την άνα-
πτυξη μιας άγνης φίλιας. Φωτογραφία
απαραίτητη.

«Ο Βασίλειος Γεωρ-
γίου, (20 χρόνων), Πανθέου Νο 13,
Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' ελληνο-
γραφηθή με νέες απ' όλο τον κόσμο, κα-
τά προτίμηση από την Ελλάδα.

«Ο Βασίλης Λοΐζου, Κα-
τοικία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν'
ελληνογραφηθή με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, ιδιαίτερας με Έλληνες και Έλλη-
νίδες, ήλικίας 19 — 20 χρόνων, στην
έλληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη
μίας καλής και σταθερής φίλιας.

Δύο φίλοι, ο Στέλιος Φι-
λιππίδης και ο Κώστας Παστελ-
λής, Έλληνικών Κολλέγιον Πάφου, Τά-
ξις Εα, Κύπρος, επιθυμούν ν' ελληνο-
γραφηθούν με μαθήτες και μαθήτριες ά-
πό την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη
μίας καλής φίλιας.

«Ο Άντρις Ρουμπάνης,
Παιδαγωγική Ακαδημία, Λευκωσία, Κύ-
προς, θέλει ν' ελληνογραφηθή με μαθή-
τριες, ήλικίας 15 — 18 χρόνων, με
σκοπό την ανάπτυξη μιας σταθερής φι-
λίας. «Ο Βάσος Κυπριανί-
δης, για τον οποίο ισχύει η ίδια δι-
εύθυνση, ζητεί ν' ελληνογραφηθή με νέ-
ες από την Κύπρο.

Δύο φίλοι, ο Πανίκκος Α.
Παπαδόπουλος και ο Χρήστος
Γαβριηλίδης, (18 χρόνων και οι δύο),
Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν'
ελληνογραφηθούν με νέες από την Ελ-
λάδα και τα νησιά, με σκοπό τη σύναψη
μίας άγνης φίλιας.

«Ο Πανίκκος Γεωργιά-
δης, (19 χρόνων), Άρσινόης Νο 33,
Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' ελληνο-
γραφηθή με νέους και νέες απ' όλο τον
κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώ-
σσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής
και σταθερής φίλιας.

«Ο Μιχάλης Κωνσταν-
τινίδης, «Υδρας Νο 2, Κτήμα,
Κύπρος, θέλει ν' ελληνογραφηθή με μα-
θήτριες από το έξωτερικό και το έσω-
τερικό, στην ελληνική γλώσσα, με σκο-
πό τη σύναψη μιας καλής φίλιας.

«Ο Ανδρέας Παναγιώ-
του, Κατέλεια Γερσάκπου, Πάφος,

Κύπρος, ζητεί ν' ελληνογραφηθή με νέ-
ες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερας από
την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας
καλής και σταθερής φίλιας.

Παρακαλούν όσες άπάντησουν να στεί-
λουν μιά φωτογραφία τους.

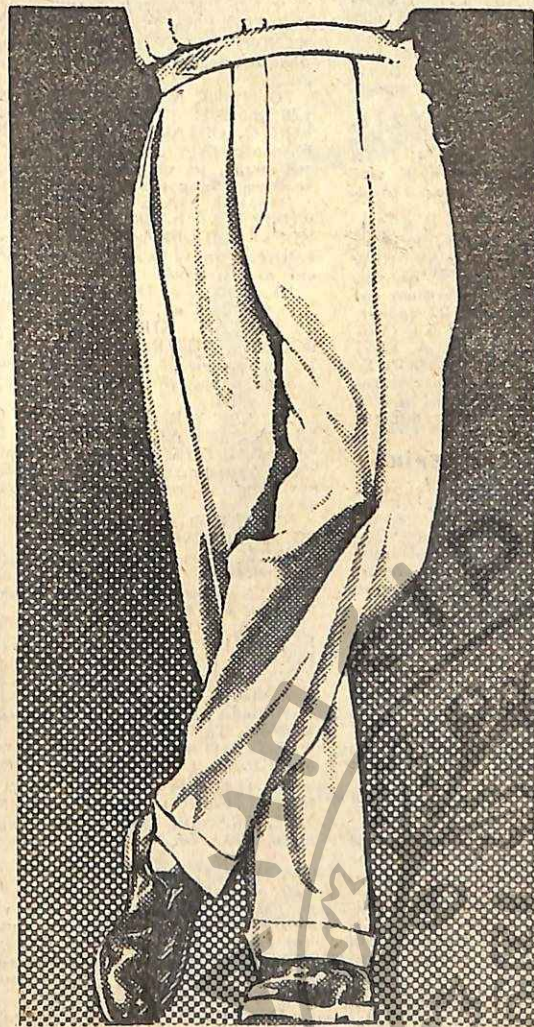
«Ο Μ. Έλευθερίου, Κί-
προς, επιθυμεί ν' ελληνογραφηθή με νέ-
ες από την Κρήτη, ήλικίας 18—22 χρό-
νων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων
και ιδεών γύρω σε θέματα της κρητικής
ιστορίας.

Δύο φίλοι, ο Δημήτρης
Σιακαλίδης και ο Ανδρέας Μιχα-
ήλ, Λιμνιά, Άμμόχωστος, Κύπρος, θέ-
λουν ν' ελληνογραφηθούν με νέες απ'
όλο τον κόσμο, ήλικίας 15—22 χρόνων.

Παρακαλούν όσες άπάντησουν να στεί-
λουν μιά φωτογραφία τους.

«Ο Νίκος Α. Γιαγκου-
λάς, Έγκωμη, Λευκωσία, Κύπρος, θέ-
λει ν' ελληνογραφηθή με νέες απ' όλο
τον κόσμο, ιδιαίτερας από την Αυστρα-
λία, Αθήνα και Θεσσαλονίκη, με σκο-
πό την σύναψη μιας καλής φίλιας.

«Ο Βάσος Παντελής, (18
χρόνων), Κυρίλλου Νο 56, Λάρνακα, Κύ-
προς, επιθυμεί ν' ελληνογραφηθή με νέ-
ες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουρ-
γία μιας καλής και σταθερής φί-
λίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ή τετράγωνη λογική λέει:

Γιατί ν' αγοράσω
ένα οποιοδήποτε
καμπαρντινέ πανταλόνι
άφορέ τι έδια χρήματα
αγοράζω ένς δαυμάσιο
παντελόνι από βαμβακερή
καμπαρντίνα
•SANFORIZED•
(σανφορίζντ)
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ
και ξενοιάζω
για πολλά καλοκαίρια!

• Δέν μπαίνει στο πλύσιμο
• Δέν κόβει το χρώμα του
• Εξαιρετικής άντοχής
• Δροσερό.

Βαμβακερή καμπαρντίνα.

•SANFORIZED•

Χακί σε 4 άποχρώσεις
Μπέζ, Γκρι - Λευκή

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ - ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

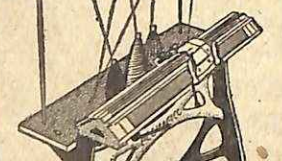
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΔΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουμπερεύει!

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
εξωτερικές τριπές προσώπου,
σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΣΙΚΑ ΔΕΝ ΔΕΝΑΝΤΩΝΕΙ
ΤΟ ΣΤΕΙΝΟ ΔΕΝΑΝΤΩΝΕΙ
Η ΔΕΝΑΝΤΩΝΕΙ ΤΟ ΣΤΕΙΝΟ
Η ΔΕΝΑΝΤΩΝΕΙ ΤΟ ΣΤΕΙΝΟ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΩΝΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΔΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΜΕΡΛΑΝΤΑ
ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΥΟΥ 49 - Τηλέφ. 614-869
Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙ-
ΔΗΣ τέως έπιμελητής Μαιευτηρίου
«ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επίσκε-
ψεις καθ' έκαστην 11 - 1 και 5 - 7
μ.μ. και επί συνηθείας. Τας από-
ρους δωρεάν έκαστην Τετάρτην.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9 - 12 και 5 - 7 ώς και επί συνη-
θείας. Χαριλ. Τρικούπη 113, Τηλ.
613-610.

ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

(ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ) «ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ»
Διά τὸ σπῆλ... Τὸν Βιοτέχνην...
Τὸ Πλεκτήριον...
Πλεκτομηχαναί ὑπερπαραγωγί-
και πλεκτά ἀνωτέρας ποιότητος.
Χαμηλὴ τιμὴ. Εὐκόλοισι πληρωμῆς.
ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε.
ΒΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 - (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ -
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
*Χαριλ. 98 - *Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έκαστην 10-12 και 5-7
ὡς και επί συνηθείας.
Τηλέφωνον 810-760.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Γονια: *Ακοδημίας και *Χαριλ.
Τρικούπη 18, Τηλέφ. 620.666
Δέχεται 5 - 8

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Κα ΔΑΦΝΗ
(Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών)
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΘΥΛΕΠΑΘΕΙΑΣ διά
τάς λαμπράς της έπιτυχίας εἰς τὰ
πειράματα ἀπὸ τὸν κ. ΙΑΝΑΓΡΑΝ
μεταξὺ Ἀθηνῶν, Λονδίνου, Τυβί-
γης και Νέας Υόρκης. Φαινόμενα
μεθυστικῆς ὑποβολῆς και ψυχο-
μετρίας. Καταπληκτικαί έπιτυχίαι.
Δέχεται 9 - 1 π.μ. και 3½ - 6½
μ.μ. **ΟΔΟΣ ΚΥΨΕΛΗΣ 34B, Τη-
λέφ. 812.278.**

ΝΑΥΤΙΚΟΙ
Αὐτοί φίλοι ἀξιωματικοί τοῦ Ε.Ν., ο
Μ. S. A. R. I. D. I. S. και ο Ν. T. S. A. F. O. S.
S. J. T. I. O. N. I. S. Z. A. F. I. R. A. K. I. S., M. A. R. I. T. I. M. E.
B. R. O. K. E. R. S., 52 B. R. O. A. D. W. A. Y. 1 4. N. Y.,
N. E. W. Y. O. R. K., U. S. A., ζητοῦν ν' ἀλληλογρα-
φήσουν με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα και τὸ
ἐξωτερικὸ, ἡλικίας 18-25 χρόνων, στὴν
ἐλληνικὴ ἀγγλικὴ και ἰσπανικὴ γλῶσσα.
Ο Ν. A. S. O. S. M. O. R. A. I. T. A. K. I. S. και ο T. A. S. O. S. L. A. M. B. R. O. U. I., (22
χρόνων), S. J. T. A. L. E. X. A. N. D. R. A. I., Co. N. J.,
G. O. U. L. A. N. D. R. I. S. L. T. D., 27 L. E. A. N. D. E. N.
H. A. L. L. S. T. L. O. N. D. O. N. E. C. 3, E. N. G. L. A. N. D.,
θελουν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέες ἀπ'
ὅλο τὸν κόσμον, ἰδιαίτερως ἀπὸ τὴν Ἀ-
θῆνα και τὸν Πειραιά. Φωτογραφία ἀ-
παραίτητη.
ΟΙ δοκιμοὶ μηχανικοὶ S. P. I. R. O. S.
A. N. T. Z. O. U. L. A. T. O. S., N. I. C. O. L. A. O. S. A. S. P. I. O.
T. I. S. και ο N. I. C. O. L. A. O. S. M. A. R. O. U. G. A. S.,
M. V. L. A. D. Y. D. O. R. O. T. H. I., Co. A. N. D. R. E. A.
D. I. S. U. K. L. T. D., 52 L. I. M. E. S. T. L. O. N. D. O. N.
E. C. 3, E. N. G. L. A. N. D., ζητοῦν ν' ἀλληλο-
γραφήσουν με ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα και τὸ ἐξωτερικὸ, στὴν ἐλλη-
νικὴ γλῶσσα.
Ο S. C. H. A. L. A. S. και ο T. A. K. I. S.
K. A. Z. A. K. O. S., (24 χρόνων και οἱ δύο),
S. J. S. L. E. R. O. S. O. R. I. O. N. S. H. I. P. P. I. N. G. Co. 29
B. R. O. A. D. W. A. Y., N. E. W. Y. O. R. K. 6, N. Y.,
U. S. A., θελουν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέ-
ες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ ἢ
ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραί-
τητη.
Ο L. A. K. I. S. L. I. A. K. O. P. O. U.
L. O. S. και ο G. M. A. M. O. U. K. A. L. O. S., S. J. S.
A. T. L. A. N. T. I. C. S. E. A. L., Co. S. L. I. V. A. N. O. S.
E. S. Q. S. H. I. P. B. R. O. K. E. R. S. L. T. D., T. R. E. N. T.
H. O. U. S. E. 55/57 S. T. M. A. R. Y. A. X. E., L. O. N.
D. O. N. E. C. 3, E. N. G. L. A. N. D., ἐπιθυμοῦν ν'
ἀλληλογραφήσουν με νέες ἀπὸ τὸν Πει-
ραιά και τὴν Ἀθῆνα, ἡλικίας κάτω τῶν
22 χρόνων, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε προκύ-
ψει.
Ο S. T. R. A. T. O. S. K. A. R. T. Z. I. S.,
S. J. S. A. R. C. H. O. N. T. R. I. T. O. N. S. H. I. P. P. I. N. G. I. N. C.
26 B. R. O. A. D. W. A. Y., N. E. W. Y. O. R. K. 4, N. Y.,
U. S. A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσει με νέες
ἀνεξαρτήτως ἡλικίας. Φωτογραφία ἀπα-
ραίτητη.
Ο C. O. N. S. T. A. N. T. I. N. O. S. S. I.
R. I. O. T. I. S., S. J. T. C. H. A. R. I. O. T. S., T. R. I. T. O. N.
S. H. I. P. P. I. N. G. I. N. C., 26 B. R. O. A. D. W. A. Y., N. E. W.
Y. O. R. K. 4, N. Y., U. S. A., θέλει ν' ἀλληλο-
γραφήσει με νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ και
τὸ ἐξωτερικὸ, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων.
Ο S. T. Y. L. A. N. O. S. G. I. A. L. O. U.
R. I. S., S. J. S. D. Y. N. A. M. I. S. Co. M. A. L. O. U. I.
L. T. D. 26-28 F. E. N. C. H. U. R. C. H. L. O. N. D. O. N. E.
C. 3, E. N. G. L. A. N. D., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφή-
σει με Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κα-
τὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα και τὸν
Πειραιά, ἡλικίας 17 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Η. N. I. T. S. A. P. O. S. T. O. L. I.
D. O. U. C. S. O. K. A. K. No 38, A. R. M. A.
U. T. K. O. Y. I. S. T. A. N. B. U. L., T. U. R. K. I. Y. E., ἐπιθυ-
μεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με νέους ἀπ' ὅλο
τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς
καλῆς και σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ
ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ
γράμμα με μιὰ φωτογραφία τους.
Πέντε φίλες, ὁ M. A. R. O. U. S. K. A.
ἡ M. A. R. S. I. A., ἡ F. I. T. S. A., ἡ A. N. N. I. T. A. και
ἡ A. N. T. H. I., θελουν ν' ἀλληλογραφήσουν
με νέους, ἡλικίας 20 - 28 χρόνων, με
σκοπὸ τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλῆς φιλί-
ας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ γράψουν στὶς
ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς ἀπευθύνουν
τὰ γράμματά τους στὴν ἑξῆς διεύθυνσι:
E. K. O. N. A. R. U. E. H. E. R. O. U. Z., No 32,
I. B. R. A. H. I. M. I. E. H. K. A. M. L. E. K., E. G. Y. P. T. E.,
H. S. T. E. L. L. A. και ἡ P. A. T. R. I.
T. S. I. A. B. O. G. A. D. A. K. I., R. U. E.
A. M. M. A. S. S. I. S. 40, S. O. T. E. R. A. L. E. X. A. N. D. R. I. A.,
E. G. Y. P. T. E., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν με
νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ. Φωτογραφία ἀ-
παραίτητη.
Η Μ. A. R. I. N. E. L. L. A. T. H. E. O.
D. O. R. I. D. O. U. (14 χρόνων), K. U. R. T. U.
L. U. S., S. A. H. A. N. E. C. S. O., No 26, I. S. T. A. N.
B. U. L., T. U. R. K. I. Y. E., θέλει ν' ἀλληλογραφή-
σει με νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον. Φωτο-
γραφία ἀπαραίτητη.
Η R. E. N. A. D. E. L. I. και ἡ B. E. T. T. Y.
K. O. R. T. E. S. I., P. O. S. T. E. R. E. S. T. A. N. T. E. R. U. E.
R. A. M. S. E. S. C. A. I. R. O., E. G. Y. P. T. E., ζητοῦν ν'
ἀλληλογραφήσουν με νέους ἀπ' ὅλο τὸν
κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλά-
δα, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία
ἀπαραίτητη.
Η E. L. E. N. I. S. E. R. Y. A. N. O.
P. O. U. L. O. U., B. U. Y. K. A. D. A. D. A. T. O.
P. U. Z. S. O. K. No 21, I. S. T. A. N. B. U. L., T. U. R.
K. I. Y. E., θέλει ν' ἀλληλογραφήσει με νέους
ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὴν ἀνά-
πτυξιν μιᾶς ἀγαθῆς φιλίας και ὅτι ἄλλο
ἤθελε ἐπακολουθήσει.
Δύο φίλες, ὁ V. A. S. O. G. E. O. R.
L. O. U. A. D. O. U. (16 χρόνων) και ἡ
L. O. U. A. P. E. T. R. I. D. O. U., H. A.
M. A. L. B. A. S. I. A. R. S. L. A. N. D. U. R. A. C. S. O. K. No 1,
B. E. Y. O. G. L. U., I. S. T. A. N. B. U. L., T. U. R. K. I. Y. E., ζη-
τοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέους, ἡλι-
κίας ἀνω τῶν 20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν
ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς και σταθερῆς φι-

λίας. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ
στεύουν μιὰ φωτογραφία τους.
Η M. E. R. I. S. T. R. O. U. E. I., A. G. A.
H. A. M. A. M. A. G. A. K. U. L. H. A. N. S. O. K., A. G. A.
H. A. M. A. M. A. P., No 13/19, I. S. T. A. N. B. U. L.,
T. U. R. K. I. Y. E., θέλει ν' ἀλληλογραφήσει με
νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον. Φωτογραφία
ἀπαραίτητη.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο L. E. G. I. O. A. N. N. I. S. K. I.
K. I. D. E. S., S. P. 88.259, A. F. N., θέ-
λει ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα, ἡλικίας 17-22 χρόνων. Φω-
τογραφία ἀπαραίτητη.
Τρεῖς φίλοι, ὁ J. A. M. E. S. P. A.
R. A. S., ὁ N. I. C. K. C. A. R. L. O. S. και ὁ N. I. C. K.
K. I. T. S. I. O. S., 21150 P. A. C. I. F. I. C. C. O. A. S. T.
H. W. Y., M. A. L. I. B. U. B. E. A. C. H. C. A. L. I. F. O. R. N. I. A.,
ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν με Ἑλληνί-
δες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἡλικίας 16-
20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν ἀντάλλαγὴν
σκέψεων και ὅτι ἄλλο ἤθελε ἐπακολου-
θῆσει.
Ο Ν. X., N. 98 S. T. A. T. I. O. N. S. T. E.
N. E. W. T. O. W. N. S. Y. D. N. E. Y., A. U. S. T. R. A. L. I. A., ἐ-
πιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με τὴν «Φα-
νίτσα» ἀπὸ τὴν Καλαμάτα.
Ο M. G., N. 19 Z. A. M. I. R. S. T. R. E. D.
F. E. R. N. S. Y. D. N. E. Y., A. U. S. T. R. A. L. I. A., θέλει ν'
ἀλληλογραφήσει με τὸ «Γιασεμί» ἀπὸ
τὴν Καλαμάτα. Τὴν παρακαλεῖ σταν γρά-
ψῃ νὰ στείλῃ μιὰ φωτογραφία της.
Ο J. D. I. A. M. A. N. D. I. S. R. U. E.
T. E. I. M. O. U. R. L. E. K. K. No 20 A. P. M. 3, I. B. R. A.
H. I. M., A. L. E. X. A. N. D. R. I. E., E. G. Y. P. T. E., U. A. R.,
ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπὸ τὸ
ἐξωτερικὸ.
Ο J. K. A. R. P. O. U. Z. I. S., R. U. E.
F. U. M. A. R. O. L. I. No 25, I. B. R. A. H. I. M. I. E. H. A. L. E.
X. A. N. D. R. I. E., E. G. Y. P. T. E., U. A. R., ἐπιθυμεῖ ν'
ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτε-
ρικὸ.
Ο N. I. C. K. F. R. O. U. D. A. K. I. S.,
(20 χρόνων), 259 S. P. A. D. I. N. A. R. D., T. O.
R. O. N. T. O., O. N. T. A. R. I. O., C. A. N. A. D. A., θέλει ν'
ἀλληλογραφήσει με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο
τὸν κόσμον, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε ἐπακο-
λουθῆσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ο E. L. I. A. S. R. E. B. A. P. I. S.,
W. U. P. P. E. R. T. A. T. B. A. R. M. E. N. O. B. E. R. E. S. E. H. L.
H. O. F. S. T. 10B G. E. R. M. A. N. Y., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλ-
ληλογραφήσει με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα
και τὸ ἐξωτερικὸ.
Ο Ι. O. A. N. N. I. S. K. R. I. O.
P. O. U. L. O. S. και ο P. E. T. R. O. S. K. I. O. Y. S. I.,
45 R. A. G. L. A. N. S. T. R. E. E. T., P. O. R. T. M. E. L.
B. O. U. R. N. E., A. U. S. T. R. A. L. I. A., θελουν ν' ἀλ-
ληλογραφήσουν με νέες ἀπ' ὅλο τὸν κό-
σμον, με σκοπὸ τὴν γνωριμίαν και ἀργότε-
ρα τὸ γάμον.
Ο S. P. Y. R. O. S. S. P. Y. R. O. U.,
53 W. A. L. T. O. N. A. T., P. O. R. T. H. O. P. E. O. N. T.
C. A. N. A. D. A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με
τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται
κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Στέλλα» και
«Ρένα».
Ο G. E. O. R. G. E. M. A. K. R. I. S.,
P. O. S. T. E. R. E. S. T. A. N. T. E., A. T. A. B. A., C. A. I. R. O.,
E. G. Y. P. T. E., θέλει ν' ἀλληλογραφήσει με
Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸ
τὸ γάμον. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ
στεύουν μιὰ φωτογραφία τους.
Ο A. N. D. R. E. A. S. Z. O. G. R. A.
F. O. S., E. V. E. R. L. E. I. G. H. S. T., E. V. E. R. L. E. I. G. H.
H. O. U. S. E., T. O. L. L. I. N. G. T. O. N., P. A. R. K. No 4,
P. A. R. K. L. O. N. D. O. N., E. N. G. L. A. N. D.,
ν' ἀλληλογραφήσει με Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ
ἐσωτερικὸ, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε ἐπακο-
λουθῆσει. Τὸ ἴδιο θέλει και ο N. G. E.
O. R. I. O. U., (22 χρόνων), γιὰ τὸν
ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις.
Ο H. E. R. M. E. S. N. I. C. H. O. L. L.,
H. O. T. E. L. P. R. I. N. C. E. D. E. G. A. L. L. E. S., M. E. N.
T. O. N., F. R. A. N. C. E., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφή-
σει με Ἑλληνίδες, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα.
Ο B. O. P. S. T. A. M. A. T. I. O. U.,
(34 χρόνων), και ο M. I. K. E. C. O. R. T. E. S. O.,
(26 χρόνων), P. A. R. K. A. V. E. 5112 M. O. N.
T. R. E. A. L. 18, C. A. N. A. D. A., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλ-
ληλογραφήσουν με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο
τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ
γλῶσσα, με ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γά-
μον. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ
στεύουν μιὰ φωτογραφία τους.
Ο N. I. C. K. E. G. L. E. Z. O. S., 41-
47 D. A. I. L. Y. S. T., C. L. I. F. F. T. O. N. H. I. L. M. E. L.
B. O. U. R. N. E. V. I. C. T. O. R. I. A., A. U. S. T. R. A. L. I. A., ἐπι-
θυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπ' ὅ-
λο τὸν κόσμον και ἰδιαίτερως ἀπὸ τὴν
Αἴγυπτον.
Ο G. E. O. R. G. E. S. T. H. O. U.
K. A. S., 440 D. U. N. D. A. S. S. T. E. A. S. T., T. O.
R. O. N. T. O. O. N. T., C. A. N. A. D. A., θέλει ν' ἀλλη-
λογραφήσει με Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω
τῶν 25 χρόνων, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε ἐπα-
κολουθῆσει. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντή-
σουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.
Ο G. R. I. C. O. R. I. O. S. Z. A. V. O. S.
και ο Ι. O. A. N. N. I. S. K. R. I. O. P. O. U. L. O. S.,
10 S. T. U. T. T. G. A. R. T., D. O. U. K. A. S., A. R. G. R. B.
G. E. R. M. A. N. Y., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφή-
σουν με νέες, ἡλικίας 18-24 χρόνων.
Ο G. E. O. R. G. E. M. A. N. T. E. L. O. S.
και ο J. O. H. N. K. O. N. D. Y. L. I. S., (23 χρόνων),

**ΤΙ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟΣΟ
ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗ :**

- Απλούστατα :
- Έχει γερὰ κάτασπρα δόντια
και καθαρή αναπνοή, γιατί
περιορίζεται καθημερινῶς
τὰ δόντια της
με Ὁδοντόπαστα NIVEA.
- Ἡ Ὁδοντόπαστα NIVEA
ἐνέργει ἄμεσα κατὰ 3 τρόπους :
- Δίνει στὸ στόμα
μιὰ εὐχάριστη φρεσκάδα
ποὺ διαρκεῖ πολὺ.
- Καθαρίζει τελείως
τὰ δόντια και ἀπομακρύνει
ἀμέσως τὰ ἐπιβλαβῆ
ὕπολειμματα τῶν τροφῶν.
- • • Μὲ τὴν τακτικὴν περιποίησιν
τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν
γίνεται λευκὸ και ἀκτινοβολεῖ.

**Γερὰ
κάτασπρα δόντια,
χάρης στὴν καθημερινή
περιποίησιν με**

NIVEA
Ὁδοντόπαστα

**ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ**

Γῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν. Βρα-
δεῖον Τηλεπαθείας μακρὰς ἀποστάσεως.
Δέχεται ὁδὸς Μετσοβίου 25 Α' δρόμος
(στάσις Μουσείου) 9-1 π.μ. και 5-8
μ.μ. Τηλ. 810.975.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
Ἐν παροξυσμῷ ὥς και ΚΙΡΣΟΙ και
τὰ ἄλλα «Ἐλκ» με ἄμεσον ἀνακούφισιν
θεραπεύονται παρὰ τοῦ ἱατροῦ κ. Δημη-
τρίου Χρηστίδου ἀνεῖ ἑγχειρήσεως. Ὁ-
δὸς Σακεράτους ἀρ. 56, τηλ. 621.
722 και 875.953.

12 INGRAM. ST. KENSINGTON, SY-
DNEY N.S.W. AUSTRALIA, θελουν ν'
ἀλληλογραφήσουν με νέες ἀπ' ὅλο τὸν
κόσμον, ἡλικίας 16-22 χρόνων, με σκο-
πὸ ὅτι ἤθελε ἐπακολουθῆσει. Φωτογρα-
φία ἀπαραίτητη.
Ο L. M. A. N. O. L. A. K. O. S. και ο
G. R. E. G. O. R. Y. P. A. P. P. A. S., 846 B. O. X. Y. E. L. L. O.
K. N. I. F. E., N. W. T., C. A. N. A. D. A., ἐπιθυμοῦν
ν' ἀλληλογραφήσουν με Ἑλληνίδες ἀπ'
ὅλο τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα, ἡλικίας 17-21 χρόνων.
Ο D. I. M. I. T. R. I. O. S. G. I. A. T. Z. I.
D. A. K. I. S., M. M. O. R. R. I. A. P. U. E. N. T. E. V. I.
C. T. O. R. I. A. No 34, C. A. R. A. C. A. S., V. E. N. E.
Z. U. E. L. A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσει με Ἑλ-
ληνίδες, ἡλικίας 16-20 χρόνων.
Ο I. O. R. D. A. N. I. S. A. P. T. O.
P. O. U. L. O. S., S. A. H. M. E. R. D. A. N. S. O. K. No
20, S. I. S. I. I. S. T. A. N. B. U. L., T. U. R. K. I. Y. E., θέλει
ν' ἀλληλογραφήσει με νέες και νέους, ἡ-
λικίας 15-25 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ ἢ
ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν
μιᾶς καλῆς και σταθερῆς φιλίας.
Ο A. L. L. E. N. K. A. N. A. T. I. S.,
C. A. S. S. I. A. R. A. S. B. E. S. T. O. S. B. C. C. A. N. A. D. A.,
ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἐλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ
γλῶσσα.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Ν. I. K. Ε. Λ. A. O. S. Π. A. Π. O. Σ. Δ.
κ. η. ς., Ἀ. Ἀθηνῶν, Στάσις 17η, Χαί-
δερί, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει
με νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ και τὸ ἐξω-
τερικὸ, ἡλικίας κάτω τῶν 24 χρόνων.
Ο M. A. P. I. O. S. M. A. Θ. I. Ο. Π. O. U.
λ. O. S. (20 χρόνων), Ἐλευθερίου Βενι-
ζέλου 87, Ἀγία Βαρβάρα, Αἰγάλεω,
Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με
Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἡλικίας
15 - 18 χρόνων.
Ο Λ. O. U. Λ. Η. ς. Ἀναστασί-
δ. η. ς. (24 χρόνων), P. O. S. T. E. R. E. S. T. A. N.
T. E., Κεντρικόν, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλλη-
λογραφήσει με μιὰ σοφὴν κυρία ἢ δε-
λογραφήσει ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, με σκοπὸ τὴν
σύνανθιν μιᾶς καλῆς φιλίας.
Ο Γ. Δ. A. C. K. A. Λ. O. Π. O. U. Λ. O. ς.,
Μίνωας 13, T. 4, Ἀθῆναι, G. R. E. C. E., ἐ-
πιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπ'
ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὴν δημιουρ-
γίαν μιᾶς φιλίας.
Ο Π. A. N. A. Γ. I. Ω. Τ. Η. ς. Κ. I. T. Σ. Ἀ.
κ. η. ς., Τσαμαδὸς No 2, 5ος Τομεύς, Ἀ.
Ἡλίουπολις, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν'
ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλ-
λάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, Πει-
ραιά και Θεσσαλονικῆ, με σκοπὸ τὴν
σύνανθιν μιᾶς καλῆς και σταθερῆς φι-
λίας. Ο Ἀ. Θ. A. V. E. Σ. I. O. ς. K. I.
T. Σ. Ἀ. K. Η. ς. γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴ-
δια διεύθυνσις, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει
δια διεύθυνσιν, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει
με νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, Γαλλίαν και
Αἴγυπτον.
Ο Π. A. N. A. Γ. I. Ω. Τ. Η. ς. Ἀ. μ. Ἀ.
P. A. N. T. O. ς., Ψαρρῶν και Μηλίων 1,
Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει με νέ-
ες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν
Ἀθῆνα και τὸν Πειραιά, με σκοπὸ τὴν
σύνανθιν μιᾶς καλῆς και σταθερῆς φιλίας.
Ο Β. A. C. I. Λ. E. I. O. ς. T. Σ. I. M. Π. O. U.
K. A. K. O. ς., Κατασκηνώσεις Ὑπουργείου
Οικισμοῦ, Μάτι Ἀγίου Ἀνδρέου, Ἀθῆ-
ναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπ'
ὅλη τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε
ἐπακολουθῆσει.
Ο I. K. A. P. O. ς. Ἀνεστήσις Μαρτίνου,
T. Z. O. U. T. Z. O. Y. P. A. K. O. ς., Μαρτίνου,
Λοκρίς, G. R. E. C. E., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα-
φήσει με νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἰδι-
αίτερα ἀπὸ τὸν Καναδὰ, στὴν ἐλληνικὴ
ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.
Ο T. A. K. Η. Β. E. Λ. O. U. Δ. Η. ς.,
Μπουμπουλίη 29, Βερόια, G. R. E. C. E., θέ-
λει ν' ἀλληλογραφήσει με νέες ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα και τὸ ἐξωτερικὸ, ἡλικίας 16
- 18 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ
γλῶσσα.
Ο Δ. Η. Μ. Ἡ. Τ. Ρ. I. O. ς. Π. A. Π. A. Θ. A.
V. A. Σ. Η. ς., Πάντειος Ἀνωτάτη Σχολὴ
Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Ἀ. Συγγρού, Ἀ.
ἑθῆναι, G. R. E. C. E., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα-
φήσει με νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ και
τὸ ἐξωτερικὸ, στὴν ἐλληνικὴ και ἀγγλικὴ
γλῶσσα.
Ο B. E. K. O. N. C. T. A. N. T. O. Π. O. U.
λ. O. ς. (24 χρόνων), P. O. S. T. E. R. E. S. T. A. N.
T. E., Κεντρικόν, Ἀθῆναι, G. R. E. C

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Για την περίοδο 26 Μαΐου—1 Ιουνίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Περίοδος κατά την οποία οι σχέσεις με τους προϊστάμενους θα διατρέχουν σοβαρό κίνδυνο. Δε θα λείψουν επίσης οι διαφωνίες με στενούς συνεργάτες, λόγω διαφοράς απόψεων. * Οι ενέργειες δε θα σημειώσουν την επιτυχία που περιμένετε.	* Απότομες και απροσδόκητες αλλαγές επηρεάζουν τον επαγγελματικό χαρακτήρα σας. Δεν πρέπει όμως αυτό να σας κάνει ν' απογοητευτείτε με τη σειρά σας πρόσωπα, που σας έχουν απεριόριστη εμπιστοσύνη και εκτίμηση.	* Η υγεία σας θα διατρέχει σοβαρό κίνδυνο, τα άστρα όμως θα βοηθήσουν τον οργανισμό σας ν' αντιδράσει. * Αυξήσετε τις προφυλάξεις, για να την προστατέψετε από τους κινδύνους, που την απειλούν. * Τυχερό το 7.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Σας γίνονται διάφορες προτάσεις συνεργασίας και δεν έχετε ποιά να διαλέξετε. Δεν πρέπει να θιασάτε ν' απαντήσετε και προσέξτε το έξης: Αυτή που φαίνεται ή πιο δολοφονική δεν είναι ή πιο θετική και συμφέρουσα.	* Έχετε την ικανότητα να εκφορξέτε με ωρία λόγια τα αισθήματά σας και να πείθετε τους άλλους. Κατά την περίοδο αυτή όμως μη σπρώχνετε μεγάλες ελπίδες στις ικανότητες αυτές, γιατί απαιτούνται έργα και όχι λόγια.	* Άρση και Έρως επηρεάζουν ενοτικά την υγεία. * Προσέξτε μόνο κατά τις μετακινήσεις και αποφύγετε κατά τις ημέρες αυτές τα ταξίδια, ιδίως με αεροπλάνο. * Κίνδυνος να γάσετε μεγάλα κοσά σε τυχερά παιχνίδια.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Αποφάσεις και ενέργειες σε στιγμές έκνευρισμού θα έχουν πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα. Μόνο αν ενεργήσετε με υπευθυνότητα θα επιτύχετε τους σκοπούς σας. * Τα άστρα ευνόουν ιδιαίτερα τα ελευθέρια επαγγέλματα.	* Μη διατάσσετε να καταστρέψετε έγγραφα ή γραμμάτια, που δε θα θέλατε να πέσουν στα χείρη τρίτων. Μια απερισκεψία θα μπορούσε να προκαλέσει δυσάρεστες αναμνήσεις, ακόμα και ρήξη με αγαπημένο πρόσωπο.	* Αποφύγετε τα ρεύματα και τα παγωμένα νερά, όταν είστε ιδρωμένοι. * Προσέξτε επίσης το φαγητό σας, ιδίως αν δεν έχετε κάνει έντονη σωματική διδιδος, γιατί υπάρχει κίνδυνος ερεθισμού και σοβαρής κρίσεως.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Περίοδος κατά την οποία τίποτα δε θα επιτευχθεί με ευκολία. Δεν πρέπει όμως αυτό να σας αποθαρρύνει. Αντιθέτως, αυξήστε τις προσπάθειες, για να υπερπηδήσετε τα εμπόδια, τα οποία δε έα' μπορούσατε ν' αποφύγετε.	* Από απερισκεψία ή από υπερβολική εμπιστοσύνη σε έτερόφυλο πρόσωπο κινδυνεύετε να εκθιγείτε σε δυσάρεστα απρόοπτα. * Βεβαιωθείτε για τη σοβαρότητα και το βάθος των αισθημάτων προσώπου, που σας ενδιαφέρει. * Απαιτείται σκέψη.	* Το αναπνευστικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία, γι' αυτό αποφύγετε τα μπάνια σε κρύα θάλασσα και μη εκτίθεστε σε ρεύματα. * Πάνοι στις ασθματικές και ιδίως στα κάτω άκρα. * Χρώμα σας το μπλε.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Δε θα κρατήσουν τις υποσχέσεις, που σας έδωσαν και αυτό θα σας στενοχωρήσει και θα σας απογοητεύσει. * Μια διέλευση στην εργασία θα είναι πολύ δυσάρεστη συνέπεια, το ίδιο όμως και οι ελαστικές αποφάσεις.	* Θα θεωρήτε υπό την εξουσία προσώπου, που θα επιδιώξει να σας δαμάσει. Αποφύγετε γι' αυτό ν' αποκαλύψετε τα αυτικά σας και να δείχνετε εμπιστοσύνη στον πρώτο τυχόντα. * Θα σημειωθεί αλλαγή όχι και τόσο ευάριστη.	* Αποφύγετε την υπερκόπωση, γιατί θα μειώνει την αντίσταση του οργανισμού σας στους κινδύνους, που τον απειλούν. Μη αναλαμβάνετε υποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. * Προσέξτε πολύ αν οδηγείτε αυτοκίνητο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Οι σκέψεις με τους συναδέλφους ως επιφυλάσσων εκπλήξεις όχι και τόσο ευχάριστες. * Προσέξτε πολύ την αλληλογραφία σας και μη υπογράψετε κανένα έγγραφο, χωρίς να μελετήσετε προσεκτικά το περιεχόμενό του.	* Από αισθηματικής πλευράς ο Ιούλιος θα είναι πολύ πιο ευάριστος από το Μάιο. * Ένας κεραυνόβολος έρωτας θα σας δάμνη προ διλήμματος. * Η αισιοδοξία επηρεάζει ενοτικά τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο.	* Η καρδιά σας απαιτεί ν' αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις και τις στενωχώριες. * Προσέξτε το γέρι σας, γιατί υπάρχει σοβαρός κίνδυνος τραυματισμού κατά τη διάρκεια της εργασίας. * Οι τροφές να είναι πάντα φρέσκες.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Αποφύγετε κάθε περιττό έξοδο και κάλυψτε οικονομίες, γιατί θα σας χρειαστούν σύντομα χρήματα. * Μη συμπεριφέρεστε σκληρά στους υφιστάμενους, γιατί το αποτέλεσμα θα είναι το αντίθετο απ' αυτό που επιδιώκετε.	* Μια σημαντική αλλαγή θα σημειωθεί στον αισθηματικό τομέα. * Έχετε δική ν' απορροφήτε, γιατί τα άστρα δεν ευνόουν τις αισθηματικές σχέσεις, είναι όμως προτιμώτερο να μη εκδηλώνετε τις ανησυχίες αυτές.	* Δε δίνετε συνήθως σημασία στις μικροδιαφάσεις και αυτό είναι το μεγάλο σφάλμα σας, γιατί ένα κακό θεραπεύεται πολύ πιο εύκολα όταν βρίσκεται στην αρχή του. * Μη παίρνετε φάρμακα χωρίς τη συμβουλή του γιατρού σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Αυξήσι της εργασίας θα σας εμποδίσουν να πραγματοποιήσετε κάποιο ευάριστο πρόγραμμα διασκέδασών. Τα κέρδη όμως θα είναι σημαντικά και θα σας παρηγορήσουν αρκετά. * Σάββατο 28 σημαντική επιτυχία.	* Η αισιοδοξία σας είναι απόλυτως δικαιολογημένη. Θα κατακτήσετε έτερόφυλο πρόσωπο με την πρώτη επαφή, που θα έχετε μαζί του. Προσέξτε όμως γιατί θα τιμωρηθείτε, αν κάνετε κατάχρηση της εμπιστοσύνης του.	* Περίοδος κατά την οποία τα νεύρα σας θα δοκιμαστούν σκληρά. Αποφύγετε γι' αυτό τις αλλαγές, που θ' απαιτήσουν από εμένα των προσπαθειών. * Τυχερό πετράδι το τοπάζι, μέρα το Σάββατο, αριθμός το 7.
ΓΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Περίοδος ακατάστατη από απόψεως εργασίας. Θα είναι πότε άσθονη και κουραστική και πότε πάλι άσημαντη. Πρέπει πάντως να κάνετε υπομονή, γιατί ή τύχη δε θ' άρνηση να ξανάρθι με το μέρος σας.	* Θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο κύριο παλαιά σας επιθυμία ή επιδίωξις. * Το τηλέφωνο σας επιφυλάσσει μια ευάριστη έκπληξη. * Η μεγάλη ασυμμετρίας θα επηρεάσει δυσμενώς τα αισθήματα αγαπημένου προσώπου.	* Αισθητή θελτίωσι της υγείας, ή οποία δεν πρόκειται να διατρέχει κανένα κίνδυνο κατά τη διάρκεια του Ιουνίου. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως μπορείτε να την εκθέσετε άφοβα σε διαφόρους κινδύνους. * Τυχερό το 4.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Τα άστρα επηρεάζουν ενοτικά τις κρίσεις σας και θα τιμωρούν τις σχέσεις με τους συναδέλφους και τους συνεργάτες. * Η τύχη σας ναυαγεία και τα οικονομικά θατιώνονται αισθητά την ώρα που δεν το περιμένετε.	* Οι νυναικές ιδίως δε αποφύγουν τις νέες περιπέτειες ή τουλάχιστον δε φανούν επιφυλακτικές, γιατί οι πρώτες εντυπώσεις θα είναι απειλητικές. * Τα σχέδιά σας θα πραγματοποιηθούν, χρειάζεται όμως υπομονή.	* Μεγάλη προσοχή στην καθαριότητα. * Η έλλειψη της αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την υγεία σας. * Προσέξτε πολύ τα γεύματα σε κέντρα και αποφύγετε προ πάντος τα θαλασσινά. * Το γκρίζο σας κολακεύει.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Θέ παρουσιαστούν κατά τις ημέρες αυτές απόδολεπτες δυσανέριες. Ατύχημα σε προσωπικές πρόσωπο θα έην δυσάρεστο αντίκτυπο στην εργασία και στα οικονομικά σας. * Φοιτίστε να μη δυσχερεστήτε τους συνεργάτες σας. Τους έχετε ανάγκη.	* Ο χρόνος θα δείξει κατά πόσον έτερόφυλο πρόσωπο είναι άξιο της αγάπης σας. Γι' αυτό μη θιασάτε να δώσετε υποσχέσεις ή να προβείτε σε υποχωρήσεις. * Θα σας προσκαλέσουν σε μια πολύ ευάριστη διασκέδασι.	* Αποφύγετε τη συντροφιά προσώπων, που σας έκνευρίζουν με τις ανόητες συζητήσεις τους. Προτιμήστε ένα ήρεμο περιβάλλον και επαφελήστε από το Σάββατο κύριο, για να ξεκουραστήτε στην έξοχη. * Τυχερό το 3.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Όλες οι ενέργειες και οι προσπάθειες των ημερών αυτών θα καταλήξουν σ' επιτυχία. * Μη θιασάτε τις σχέσεις με τους συνεργάτες, που θα σας δώσουν, γιατί πιθανόν να είναι έσφαλμένες. * Δε θα σας άρνηθουν ό,τι ζητήσετε.	* Τα άστρα σας εξασφαλίζουν τη σπογγή και την τρυφερότητα, από τις οποίες έχετε μεγάλη ανάγκη. * Καμμία σημαντική αλλαγή, άρα και μη την επιζητήσετε έστω. * Την Κυριακή χαρές σύντομες έλλη ελπίσιν.	* Τα άστρα εξασφαλίζουν μια σταθερότητα στην υγεία. Αυτό όμως δεν πρέπει να σας κάνει να έλασσετε τις συμβουλές, που σας έδωσαν προσφάτως ο γιατρός σας. Μια υποτροπή θα ήταν πολύ δυσάρεστη για σ'α.

1888-1960

Διὰ τὰ ἑβδομήντα δύο χρόνια
συνεχοῦς παγκοσμίου ἐπιβολῆς ...

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΩΝ Α.Α.Μ.
ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀποσταγματοποιῖα
Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ
τὸ ΓΝΗΣΙΟΝ ΜΕΤΑΞΑ
σᾶς προσφέρει

τὸ

GRANDE FINE METAXA
DRY (SEC)

τὸ παλαιότερο ἀπόσταγμα Μεταξᾶ

Μιά ἐγγύησις ποιότητος καὶ γνησιότητος

ΜΕΤΑΞΑ

Ἀπὸ τὸ 1888

Γνώμη